

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Első tanulmány – áttekintés

A kabbalah gyökerei:

A kabbalah, mint a héber misztika ősi formája, lényegében a Tórát alkotó könyveken (a zsidóság szent iratai és a keresztény Ószövetség részei), és azok rejtett értelmén alapul. A kabbalisták úgy próbálják feltárni ezt a rejtett értelmet, hogy minden egyes betűt alaposan górcső alá vesznek, megvizsgálván azoknak szimbolikus jelentését és a rájuk jellemző különleges, numerikus értékeket. A kabbalah minden kétséget kizáróan eredetileg egyfajta szóbeli, szájról szájra terjedő tanításnak számított, azonban mégis megnevezhetünk két fontos, írásos forrást is. Az első ezek közül a Sefer Yetzirah, azaz "A Keletkezés Könyve", amelyet a Krisztus utáni első században írtak, a második pedig a Sefer Zohar, "A Ragyogás Könyve". Ez utóbbi valószínűleg a Krisztus utáni tizennegyedik században keletkezett. Mindkét írásmű napjainkban már viszonylag könnyen beszerezhető az internetről, vagy a nagyobb könyvesboltokból.

Hogy segítsék a kabbalah rendszerének megértését, az ősi kabbalisták számos ábrát és diagramot használtak a tanításaik lényegének szemléltetése céljából. Az első ilyen ábrák lényegében egymásba zárt koncentrikus körökből álltak, azonban a későbbi tapasztalatok rámutattak arra, hogy ezeket a tanítványok igencsak nehezen láthatták át és érthették meg. Éppen ezért a tizennegyedik század környékére már az úgynevezett "Életfa" vált a kabbalah központi szimbólumává és szemléltető ábrájává. Ez a diagram mindegy lehetőséget biztosít arra, hogy jobban megértsük Istent, a Teremtés egészét, a mi magunk saját lényegét, és valójában még sok minden mást is. Az "Életfát" széles körben használják arra, hogy a tanulmányozók számára a kabbalah központi tanításait átláthatóvá és érthetővé tegyék.

Mivel a Gnózikeresők közül sokan tekintenek úgy Yeshua személyére, hogy alakjában számukra elsődlegesen a zsidó misztikus bontakozik ki, illetve mivel a kabbalah tanításai meglehetősen pontosan illeszkednek bele a gnosztikus világszemléletbe, számos gnosztikus hagyományvonal önmagába építette a kabbalát, mint az egyik legfontosabb tanítási forrását.

A kabbalah természete:

A kabbalah központi tanításait úgy fogalmazták meg, hogy válaszlehetőségeket ajánljanak a következő kérdésekre:

- Az Istenség természete és tulajdonságai
- A Világegyetem fejlődése
- Az angyalok és emberek teremtésének titkai
- Az emberiség és az angyalok célja és végzete
- Az emberi lélek természete és az Istenséggel való kapcsolata
- A kozmikus erők természete: angyalok, démonok, elementálok és hasonlók
- A Szent Evangélium kinyilatkoztatásának rejtett értelmezése
- A geometriai alakzatok és számok transzcendentális szimbolizmusa
- A héber ABC betűinek misztikus jelentése és értelme
- A kozmikus erők működésének egyensúlya
- Az Istenséggel való kapcsolat és a profetikus tudatállapotok titkai
- Az Istenség Inkarnációjának és az Istenség földi terveinek misztériuma

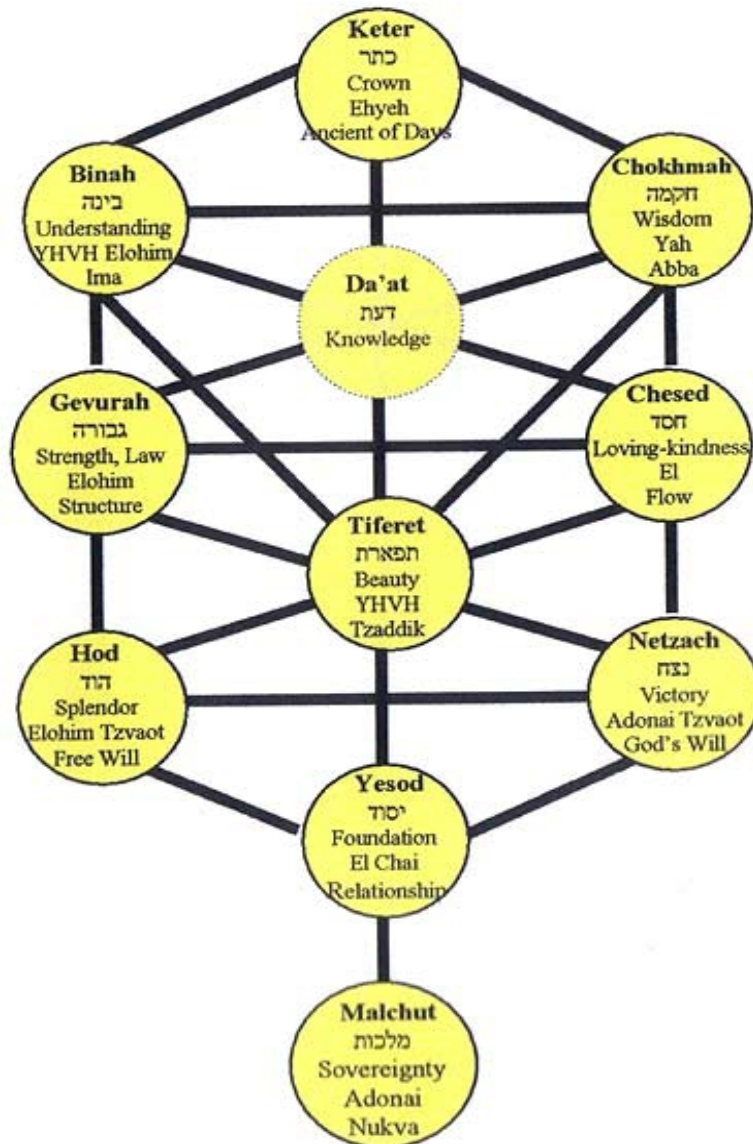
A kabbalah tanításának leglényegét a beavatottak összesített tudása és tapasztalatai alkotják. Ezek a tanítások elsősorban a Tórán és más zsidó írásműveken alapulnak. Meglehetősen érdekes

jelenséggként könyvelhető el, hogy a legtöbb gnosztikus Evangélium és világnézeti rendszer tökéletesen illeszkedik a kabbalisztikus hagyomány által biztosított keretbe, mintha csak eleve így tervezték volna meg őket az alkotóik.

A kabbalah tudományának egésze lényegében három fő részre osztható fel, jelesül a teoretikus, a meditatív és a mágikus kabbalára. A teoretikus kabbalah elsősorban azoknak a bölcsességhagyományoknak a tanulmányozásán alapul, amelyek a kabbalah rendszerét alkotják. Ezek a tanítások lehetőséget biztosítanak számunkra arra, hogy jobban megértsük a spirituális világ, és benne az ember felépítését és működését. A meditatív kabbalah lényege, hogy segítséget nyújtson számunkra a mindennapi misztikus gyakorlatokban és imádságokban, a mágikus kabbalah eszköztára pedig lehetőséget biztosít a különféle rituálék pontos elvégzésére.

Az Életfa:

Mint ahogyan azt már a korábbiakban is említettük, az Életfa modellje a tizennegyedik századi Spanyolországban terjedt el abban az időben, amikor a Zohár elkészült. Ez a szemléltető ábra képezi mainapság is a legfontosabb segédletet, szinte valamennyi kabbalista számára.

Az ábrán szereplő köröket Sefhiráknak nevezzük. Ezek a Sefhirák jelképezik lényegében az Isteni Jelenlétet, illetve az Istenség erejének kiáradását. Voltaképpen úgy tekinthetők, mint egyfajta edények, amelyek felfogják az Istenség Fényét, majd továbbítják azt a teremtett világok felé. Összesen tíz Sefhiráról beszélhetünk, illetve ráadásképpen beszélünk egy úgynevezett "nem-Sephira" létéről, amely a Da'at lenne. Ez a rajzon a homályos pont, sorrendben a második a középső oszlop tetejéről kiindulva. A Sefhirák között észrevehetünk még további huszonkettő Netivah-t, azaz ösvényt, amelyek a héber ABC huszonkét betűjét jelképezik.

Ezeket a Sefhirákat három triádra szokás osztani, nem számítva bele a nem-Sephira Da'at jelenlétét, valamint a legelső, magányosan álló Sefhirát. Ezek a triádok a következők:

Mennei Triád: Keter, Chokmah, Binah

Szellemi Triád: Chesed, Gevurah, Tiferet

Cselekedeti Triád: Netzach, Hod, Yesod

Malkut: a legelső Sephira, az Élet Fájának gyümölcse és a Királyság maga

Az Életfa emellett felosztható még három oszlopra is:

A Szigorúság Oszlopa: Binah, Gevurah, Hod

A Könyörület Oszlopa: Keter, Tiferet, Yesod, Malkut

A Kegyelem Oszlopa: Chokmah, Chesed, Netzach

Az Olamot Univerzumok:

Valamennyi Sephira öt különböző dimenzióban nyilvánul meg, amelyeket az Olamot, azaz Univerzumok néven ismernek. Úgy érdemes tehát elképzelnünk, mintha az Életfának összesen öt "másolata" lenne, amelyek némi átfedéssel ugyan, de összeköttetésben állnak egymással. Az átfedések teszik lehetővé, hogy a felsőbb Univerzum Sefhirái kapcsolódhassanak az alsóbb Világok valamelyik másik Sefhirájához. Ezek az átfedések mindig hasonlóképpen alakulnak:

Felsőbb Univerzum:

Tiferet

Hod

Netzach

Yesod

Malkut

Alsóbb Univerzum:

Keter

Binah

Chokmah

Da'at

Tiferet

Az Olamot Univerzumok nevei a következők:

Adam Kadmon – Akarat

Atzilut – Szándék

Beriyah – Gondolat

Yetzirah – Beszéd

Asiyah – Cselekedet

Adam Kadmon:

A kabbalah egyik legfontosabb tanítása, hogy az Istenség alapvetően névtelen és megismerhetetlen, tehát lényegében semmit sem mondhatunk az Istenről. Képesek vagyunk természetesen értekezni az Istenség különféle megnyilvánulási formáiról, illetve különféle tulajdonságairól, valamint azokról a módokról, ahogyan velünk kapcsolatba lép, azonban magáról az Istenség Legbenső Lényegéről nem tudhatunk, és nem is mondhatunk el semmit. Éppen ezért, a leggyakoribb elnevezés a kabbalában, amellyel az Istenséget jelölik, nem más, mint "Ain Soph", azaz "Végtelenség", vagy "Vég Nélküli". Ain Soph megnyilvánulatlan, teljes mértékben elképzelhetetlen és felfoghatatlan. Ebből a "nem-dologiságnak", vagy "nem-létezésnek" (Ain) az állapotából származik minden idea és teremtett valóság.

Az Akarat, vagy Vágyakozás a Teremtés első, megnyilvánult formája. Adam Kadmon Univerzuma megfeleltethető az Istenség Akaratának, vagy a teremtésre irányuló vágyakozásának. Ezen a szinten azonban még minden megnyilvánulatlan, valamint minden teljes egységet alkot. Az Istenségnek ezt a teremtésre irányuló Akaratát nevezi a kabbalisztikus hagyomány a Logos és Sophia neveken, amelyek így nem jelentenek mást, mint az Isten Szavát és Isten Bölcsességét.

Adam Kadmon Univerzuma elválaszthatatlan Ain Soph lényegétől, így tehát Adam Kadmon Sefhiráit gyakran nevezi a hagyomány "Az Üresség Sefhiráinak". A Teremtés egésze Adam Kadmon Világából árad ki, így ez az "Üresség" valójában egyúttal "Isteni Teljesség" is egyben.

Adam Kadmon Isten Teremtői tevékenységének végső céljára is utal. Adam Kadmon neve voltaképpen azt jelenti, hogy az "Eredeti Ember". Az Istenség Szent Neve a héber ABC betűivel leírva YHWH (Yod Heh Vav Heh). Amennyiben ezeket a héber betűket egymás tetejére állítva vetjük papírra, a betűk alakjának köszönhetően egy emberi alak képe rajzolódik ki. Ugyanígy, az Életfa ábrája is teljességében rávetíthető az emberi test alakjára, amely rávetítés által a Sefhirák kirajzolják a Belső Csillagokat, azaz az emberi test csakrarendszerét.

Az Istenség legalapvetőbb célja az ember megteremtésével nem más, mint hogy benne Önmagát nyilvánítsa meg. Az Istenségnek ezen teljes megismerése és felismerése az ember által önmagában tehát nem más, mint maga a Megvilágosodás, így tehát azt mondhatjuk, hogy az istenség célja a Teremtés gesztusával a megvilágosodott emberiség létrehozása. Ennek az Isteni Tervnek a tökéletes megvalósulása nyilvánul meg Yeshua Messiah és Kallah Messiah alakjaiban, azaz a gnosztikus hagyomány szerint Jézus, illetve Mária (vagy Mária Magdaléna) személyében. Mindez azonban egyáltalán nem azt jelenti, hogy az Istenség Végső Terve csakis és kizárólag ebben a két személyben nyilvánulhatott meg, hanem egyúttal azt is, hogy a Megvilágosodás, és ezzel együtt a Szabadulás lehetősége voltaképpen minden egyes emberi lény előtt egyaránt nyitva áll.

Adam Kadmon Univerzumának szintje a kabbalisták számára a Mennyei Fényesség lakóhelye.

Atzilut:

Ennek az Univerzumnak az elnevezése a héber "közelség" szóból származik, előrevetítvén, hogy ez a világ még meglehetősen közel fekszik a Végtelen Fényességhez. Atzilut éppen ezért ugyanúgy az "Ain Soph", azaz a "nem-dologiság" jellegzetességeit viseli önmagán. Úgy érdemes elképzelni, hogy ebben az Univerzumban a valóság nem létezik a tér-idő kontinuum keretei között, hanem azon messze túltonnan valósul meg. Éppen ezért Atzilut világában tetten érhető mind a múlt, a jelen és a jövő, annak összes lehetséges történéseivel, valamint azoknak valamennyi kimeneteleivel együtt. Tehát ebben a világban nem egyetlen tér-idő kontinuum nyilvánul meg, hanem az összes lehetséges tér-idő kontinuum egyaránt jelenvalónak tekinthető.

Atzilut világának egy másik fontos aspektusa, hogy a tudás, a tudó és a tudás tárgya egyáltalán nem különül el, hanem egymással tökéletes egységet alkotnak. A dualitás abszolút nincsen jelen ebben a világban, így tehát alany-tárgy kapcsolatokról sem beszélhetünk ebben a gondolatkörben. Ezen a szinten a Sefhirák teljes egységet alkotnak, ahogyan az Istenség is teljes mértékben Egy, illetve az Isten tökéletes egységet alkot az Ő valamennyi Szent Nevével. Atzilut Világának Sefhirái tehát ebből következően az Istenség Szent Neveinek képében nyilvánulnak meg.

Beriyah:

Ebben a Világban veszi kezdetét az elkülönülés, így tehát ez a szint az első lehetséges helyszíne az önálló létezés megnyilvánulásának. A kabbalah tanítása szerint a Teremtés a "visszavonás", vagy "összehúzóds", héber kifejezéssel élve a "tzimtzum" során valósul meg. Ennek keretében az istenség mintegy visszarendeli az Ő Végtelen Fényességét, hogy helyet készítsen a Teremtésnek. Ez a fajta Isteni Zsugorodás legelőször Beriyah Univerzumának szintjén valósul meg. A név eredete a héber "alkotni" szóra vezethető vissza, azonban közeli rokonságot mutat még az arám "odakinn" kifejezéssel is. Mindez úgy fordítható le a kabbalah nyelvezetére, hogy a Teremtés Istenből fakad, megvalósulási köre azonban mégis valamilyen módon kívül esik az Istenen.

Amíg Atzilut Világának Sefhirái az Istenség Szent Neveinek formájában nyilvánultak meg, addig Beriyah világában a Sefhirák az arkangyalok megjelenési formáit öltik fel. Ennek ellenére azonban a Beriyah világában helyet kapó kozmikus erők nem mindegyike a Fényből való. Mivel az összezsugorodás és visszavonás folyamata legelőször ezen a Világon veszi kezdetét, a kozmikus tudatlanság és ignorancia is ezen a szinten nyilvánul meg legelőször. Ebből kifolyólag az angyali erők mellett sötét, avagy kevert motivációjú erők is megjelennek itt.

Yetzirah:

Ennek az Univerzumnak a neve a héber "formálni" szóból származik, utalva ezzel arra, hogy a dolgok itt nyernek először valódi alakot, egy őket megelőzően is létező, ősi szubsztanciából. Yetzirah világában a Világos és Sötét erők egyre inkább elkülönülő ösvényeket végigjárva öltenek sajátos formát, mégpedig abból az eredeti, egységes állapotukból kibontakozva, amelyet Beriyah világában figyelhettünk meg.

Ennek a folyamatnak során újabb és újabb elkülönülések érhetőek tetten, így az egyes dolgokból lassacskán sokaság bontakozik ki. Emiatt Yetzirah Világának Sefhirái már nem az egyes arkangyalok, hanem az angyali rendeknek alakjában öltenek formákat. Elmondható továbbá, hogy a Végtelen Fényesség ebben az Univerzumban már meglehetősen korlátozott módon nyilvánul meg.

A beszéd képessége Yetzirah Világában nem csupán a szóbeli kommunikációt jelenti, hanem az érzések és érzelmek megformálódását is.

Yetzirah Univerzumát gyakorta említik úgy, mint az angyalok és démonok világát. Ez mintegy egybecsengeni látszik azzal a kabbalisztikus gondolattal, hogy az anyagi világ keretein túl a kozmikus erőknek egyfajta dinamikus kölcsönhatása, egyfajta univerzális drámája nyilvánul meg. Yetzirah Világának erői, azaz az angyalok, démonok és arkhónok továbbá képesek belépni az anyagi világnak keretei közé, illetve kapcsolatba lépni bizonyos emberi lényekkel, attól függően, hogy azok milyen minőségek és tulajdonságok felé mutatnak vonzódást.

Asiyah:

A szó jelentése a héber "létrehozni" kifejezésből származik, rámutatva arra, hogy ebben a Világban nyilvánul meg a maga teljes valójában a Teremtés. Ezen a szinten a fizikális és spirituális világok

egymással kölcsönhatásba kerülnek, és ezzel egyúttal egybe is olvadnak. Ez az a szint, ahol a lehetőség tökéletesen megnyilvánul, kifejeződik és kiteljesedik a Teremtésben. Atzilut Világának Mennyei Fényessége képezi azonban minden anyagi részecske titkos középpontját. Az anyag ugyanis valójában nem más, mint kikristályosodott fény, így tehát a lehető legsűrűbb formát képezi. Azt mondhatjuk, hogy a teremtő erő voltaképpen valamilyen mértékben bezárattatott azokba a formákba, amelyeket kiáradásának nyomán létrehozott. Annak ellenére, hogy az Istenség jelen van a teljes Teremtésben, összességében mégis Asiyah Világa az a terület, amely a legmesszebbre esik az isteni Jelenléttől.

A kozmikus ignorancia (tudatlanság, feledékenység, illúzió) mintegy egyenesági következménye a zsugorodásnak és visszavonódásnak, így tehát ez a nem-tudás az uralkodó tényező Asiyah Univerzumában. Mindez azzal jár, hogy a sötét, és kevert motivációjú erők jelentős hatalommal és befolyással bírnak ennek a Világnak a létére, azonban mindezzel együtt a Szabad Akarat jelentette potenciálok kibontakoztatására is Asiyah Világa biztosítja az elképzelhető legszélesebb körű lehetőségeket. A Szabad Akarat pedig a kabbalisztikus értelmezések szerint nem más, mint a Megvilágosodás és Megszabadulás vágyott céljának eléréséhez birtokolt leghatásosabb eszköz. Ebben a dimenzióban a Teremtett Világ számára szüntelenül megadatik a lehetőség, hogy a Végtelenség irányába fejlődjön. Az Asiyah Világának terein belül megvalósuló inkarnációkon keresztül a léleknek lehetősége nyílik arra, hogy felébressze magában az isteni potenciálokat, ezeknek segítségével pedig olyan irányba fejlődjön tovább, amelynek egy pontján már szükségtelessé válik az anyagias feltételek közé szorított egzisztencia.

A kabbalah tanítása szerint Asiyah Univerzumában spirituális energia a különféle csillagok és bolygók alakjában nyilvánul meg. Éppen ezért a különféle horoszkópok és asztrológiai számítások kiválóan alkalmasak arra, hogy meghatározzák a léleknek azt a feladatát, amelyet az élete során véghez kell vinnie ahhoz, hogy gyógyulása (tikkune) minél tökéletesebben megvalósulhasson.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Második tanulmány

A Nagy Megnyilvánulatlan:

Nincsenek szavak, amelyek kifejezhetnék az Istenség misztériumát. Nem léteznek fogalmak, vagy meghatározások, amelyek a Nagy Megnyilvánulatlan legbelső lényegére rámutathatnának. Mivel azonban egyedül ez a Valami a forrása mindannak, ami megnyilvánul, ezért minden létező legbelső esszenciája és természete végső soron ez az Üresség.

A Kabbalah három fogalmat alkalmaz az Istenség valóságának, és a Teremtés Forrásának kifejezésére. Ezek a következők: Ain (Üresség), Ain Soph (Végnélküli, Végtelenség), illetve Ain Soph Aur (Végtelen Fényesség). Amennyiben meg kívánjuk érteni, hogy miként is képezhetőek le ezek a fogalmak, érdemes megvizsgálnunk az elménk működését, illetve a benne formát öltő gondolatok forrása után is érdemes volna kutatnunk. Amennyiben megpróbáljuk visszakövetni a gondolataink áramlását, egészen annak forrásáig, úgy beláthatjuk, hogy nem találhatunk ilyen forrásra. Amennyiben azonban nem találunk rá, nem is mondhatjuk, hogy ez a forrás valami lenne, mivel viszont gondolatok tömkelegei jönnek elő belőle, így a forrás egyúttal nem lehet semmi. Egyszerre létező és nemlétező. Éppen ezért magának a Forrásnak megvan az a természete, hogy egyszerre nem-valami és nem is semmi, azaz Üresség, vagyis nem dologi tényező.

Ugyanígy felfedezhetjük, hogy az elme lényegében végtelen számú gondolat előállítását tudja megvalósítani, és ugyanez mondható el Ain Soph természetéről is, elvégre az Istenség is végtelen számú és formájú teremtmények létrehozására képes.

Mind az Olamot (Univerzumok), mind pedig a Sefhirák is osztoznak ebben a hármas természetben (Ain, Ain Soph és Ain Soph Aur), hiszen ezek maguk is az Istenség kiadásainak és megnyilvánulásainak tekinthetőek. Éppen ezért a Fényből való Lélek is ugyanezzel a természettel rendelkezik. Ennek a közös természetnek a jelenvalóságából fakad, hogy a lélek képes egyesíteni önmagát a Sefhirákkal, illetve végül magával az Istenséggel. Mivel az Istenség és a Sefhirák végső soron elválaszthatatlanok egymástól, így a Sefhirák alkalmas hordozói lehetnek az Isteni Kegyelemnek, és eszközei az egyéni és univerzális egyesülésnek.

A Fényből való Lélek:

A Fényből való Lélek alapvetően öt részből áll, így összhangba hozható az öt Olamot univerzummal, illetve magával az Élet Fájával. A Lélek legbelső lényege a Yechidah (a Szent, vagy Isteni Szikra). A Yechidah dicsősége a Hayyah (Éltető Erő), és lakhelye a Neshamah (Mennyei Lélek, vagy Szent Lélek). A Neshamah rétege alatt helyezkedik el a Ruach (Szellem, Lélek), valamint a Nefesh (bestiális, vagy földi lélek). Ez az öt terület lényegét tekintve ugyan elválaszthatatlan egymástól, mégis a lélek fejlődésének és felébredésének folyamata során nem mindegyikük válik azonnal aktualizálttá.

A héber nyelvben minden egyes kifejezés, amelyet a lélekre alkalmaznak, voltaképpen a "lélegzet", "szél", vagy "levegő" fogalmakhoz kapcsolódik, utalva az Istenség sugárzó, szent lélegzetére, amely valójában maga az éltető erő. A Fényből való Lélek eredeti esszenciája a legfelsőbb világról érkezik, és végső soron magából az Istenségből származik. A lélek magasabb részei nem léteznek az Istenségen kívül, azonban az alacsonyabb területek teljes mértékben elszakadtak az Isteni Eredettől.

Nefesh:

A lélek legalsóbb területe a személyiség alapját képezi. Ezen keresztül kapcsolódik össze a lélek a fizikai testtel. A Nefesh azonban nem bír eredendően spirituális természettel. Az Írásokban használatos "test", vagy "hús" kifejezés lényegében a fejletlen formában létező Nefesh-re utal. A héber nyelvben ez a kifejeletlen lélek a Nefesh Behamit, azaz a bestiális lélek. Az a személy, aki felfelé és befelé, azaz az Istenség felé tekint, képessé válhat olyan módon nemesíteni az életét, hogy a Nefesh végső soron összhangba hozhatóvá válik a Neshamah lélekrészével. Ilyen módon a Ruach egyre nyilvánvalóbban kifejezetté válhat. A Ruach képezi ugyanis azt a kapcsolatot, amely összeköttetést képez a Nefesh és a Neshamah között, és ezen a szálon a Nefesh átváltoztathatóvá válik. A Nefesh Elokif kifejezés jelenti az átváltoztatott, átnemesített Isteni Lelket, azaz a Ruach által képzett kapcsolaton keresztül megvalósítható egységet.

A Nefesh a lelkünk halandó része, amely a legtöbb személy esetében nem éli túl a test fizikai halálát. Amikor egy életszentségre jutott ember képessé válik megtestesíteni a Neshamah lélekrészét, valamint leképezni valamelyest a Hayyah erejét, illetve a Yechidah ragyogását (és teljes mértékben megvalósítani a Fényjelenléte), akkor a Nefesh túléli a halált. Eddig a pontig azonban minden egyes születés alkalmával új Nefesh ölt formát, a karmikus örökségen kívül pedig semmi nem képez kapcsolatot két testet öltés között. Csakis azoknál a személyeknél érhető tetten ez a fajta kapcsolat, akik még életükben képessé váltak megtestesíteni önmagukban a Neshamah által hordozott minőségeket.

Ruach:

A Ruach a szellemünk, amelynek két különböző területe van, mégpedig az alsó és a felső Ruach. Az alsó Ruach az általános emberi intellektusnak feleltethető meg, és alapvetően a Nefesh, azaz az anyagi világ felé irányul. A felső Ruach felé a kapcsolat akkor nyílik meg, amikor az ember a spirituális élet elmélyítésébe kezd, és valójában egyfajta isteni intelligencia megnyilvánulását teszi lehetővé. A Ruach alapvetően azt segíti elő, hogy a Lélek a Szent Szellemhez kapcsolódhasson.

Neshamah:

A Neshamah a léleknek azon edénye, amely képes az Istenség által nekünk adományozott spirituális erők felfogására, így tehát voltaképpen az a hajlék, amelyben a Hayyah (Éltető Erő) és a Yechidah (Isteni Szikra) lakozik. Az emberben alapvetően a Nefesh formálja meg az anyagi testet, a Neshamah azonban a Fényből való Testet képezi, így tehát annak az Angyali, vagy Megdicsőült Lénynek a képe, amely valójában mi magunk vagyunk. A megvilágosodás folyamata a Ruach szintjén veszi kezdetét, azonban végső megvalósulása, és így tehát a szabadulás a Neshamah világához köthető.

Hayyah:

A Hayyah a lehető legfinomabb anyagú Éltető Erő. Olyannyira nem evilági, hogy meglehetősen kevés kapcsolata van a testtel, azaz leginkább a felsőbb világokban lakozik. Azok, akik korábban már megtapasztalták a lelküknek ezen állapotát, valójában az Istenséggel való tudatos egyesülés élményéről számolnak be. Annak ellenére azonban, hogy különféle misztikus élmények megélése során viszonylag sokan válnak képessé néhány pillanat erejéig erre az egységre, a teljes és állandó leképezése ennek az állapotnak voltaképpen elképesztően ritka. A Hayyah erejének tudatosítását jelképezi a halottak feltámasztásának hatalma. Amikor valaki képessé válik ennek a lelki szintnek az elérésére, tulajdonképpen olyan állapotra jut, amelyet a "nem-kettős gnosztikus tudatosságnak" nevezhetünk. Ez az úgynevezett "mindent megértés", azaz a teljes önmegvalósítás és

megszabadulás állapota.

Yechidah:

A Fényből való Lélek kiterjedése azonban még tovább lép a Hayyah szintjén, és elérkezik annak legbelső lényegéhez, azaz az Isteni Szikrához.

Valójában semmit sem vagyunk képesek erről a szintről elmondani, ugyanis természetéből fakadóan felette áll minden szónak. Azok pedig, akik eljutottak ennek az öntudatnak az állapotára, voltaképpen magát a Krisztusi Logos-t és Sophia-t valósították meg önmagukban.

Gilgulim, azaz a lelkek vándorlása:

A Gilgul fogalma a kabbalah tanításában hasonlóságot mutat a különféle reinkarnációs elméletekkel. A szó keringést és vándorlást jelent, egyfajta keréknek az analógiájára, de alapvetően a születés-halál-újraszületés körforgását szimbolizálja. A gnosztikus kabbalah tanítása szerint a lélek fejlődése ennek a körforgásnak során bontakozik ki, és egészen addig tart, amíg a Fényből való Lélek a maga teljességében meg nem nyilvánul.

Minden egyes testet öltés során a Hayyah erejéből új Nefesh keletkezik, amely a Neshamah talaján bontakozik ki. Az új Nefesh (személyiség) felépüléséhez a Yechidah (Isteni Szikra) újabb szellemet (Ruach) bontakoztat ki magából, így elmondhatjuk, hogy a Nefesh (személyiség) és a Ruach (szellem) voltaképpen a Hayyah (Éltető Erő) és a Yechidah (Isteni Szikra) leképeződései. Maga a Neshamah (Angyali Lélek) két részből áll. A külső aspektusa arra a lélekre utal, amely a vándorlás folyamata során egyre magasabb szintre fejlődik, a belső aspektus azonban egy egészen rejtett, örökkévaló és tökéletes lény képét őrzi magában.

A Hayyah kapacitása arra, hogy minden egyes alkalommal új Nefesh születését tegye lehetővé, voltaképpen végtelen, mint ahogyan az elme is képes végtelen számú gondolat előállítására. Ez azonban azt is jelenti, hogy az Isteni Gondviselés működésének hiányában a lélek örök időnkig a körforgások láncolatába lenne zárva. Az Istenség azonban minden egyes lélekben elrejtette annak a potenciálját, hogy előbb tudattalanul, később pedig tudatosan törekedjék a tökéletesség elérésére.

Az emberként való születés előtt a lélek keresztülvándorol a különféle ember alatti létállapotokon, illetve a kabbalah tanítása szerint az emberi létezmód is csupán átmeneti állomásnak tekinthető a lélek fejlődése során. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a lélek végighalad az ember alatti létformákban való testet öltések folyamatán, úgy a különféle emberfeletti állapotok is elérhetővé válhatnak számára.

A gnosztikus kabbalah tanulmányozása és művelése által a személy képessé válhat előrehaladást elérni, és mintegy meggyorsítani ezt a spirituális evolúciót. Tudatosan fejlődve törekszik a lelkében élő Krisztus jelenlétének minél mélyebben való tudatosítására. Éppen ezért a Gnózikuskeresők számára a kabbalah egyfajta felemelkedési utat jelent, amely a nagy átalakuláshoz vezet.

Az Időtlen Eredetiség és a Kezdet:

A Teremtés kezdetén csakis és kizárólag az Istenség létezett. Ain, Ain Soph és Ain Soph Aur, azaz egyetlen Isten, egyetlen teremtő erő. A Teremtés előtt a Végtelenség Fénye egyszerűen nyilatkozott meg, jelesül teljes mértékben és tökéletesen betöltötte a Mindenséget. Nem létezett tér, mint ahogyan a semmi sem létezett. Nem létezett a kezdet és nem létezett a vég, ugyanis minden a határtalan és végtelen Fényesség kiterjedési körébe tartozott.

Amikor az Istenség megteremtette az Univerzumokat, először elkezdte visszavonni ezt a Végtelen Fényességet, mégpedig úgy, hogy egyfajta üresség keletkezzék a Fényesség középpontjában. Ez a folyamat a tzimtum (összehúzóds, visszavonás) nevet viseli a kabbalisták körében, és végső soron ez a visszavonási folyamat tette lehetővé a Teremtés megvalósulását. Az istenség végül egyetlen pontban fókuszálta a Végtelen Fényességet, hogy belőle aztán egy fénysugár válhatott ki, amely belépett az üresség szívébe. Ez a Fénysugár maga a Krisztus, azaz az Isteni Szó és az Isteni Bölcsesség megvalósulása.

A Sefirák és az Isteni kibontakozás titka:

Isten Akarata, amelyet a Teremtés akarása kapcsán kinyilvánított, voltaképpen az Istenség első valódi kifejeződése. Az Istenség alapvetően abból a célból teremt, hogy kinyilváníthassa Önmagát, és végső soron Önmagát adhassa a Teremtésnek. Az Akaratból aztán Vágyakozás keletkezett, mégpedig az adni akarás állapotából az elfogadásra irányuló vágyakozás állapota valósult meg. A Teremtés folyamata nem más, mint az isteni minőségek és lehetőségek fokozatos kibontakoztatása, a teremtés kezdetén ugyanis még maguk a Sefirák is csupán lehetőségek formájában voltak jelen, nem fejeződtek még ki a maguk teljességében. Ebben az állapotban az emberiség eredeti ösképe is csupán a benne rejlő lehetőségek öntudatlan állapotában létezett, teljes egységben Ain Soph fényességével. Ahhoz azonban, hogy ez az eredeti öskép öntudatára ébredhessen, és aztán szabad akaratából törekedhessen az Istennel való tudatos egység elérésének állapotára, ezt az eredeti egységet meg kellett bontani. Éppen ezért Adam Kadmon világának Sefiráit (Edényeit) össze kellett törni.

Amikor azonban ez az eredeti egység megbomlott, a Sefirák elveszítettek mindennemű kapcsolatot egymással és a Forrással egyaránt, és voltaképpen teljes elszigeteltségben és anarchiában léteztek. A kabbalah bölcsessége úgy tartja, hogy Atzilut világának Sefirái megformálásának során számtalan Univerzum született, majd semmisült meg, mindeközben pedig olyan anyagok keletkeztek, amelyekből aztán a sötét és ellenséges erők formát öltöttek.

Ami Adam Kadmon eredeti egységének állapotában még csupán isteni lehetőségek formájában volt jelen, Atzilut világának szintjén már a megvalósulás állapotába lépett. A Sefirák ezen a síkon az Istenség Szent Neveinek, vagyis az Istenség Személyiségeinek (Partzufim) állapotában nyilvánulnak meg, a feladatuk pedig, hogy helyreállítsák Adam Kadmon összetört Edényeinek eredeti egységét.

Az összehúzóds és az Edények összetörlése valamennyi Univerzumban megvalósul, Atzilut világától kezdődően egészen Assiyah síkjáig. Mindig, amikor egy újabb Univerzum keletkezik az alsóbb szférákon, a felettes Univerzum Sefiráinak eredeti egységének először szükséges megbomlania, hogy a világegyetemek közötti kapcsolatok létrejöhsenek, ezáltal pedig a Teremtés újabb szintjei nyilvánulhassanak meg. Valójában az adott Univerzum Sefirái az Isteni Jelenlét Fényének kiáradását képviselik, mindegyikük a maga sajátos szintjén és formájában, éppen ezért pedig képesek összeköttetést teremteni Ain Soph, és az Ő valamennyi teremtménye között.

Teremtés és Kinyilatkoztatás:

A Teremtés a Végtelenség és Örökkévalóság szintjén veszi kezdetét, létrehozván a tér-idő tudatosságot, a múltat, a jelent és a jövőt. Annak ellenére azonban, hogy mi magunk a múlt-jelen-jövő keretein belül gondolkodunk a valóságról, a Végtelenség szemében minden egyszerre történik. Nem létezik tehát a múlt, mint ahogyan jövő sem létezik, hanem csakis és kizárólag a Most. Mindig.

A kabbalisztikus tradíció bölcsei úgy fogalmazzák, hogy Teremtés valójában nem más, mint Fényfolyam, amely megszakítástól mentesen áramlik elő a Végtelenségből. Az öt Világegyetem Sefirái ennek az analógiának megfelelően áramlatai ennek a Fényfolyamnak, illetőleg csatornái a Fénynek, amelyeken keresztül a Teremtés megvalósul és formát ölt. A Fényesség beáramlása folyamatosan történik. Mindannyian, minden létező az Istenség Szavának és Bölcsességének megnyilvánulása, a Messiás Fényének kifejeződése.

Az Edények folyamatosan teremtődnek és törnek össze, így tehát a tikkune, azaz a kijavítás és gyógyulás folyamata fokról fokra valósul meg a világban. Amennyiben a Sefirák és az Olamot (Univerzumok) képezik a makrokozmosz világát, mi pedig a mikrokozmoszt testesítjük meg, akkor a saját lelkünk is olyan Edény, amely folyamatosan formálódik, összetörik és helyreáll, minden egyes alkalommal a fejlődésnek egy újabb szintjén megvalósulva.

Teremtmény, Teremtés és Isteni Kinyilatkoztatás mind-mind folyamatban lévő munka. A Teremtés folyamatában az Isteni Kinyilatkoztatás kibontakoztatása az Istenség eredeti célja. Amíg a teremtmények mindegyike el nem jut a megváltásig, az Isteni Jelenlét pedig a maga teljességében megnyilvánulttá válik, az összetörés és helyreállítás folyamata folytatódni fog.

Ugyanúgy, ahogyan a Teremtés állandó jelleggel, folyamatosan történik, ez a helyzet áll fenn az Apokalipszis történéseinek szempontjából is. A Teremtés nem a múlt, ahogyan az Apokalipszis sem a jövő. Mindkettő folyamatosan végbemenő és történő, eleven jelenség, így tehát az Univerzumokban jelenlevő törvényszerűségek ismeretében mi magunk is tudatosan törekedhetünk arra, hogy mintegy társ-teremtővé váljunk az Isteni Kinyilatkoztatás szolgálatában. Ebből a célból végzi Isten az Univerzumban megnyilvánuló teremtő folyamatokat, elvégre kapcsolatba kíván lépni velünk, és bennünket is a vele való kapcsolat felépítésére hív meg. A mi feladatunk a Teremtés művében, hogy fejlődjünk az Istennel való Egység teljes tudatosítása és megélése felé, hogy a lehető legteljesebben megtestesíthessük az Isteni Minőségeket. Ez pedig a gnosztikus világszemlélet célja és értelme: egyfajta tudatos törekvés a Krisztusi Létezmód megnyilvánítására.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Harmadik tanulmány – Keter

A Szent Korona:

A teológia kifejezés azt jelenti, hogy "Gondolkodás az Istenről", vagy "Istenről való gondolkodás", amely a kabbalah világában alapvetően lehetetlenségnek számít, hiszen emberi lényként sohasem lehetünk képesek gondolatainkkal megragadni az Istenséget, vagyis az Istenfőt. A teozófia ezzel szemben "Isteni Bölcsességet" jelent, amelynek elérése ugyanígy lehetetlen az emberek számára, elvégre ki lehetne közülünk olyan bölcs, akár az Istenség. Mindennek ellenére azonban mégis arra vagyunk rendelve, hogy a gondolatainkat a Forrás felé irányítsuk, valamint hogy kutassunk a magunk szentséges és mennyei természetének gyökerei után. Mind a teológia, mind pedig a teozófia tudománya ezt a célt szolgálja azáltal, hogy imádságokat, meditációkat, rituális cselekményeket és gyakorlatokat biztosít számunkra. A mi feladatunk azonban az, hogy a személyes, közvetlen és misztikus tapasztalás nyomán mind a teológiánál, mind pedig a teozófiánál mélyebbre evezünk, és belépünk az Istenség valódi Bölcsességének és jelenlétének megtapasztalásába.

A kabbalisztikus Eletfán a Keter Sefhira jelképezi az Istenségnek a teremtésre irányuló akaratát, amelyből az Isteni Szó és az Isteni Bölcsesség kiárad. Ez egyfajta hallgatásba burkolózó, természetfeletti Akarat, amelyből minden egyes élőlény és teremtett dolog élni akarása származik. Az Eredeti Fényességnek ezt a Sefhiráját úgy is nevezik, hogy a Legelső Dicsőség, mivel voltaképpen hasonló a "Nagy Bumm" pillanatát megelőző állapothoz, amelyből kiindulván az egész világegyetem formát öltött. A Keter voltaképpen olyannyira transzcendens, hogy nem ragadható meg, és nem is fogható fel az emberi elme számára. A Keter-en belül nem létezik semmi, csakis a teljes üresség és differenciálatlanság. A Keter határtalan és örökkévaló, illetve minden szempontból teljes egységet alkot Ain Soph természetével. Azt is mondhatnánk, hogy túlonnan fekszik minden teremtett dolognak világán.

A Szabad Akarat és a Bizonytalanság Alapelve:

A hagyományos keresztény teológia hajlamosnak mutatkozik úgy nyilatkozni az Isten Akaratáról, mintha az valamiféle előre elrendelt tényező lenne. Bizonyos szempontból mindez igaznak mondható, azonban legalább ugyanilyen mértékben hamis is egyben. Az Istenség ugyanis egyszerre bizonyosság és bizonytalanság. A Teremtés olyan módon épül fel, hogy a szabad akarat mintegy a velejéig áthatja azt. Amennyiben azt állítjuk, hogy a teremtett világ, és benne az ember az Istenség képmására alkottatott, akkor feltételeznünk kell, hogy hozzánk hasonlóan az Istenség is rendelkezék szabad akarral. A szabad akarat kibontakoztatása azonban csakis és kizárólag akkor lehetséges, ha fennáll bizonyos fokú bizonytalanság. Ez tükröződik a próféták jövendöléseiben is, amikor Isten a különféle küldöttek útján kinyilvánítja az Akaratát, az emberiség pedig szabadon dönthet arról, hogy összhangban cselekszik ezzel az Akarral, avagy sem. Az Istenség ennek a választásnak a milyensége szerint alakítja a Teremtés további menetét, és ilyetén módon vezeti tovább az emberiséget, hogy egy napon majd mindannyian elérjük célunkat. Mindezt úgy foglalkozhatnánk össze, hogy a Teremtés végső célja és beteljesedése alapvetően eleve elrendelt, azonban az, hogy mikor, hol és hogyan valósul majd meg, a szabad akarat jelenlétéből kifolyólag még erősen bizonytalan.

Az Én, amely valójában Nem-Én:

A Keter az első és legmagasabb a Sefhirák között, jelképezvén minden kezdetnek Forrását. Bizonyos szempontból Keter és Ain Soph egyek és azonosak, egy másik szempontból nézve

azonban Keter egyszerre különálló is Ain Soph lényegiségétől. Keter így egyszerre két különálló természettel bír, nevezetesen egyszerre Ain, azaz üresség, ugyanakkor Ani, azaz személyiség is egyben. A leginkább szembetűnő viszony Teremtő és Teremtés között az Ok és Okozat egymáshoz való viszonya. Amikor valami oki tényezőként nyilvánul meg, akkor az Ani, azaz a személyiség jellegzetességeit viseli magán, amikor azonban ugyanez az Ok úgy tekintendő, mint egy magasabbrendű Ok által kifejezett Okozat, akkor Ain, azaz üresség. Így tehát Keter, amennyiben Ain Soph kiadásának és edényének, azaz Okozatának tekintjük, az Ain jellegzetességeit viseli magán, amikor azonban a többi Sefhirával való kapcsolatának szempontjából vizsgáljuk, akkor már Ani, azaz Ok és személyiség. Voltaképpen hasonlatos egyfajta Fekete Lyukhoz, amely önmagában nem látható, csupán a környezetében jelenlevő tárgyakra gyakorolt hatása révén lehet tetten érni.

Létezik egy mondás a kabbalában: "Keter jelen van Malkut-ban, és Malkut is jelen van Keter-ben". Mindez azt sugallja, hogy a sorrendben utolsó Sefhira, azaz a Malkut mindennemű potenciálja eleve jelenlevő a Keter állapotában, mint ahogyan a Keter kibontakozása is tetten érhető a Malkut által jelképezett világban, azaz a mi világunkban is.

Az Ain és Ani kapcsolatáról szóló tanítás alapvető bölcsességeket közvetít, hiszen ugyanígy igaznak mondható a mi saját személyiségünkre nézve is. A héber kifejezés az "Én" re nem más, mint az Ani, azaz a személyiség, amely ugyanúgy betűzendő, mint az Ain, azaz az üresség szó. Mindez azt sugallhatja számunkra, hogy a valódi Én önmagamban nem más, mint a bennem élő Üresség.

Mindannyian érzékeljük ennek a felvetésnek az igazságtartalmát, azonban mivel sohasem mélyedünk el igazán benne, a legtöbbünk számára csupán fenyegetettséget és frusztrációt jelent önmagunk belső ürességének élménye. Amikor önmagunkat semminek és senkinek észleljük, az minden esetben a biztonság érzésének sérülését, dühöt és arroganciát szül, amelyből további káros következmények fakadnak. Másfelől azonban, amikor lehetőségünk nyílik mélyebben megérteni ezt a tanítást, voltaképpen mélységes megnyugvást és szabadságot tapasztalhatunk, hiszen önmagunk belső ürességének tudatosítása valójában annak megértése, hogy alapvetően kapcsolatban állunk a Keter minőségével, és rajta keresztül magával az Istenséggel is. Mint ahogyan ugyanis korábban már kifejtettük, az Ain, azaz az üresség mindig egy felsőbb Oknak az Okozata, azaz mi magunk is egyszerre vagyunk személyiségek, Okai a saját magunk által teremtett világnak, illetve üresség-természetünk által Okozatai egy magasabb Oknak, azaz az Istenség teremtő erőinek. Ezen a kapcsolaton keresztül lehetőségünk nyílik önmagunk egyesítésére az Istenséggel, illetve csatornájává és edényévé válni az Isteni Minőségeknek.

Az Evangéliumokban Yeshua gyakorta szól így: "Semmit sem cselekszem magamtól, hanem csakis azt, amit Atyám cselekszik", illetve azt is mondja, hogy "Én és az Atya egyek vagyunk", illetve hogy "Aki engem lát, látja az Atyát is". Mindegyik kijelentés alapvetően a Chokhmah Sefhirára utal, amely valóban az Atyát jelképezi, azonban rajta keresztül hivatkozik és utal a Keter (Korona) minőségére is, illetve az Istenségre magára. Keter természete ugyanis egyúttal az összes többi Sefhira természete is egyben, így pediglen áthatja az egész Teremtést.

Az önkiteljesítés és önmegvalósítás szempontjából kulcsfontosságú szerep jut Ain és Ani Gnózisának megértéséhez, ezáltal ugyanis a személy nem kapcsolja önmagát teljes mértékben a korlátok közé szorított személyiséghez, és a személyes élettörténetéhez. Az ember ugyanis mindezekről tökéletesen szabad, így pediglen lehetősége nyílik a növekedésre és teljes kibontakozásra, egészen a Krisztusi Öntudat állapotának eléréséig. A Krisztusi Létezés mód mindezen felül egyáltalán nem mondható statikus állapotnak, hanem minden körülmények között aktív és dinamikus marad.

Alapvetően a tudatos fejlődés egyik célja és folyamánya, hogy mennyei erőket és adományokat vonunk le a fizikális szférába, és személyes életünkben egy magasabb szintű létezés mód

tudatosságát építjük be. Az emberi lény akkor fogadja be igazán Krisztust, amikor felülemelkedvén mindazon, amelyet korábban az ő maga énjének hitt, rádöbben önmaga alapvető egységére Krisztussal és az Istenséggel. Az, amit korlátoltságában korábban különállásnak hitt, valójában a teljes Egység állapotát függönyözte el előle. Mindezzel párhuzamosan rádöbben arra is, hogy az élet elképesztő ajándékokat rejt magában, megannyi szeretetet és együttérzést, amelyet meg szeretne osztani másokkal is.

Valaminek lenni és Valamivé válni:

Atzilut világában Keter az Eheieh Istennév által nyilvánul meg, amely lényegét tekintve ennyit jelent: "Vagyok", illetve "Leszek". Ez az Istennév a legnagyobb valamennyi Név között, elvégre ez az, amelyen az Istenség először bemutatkozik Mózesnek az égő csipkebokorban. Mózes ugyanis megkérdezi az Istenséget, hogy milyen néven szabad hívnia Őt, az Istenség pedig így válaszol: "Eheieh Asher Eheieh", azaz "Vagyok Aki Vagyok", vagy "Leszek Aki Leszek".

Eheieh valójában Keter, Asher pedig igazándiból Malkut, azaz a kifejezés jelképezi azt a folyamatot, amelynek során a felsőbb világok fényessége és jelenvalósága kifejeződik az alsóbb világok terein belül is. Ezzel a kijelentéssel az Istenség már mintegy megelőlegezetten utal a Messiás Lelkének megtestesülésére.

Akárcsak a Tetragrammaton (Yahweh), az Eheieh szó is négy héber betűből áll össze. Az első ezek közül az Aleph, amely az Istenség Lelkét, vagy Fényességét jelképezi. A Heh betű kétszer szerepel mind az Eheieh, mind pedig a Yahweh szavakban, és alapvetően az Istenség Női Aspektusát jelképezi, ahogyan az megnyilvánul a Világban. Az első Heh jelenti a felső Világokat, amelynek terein belül az Istenség Lelke felfedi magát, míg a második Heh az alsóbb világokra utal, ahol is az Istenség Lelke rejtetten tevékenykedik.

A Yod jelképezi a Mennyei Fénymagot, amely a testet öltés során alászáll a felső Világokból, és amely voltaképpen nem más, mint a léleknek legbensőbb lényege, a Yechidah. Ez a Mennyei Fénymag az, amelynek felismerése és megnyilvánítása az emberi létezés célja.

Eheieh egy másik pontján az Írásoknak imígyen beszél: "Jelenvaló vagyok a Teremtésben, ám ugyanakkor túlonnan is vagyok rajta". Ugyanez igaz a Kozmikus és Eredeti Krisztusra is. Tamás Evangéliumának hetvenhetedik mondása így szól: "Én vagyok a Fény, amely mindenek felett van. Én vagyok jelen mindenben. A mindenség belőlem jött ki, és a mindenség visszatér hozzám. Hasíts szét egy darab fát, és én ott vagyok benne. Emelj fel egy követ, és engem találsz meg".

A kabbalah radikális üzenete éppen ez: Isten, azaz a Teremtő folyamatosan megnyilvánul az anyagi Teremtésben, és velünk együtt fejlődik a Teremtés folyamatában.

Ahhoz, hogy elnyerjük Yeshua Messiási Gnózisát, voltaképpen meg kell ismernünk, hogy kik is vagyunk, és hogy mivé válhatunk, azaz fel kell fedoznünk magunkban ezt a fajta Mennyei Létezést. Ennek a Messiási Tudatosságnak az elnyeréséhez biztosít erőt számunkra a Keter, azaz Eheieh ereje, az "Isteni Én Vagyok".

Az Eheieh Istennév kontextusában rögvest másfajta színezetet kap a harmadik parancsolat is, azaz: "Ne használd helytelenül az Isten Nevét". Amennyiben abból indulunk ki, hogy az Eheieh név nemcsak Istenre, hanem bizony a mi saját magunk Igazi Valójára is utal, akkor megérthetjük, hogy valójában az Istenségnek ezt a Nevét használjuk minden egyes alkalommal, amikor így szólunk: "Ez, vagy Az vagyok én". Az Istenség Nevének helytelen használatának esete áll fenn tehát minden olyan helyzetben, amikor rosszul, vagy rosszat szólunk önmagunkról, vagy másokról.

A Krisztusi Személyiség és az Igazi Akarat:

A Tiferet Sefhira jelképezi a Krisztusi Öntudat központját az Életfán, feltárván ezzel a személynek lelkében élő Krisztusi Jelenvalóságot. Ennek ellenére azonban a Krisztusi Én alapvetően a Keter Sefirához tartozik, hiszen ez a Mennyei Fénymag lakhelye is. A Krisztusi Én valójában a Magasabb Személyiség.

A gnosztikus tradíció három különböző aspektusát tanítja a Christos, azaz az Isteni Szó és Bölcsesség jelenlétének, ezek pedig az Eredeti Krisztus, a Kozmikus Krisztus és a Bennlakozó Krisztus. Az Eredeti Krisztus Adam Kadmon Univerzumához tartozik, míg a Kozmikus Krisztus elsősorban Beriyah Világához kapcsolódóan testesíti meg a Teremtényekben és a Teremtésben jelenlevő Krisztusi Erőket. A Bennlakozó, azaz a személyes Krisztus az egyéni lélekben megnyilvánuló Isteni Jelenlét. Habár ezek a szintek egymástól különböző aspektusait képviselik a Christos-nak, egyúttal kapcsolatban is állnak egymással.

A Christos megnyilvánulásának ezen három szintje fejeződik ki a Tiferet (Bennlakozó Krisztus), Da'at (Kozmikus Krisztus), valamint a Keter (Eredeti Krisztus) Sefirák által. Ez az egyes személyiségen belül úgy képezhető le, hogy a Ruach jelképezi a Bennlakozó, a Neshamah a Kozmikus, míg a Yechidah az Eredeti Krisztus Gnózisát. A Kozmikus és Bennlakozó Krisztus lényegében a tér-idő kontinuum keretein belül megjelenő Eredeti Krisztus megnyilvánulási formái.

Amikor a Yechidah Sefirához kapcsolódó Krisztusi Én jelenlétéről beszélünk, alatta mindazt értjük, ami az igazi és valódi "Én vagyok" állapota. Ez a létnek a jelenlegi szakaszában még nem fejeződött ki, azonban az akarat és a vágyakozás által folyamatosan arra ösztönöz bennünket, hogy elérjük a célunkat, mégpedig az Istenség felé való törekvést. Ez az Igazi Én valójában a mi Igazi Akaratunk.

A Yechidah szó egyik jelentése nem más, mint "egyediség", utalva ezzel az Igazi Személyiségre. Ez nyilvánul meg a Neshamah, azaz a Mennyei Lélek által, mint egyfajta, létezésük során átívelő életideál. Az emberi lény a létezésének bármely állomásán képesé válhat megvalósítani ezt az életideált. Az emberi személyiségen (Nefesh) belül a Ruach jelképezi azt az Igazi Akaratot, amely a lélek jelenlegi életfeladatára vonatkozik.

Sokszor hajlamosak vagyunk úgy gondolkodni az Istenség Akaratáról, mintha az tőlünk teljesen különálló, független tényező lenne. Sajnos sokan nem igazán ismerjük Önmagunkat, így képtelenek vagyunk megjeleníteni a Valódi Akaratunkat. Sokszor próbálunk meg másnak lenni, mint akik igazándiból vagyunk, ha pedig még tudatában is vagyunk a Valódi Akaratnak, sokszor akkor sem vagyunk képesek aszerint cselekedni, elvégre félünk mások véleményétől, avagy a saját hibáink lehetőségétől.

Valójában azonban az Igazi Akarat nem valamiféle homályos tényező, amelynek lényege el van rejtve előlünk, elvégre ott rejlik szívünk és lelkünk vágyakozásában, a képességeinkben, a tehetségeinkben és a céljainkban. Nem mondhatjuk, hogy a Valódi Akarat megvalósítása ne kívánna meg komoly, kemény és kitartó munkát, ám minden esetben olyasvalamire irányul, amely mintegy természetes módon ér el hozzánk.

A Valódi Akarat voltaképpen a bennünk élő Krisztusi Jelenvalóságra utal, valamint meghatározza azt az Utat és Módot, ahogyan az egyén végül eljuthat a Krisztussal való Egység állapotára. Az pedig, hogy Krisztus milyen módon fejezi ki Önmagát bennünk, minden esetben egyedi és különleges, mint ahogyan mi magunk, mindannyian egyediek és különlegesek vagyunk.

A Fényesség Arca:

Atzilut világában a Sefhirák az Istenség Szent Neveinek és Személyiségeinek (Partzufim) alakjában nyilvánulnak meg. Az Elohim szó összesen öt héber betűből áll össze, és mivel ez a név hozható elsődlegesen összefüggésbe a Teremtés folyamatával, ezért a kabbalista bölcsek az Elohim név minden egyes betűjéhez egy-egy újabb Nevet és Személyiséget rendeltek.

Aleph – Arik Anpin

Lamed – Abba

He – Aima

Yod – Zer Anpin

Mem – Nukva, vagy Kallah

A hatodik, vagyis a rejtett Személyiség, Atik Yomin a Yahweh Istennévhez rendelhető, amely az Elohim név forrása és alapja.

Arik Anpin és Atik Yomin a Keter Sefhirához tartozó Személyiségek. Egy ősi, szakállas király profiltól megfestett képe voltaképpen kiválóan kifejezi mindkét Személyiség természetét. A Keter láthatatlan aspektusához Atik Yomin tartozik, míg a látható és tapasztalható aspektust Arik Anpin fejezi ki. Ez a két Név jelképezi az Akaratot és a Vágyakozást is. Amennyiben megvizsgáljuk azt a kapcsolatot, amelyet az Istenség tart fenn velünk, voltaképpen azt láthatjuk, hogy kettős természettel bír, mégpedig egy kifejezett és egy rejtett aspektussal. Egyfelől képtelennek mutatkozunk megragadni az Istenség akaratát, és megérteni a szándékait, ugyanis alapvetően kívül esnek az emberi logikán. Ezt a működésmódot jelképezi Atik Yomin, azaz a "Napok Öse". Másfelől azonban az Istenség képes az emberi észjárás által felfogható módokon megnyilatkozni, ilyenkor mintegy korlátozva, visszafogva Önmagát. Cselekedetei érthetővé és felfoghatóvá válhatnak az emberiség számára is. Ezt a fajta megnyilvánulási formát jelképezi Arik Anpin, azaz a "Hatalmas Istenarc".

Arik Anpin egyben a "Fényesség Arca" is, amely Atzilut világának tíz Sefhirájából áll. Az Életfák által alkotott alsóbb világokon a gyönyörűség és rettenetesség kozmikus tánca zajlik. Mindez részletesebben kifejtésre kerül majd a későbbi fejezetek egyikében, amiért azonban jelenleg is fontos, hogy a Keter jelképezi azt a tudatossági fokozatot, amelyet elérvén a személy képes megérteni ennek a táncnak a helyét és értelmét az Istenség Végső Tervében. Ebben az állapotban képesek lehetünk megérteni, hogy fény és sötétség valójában egyazon Szent Szellem megnyilvánulásait jelentik, így végső soron minden avégett történik, hogy a lelkek megszabadulásának terve megvalósulhasson. Ennek felfogása, átlátása és megélése az úgynevezett "nem-kettős gnosztikus tudatosság".

A Beavatott és a Hatalmas Angyal:

Énoch története, amelyet mi magunk is olvashatunk a Tóra lapjain, voltaképpen szintén a Keter Sefhirához kapcsolódik. Ez a történet azonban sokkalta inkább rejtetten és homályosan, semmint egyértelműen és kifejtetten jelenik meg az Írásokban.

Amikor Énoch hatvanöt esztendő lett, fia született, akit Matuzsálemnek nevezett el. Énoch ezután még háromszáz esztendeig járt a Földön az Isten színe előtt, és újabb gyermekei születtek. Énoch éveinek száma háromszázhatvanötöt tett ki. Istennel járt és kelt, míg végül már nem volt többé, mert Isten magával vitte őt.

A Genesis könyvében voltaképpen ez a rövidke történet szól csupán Énoch személyéről, azonban rendkívüli figyelemre tarthat számot, elvégre olyan személyről van szó, aki voltaképpen nem ízlelte

meg a halált. Az Írások szavai szerint nem halt meg, hanem Isten magával vitte őt, azaz esetében mennybevétel történt. Énoch történetéből ismerhettük meg első ízben az Isteni Elragadás lehetőségét.

Itt a kabbalisztikus hagyomány szerint az történt, hogy Énoch Isten színe előtt járva élte életét, míg végül olyannyira áthatotta őt az Isteni Jelenlét, hogy az egész teste átlátszóvá vált az Istenség Fényének sugározására. Végso soron pedig felöltötte magára az angyali képmás köntösét, így végül ő maga vált Metatron angyallá, akit az Istenség minden angyalainak fölébe rendelt. Énoch tehát végül valami olyasfajta lényé vált, aki több, mint az emberek és több, mint az angyalok.

Énoch nevének jelentése Beavatott. Az, hogy első gyermekének születése előtt hatvanöt évet élt, szintén fontos tényező. A kabbalah tanításában a hatvanöt a Malkut Sefirához kapcsolódó szám, valamint ez egyben az Adonai Istennév, és az alsóbb Shekinah száma is. A héber nyelvben a "kamra" szó betűinek száma is hatvanötöt ad ki. Mindez szimbolikus értelemben azt jelenti, hogy a Beavatottnak az Isteni Jelenlét (Shekinah) Edényévé, vagy Kamrájává szükséges tennie magát, méghozzá a Malkut szférájában, amely voltaképpen ez a Világ. A következő háromszáz esztendő Énoch életében szintén fontos szimbólum, háromszáz ugyanis a héber Shin betű száma is, amely a Szent Szellem Sugárzó Tudatát jelképezi. A háromszázhatvanöt így együtt a szoláris év napjainak száma, tehát a Föld útját is jelképezi a Nap körül, valamint a Nap pályáját a tizenkét zodiákus jegyében. Mindez tehát az emberi tapasztalatok teljességét fejezi ki.

Egy arkangyal felfoghatatlanul hatalmas méretű entitás, legalábbis az emberi mértékek szerint. A fizikai síkon megnyilatkozó formájában egy alacsonyabb rangú arkangyal mérete egy egész csillagét, vagy naprendszerét teszi ki. Metatron arkangyal esetében úgy tartja a kabbalisztikus tradíció, hogy kiterjedése egy egész Univerzum méretéhez hasonló mértékű is lehet, páratlan és mennyei fényvel lángolva. Metatron arkangyal képe valójában azonban az emberiség isteni célját és végzetét is megjeleníti, ugyanis a teljes mértékben egységesült, a Krisztusi Létezésmodot a maga teljességében megnyilvánító emberre is voltaképpen ez a sors vár. Metatron arkangyal elemi kapcsolatban áll Adam Kadmon világával, így a hagyomány úgy tanítja, hogy Metatron az ősképe mindazoknak, akik valaha eljutottak már a Krisztusi Öntudatra, avagy éppen feléje haladnak.

Ahogy azt már korábban írtuk, Énoch neve "Beavatottat" jelent. Ebből következik, hogy a felemelkedés útja egyfajta Beavatási Folyamat, a Keter Sefira egyik neve ugyanis a Beavatás Ura. A Beavatás eredeti jelentése és értelme voltaképpen egészen egyszerűen leírható. Létezik egyfajta továbbadási lehetősége a spirituális energiáknak és a Szent Szellem Sugárzó Tudatának, amelyek így emberről emberre haladva adományozódhatnak át. Mindez azt jelenti, hogy a felemelkedési és szabadulási folyamatban magasabb szinten álló lelkek képesek közvetíteni és átadni valamelyest ezeket az energiákat azok felé, akik még nem jutottak el hasonlóan magas szintre. A Beavatás nem egyéb, mint az Isteni Lehetőségek felszínre hozatala az emberben.

A Kegyelem Angyala és az Isteni Ajándék:

Yetzirah világában Keter a Szent Élőlények, azaz a Hayyot Ha-Kodesh képében nyilvánul meg. Ezek a lények voltaképpen az Életfa angyalainak legfelső rendjét képezik. Róluk mondja a hagyomány, hogy az Istenséghez egészen közel, az Ő Legbensőbb Jelenlétében állnak. Teljes mértékben másvilági entitások, amelyeket csupán csak valamiféle idegen jelenlét formájában érzékelhetünk. Megjelenésüket a halandó elme egyszerűen képtelen megragadni, olyannyira távol állnak mindentől, amelyet az emberi intelligencia befogadhat. Egy ilyen angyallal szembesülni olyan, mint belenézni egy olyan entitás lényegébe, amely elképesztő és irdatlan gyorsasággal változtatja az alakját és formáját.

Amennyiben valaki számára megadatik a találkozás élménye ezekkel az angyalokkal, már

szemernyi kétség sem maradhat benne azon kérdést illetően, hogy léteznek-e másvilági, nem emberi létezési formák. Mindez felveti annak a lehetőségét is, hogy a Földön kívül is létezhet valamiféle evolúciós folyamat, más planétákon is. Azok a létformák, amelyeknek lehetősége lehet felfogni valamennyit az Isteni Tudatosságból, általában a materiális világ terein belül fejlődnek. Fejlődésüknek egy pontján képessé válnak az Isteni Jelenlét és Erő egészen magas fokon való megtestesítésére és kifejezésére, amelynek köszönhetően az evolúció folyamata egyre gyorsabbá válik, fejlődésre képes élőlények újabb csoportjait hívván és keltvén életre. Az Isteni Jelenlétnek lehetőségében áll akár egész népekre, vagy népcsoportokra is leereszkedni, a legtöbb esetben azonban egyszerre egyes embereket, vagy kisebb csoportokat választ ki Önmaga számára. Mindez kiválóan tetten érhető az Írások lapjain, amikor a Választottak közösségéről esik szó. Ők azok, akik képesek valóban megjeleníteni, megtestesíteni és megosztani azt a bizonyos Fényátadási Vonalat másokkal. Választottnak lenni azonban egyáltalán nem valamiféle kiválasztott elitizmust jelent, hanem elsősorban azoknak körét, akik hajlandóak és képesek arra, hogy tudatosan fejlesszék és tökéletesítsék magukat. Inkább tehát a szándékon, semmint a képességeken múlik. Akiben ugyanis jelen van a hajlandóság és a szándék, abban idővel a megfelelő és szükséges képességek, adottságok és karizmák is megjelennek.

A Hayyot Ha-Kodesh angyali rendje jelképezi azt a közeget, amelyen keresztül ez a Fényátadási Vonal megnyilvánul.

A fejlődés kezdete:

Asiyah világában a Keter a Reshit Ha-Gilgulim formájában jelenik meg, amely forgást, keringést és fejlődést jelképez. Mindez az feltételezi, hogy minden egyes élőlényben, amely a tudatos fejlődés felé törekszik, a Keter jelenléte képezi a motiváló erőket és energiákat. A kabbalah hagyományában ezt a kifejezést alkalmazzák az úgynevezett lélekvandorlás fogalmára is. Ez azonban nem csupán az egyes lelkek vándorlásának lehetőségét veti fel, hanem a különféle teremtő erőknek és energiáknak a folyamatos áramlását egyik bolygóról a másikra, Univerzumról Univerzumra.

A Kether Sephirában jelenik meg a Világegyetem valamennyi "Nagy Bumm" és "Fekete Lyuk" élménye, egyetlen pillanatban. Ez egyben azt is jelenti, hogy igazándiból nem létezik valódi kezdet, mint ahogyan valódi vég sem.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Negyedik tanulmány – Da'at

A Nyílt Titok:

Bár a Da'at sorrendben csak a Chokhmah és a Binah Sefhirák után következik az Életfán, valójában titkos módon közvetlen kapcsolatban áll a Koronával (Keter). Ennek a Sefhirának a természete kettős: egyfelől a Da'at jelképezi a transzcendens Keter megnyilvánuló és megismerhető aspektusát, másfelől egyúttal az alatta álló Tiferet Sefhira rejtett és elfüggönyözött tanítását is kifejezi. Úgy fejezhetnénk ki, hogy a Da'at a felette álló Keter vonatkozásában egy magasabbrendű valóság kifejeződése, a Tiferet szempontjából azonban éppen a magasabbrendű valóságot jelképezi.

Keter és Da'at valójában egyazon Valóságot szimbolizálják, annak más és más aspektusára helyezvén a hangsúlyt. A Keter az emberi személyiség legbensőbb lényege és legtitkosabb vágyódása, a Da'at pedig azt az intelligenciát, értelmet, tehetséget és bölcsességet szimbolizálja, amelyet a személy a külvilág felé megnyilvánít.

A Chokhmah és Binah Sefhirákkal való összefüggése tekintetében Da'at minden bizonnyal külső tényező, elvégre a Chokhmah és a Binah jelképezi mindazokat a belső, mentális folyamatokat, amelyek az elme sugárzó tudatosságát, a gondolatok megnyilvánulását és a megértést jelentik. Da'at ezzel szemben a személynek azon képességére utal, amely által mintegy kifejezi, kommunikálja és érvényesíti a saját intelligenciáját, gondolatait, meglátásait, tehetségeit és képességeit a külvilág felé. Lényegében tehát Da'at a személyiség intelligenciájának megnyilvánulása.

A Tiferet Sefhirával való kapcsolatában a Da'at a rejtett aspektust képviseli. Mindig túlmutat ugyanis azon, ami a külvilágban élők számára az adott személlyel kapcsolatban nyilvánvaló, ismeretes és köztudott. A kommunikációval kapcsolatban ugyanis minden ember esetében számolnunk kell egyfajta kapacitással és szándékkal, amely a megosztásra irányul, illetve mindenképpen szükséges hozzá az a valami, amelyet megosztani szándékozunk. Mindig megmarad ugyanis egy személyen belüli bizonyos lényegiség, amelyet nem lehet a külvilág felé egy az egyben kifejezni, így tehát a teljes személy nem is ismerhető meg a maga teljességében a külvilág számára.

Mindez azonban nemcsak az egyes személyekre, hanem magára az Istenségre is igaz. A személytelen Istenség végső soron minden egyes ember számára személyessé válik, hogy közvetlen kapcsolatba léphessen velünk. Ehhez azonban feltétlenül szükséges, hogy Önmagát valamilyen szinten korlátok közé szorítsa, hiszen eredeti teljességében a személy nem lenne képes befogadni őt. Amikor azonban az Istenség esetében erről a fajta önkorlátozásról beszélünk, fontos tudatosítanunk, hogy ez valójában sohasem az Istenség korlátozott voltát jelenti, hanem sokkal inkább az emberek korlátozott befogadási képességei miatt történik így. Az Istenség valójában semmivel sem lesz kevesebb, kisebb, vagy más milyenebb attól, hogy az egyes ember belső univerzumába lép, csupán a mi korlátolt látásmódunkból fakadóan állhatnak elő Vele kapcsolatban limitációk.

A Tóra és az Evangélium:

Mind a Tóra és az Evangéliumok, mind pedig a Világ valamennyi bölcsességtradíciójának Szent Könyvei voltaképpen a Da'at Sefhirához kapcsolhatóak. A Tóra olvasása közben ismereteket szerezhetünk a Teremtés folyamatáról, illetve a Világ fennállását és működését lehetővé tevő kozmikus törvényszerűségekről, azonban a Teremtés oka és célja már az Evangéliumok lapjain válik megismerhetővé számunkra. Isten célja ugyanis a Teremtésben, hogy teljes mértékben megnyilvánuljon a teremtmények számára, ezzel együtt pedig egy új, Krisztusi Öntudatra jutott emberiség kialakulását tegye lehetővé.

A Teremtés meghatározott szabályrendszerek szerint működik, mint ahogyan egy játék sem működik az azt fenntartó szabályok nélkül. Amennyiben a szabályok nem léteznek, maga a játék sem létezhet a továbbiakban, hiszen nem lenne hogyan játszható. Ugyanez igaz a Teremtésre is, amely mintegy azonnal összeroppanna, ha a mozgásban tartó univerzális törvényszerűségek rendszerében valamilyen zavar keletkezne.

A Világon elérhető valamennyi bölcsességtradíció esetében igaz, hogy létezik egyfajta különleges és rejtett tanítás mindegyiknek belső lényegében. Ezt nevezzük a Fényátadás, vagy Fénymegosztás lehetőségének. Ebben a tekintetben a Da'at egyfajta szent prizmat jelent, amelyen keresztül áthaladván az eredeti fény a szivárvány színeire esik szét, így pedig sokféle különböző vallást, hitrendszert és tradíciót alkot.

Az a beavatott, akinek tudatossága a Da'at jelképezte szintre eljutott, már képessé válik annak megértésére, hogy az egyes dolgok értelmezésére erőteljes hatással van az értelmező személye, azaz hogy milyen nézőpontból és milyen elvárások birtokában értelmezzük az adott tényezőt, vagy történést. A beavatott ezen a ponton rádöbbenhet a dolgok illúzió-természetének jelenvalóságára, valamint arra, hogy az egész világ voltaképpen az ő saját tudatának a függvényében létezik.

Az Írások rejtett lényege az Ősi, Eredeti Tradíció bölcsességében ismerhető meg, míg a Tóra és az Evangéliumok a felfedett, kinyilvánított értelmezéseket közvetítik.

A kabbalisztikus értelmezések szerint a Yeshua személyében testet öltött Messiás voltaképpen a Melchizedek Rend Főpapjának lelke, azaz az Eredeti Christos inkarnációja.

A Tudás Alapja:

Amikor a Keter Ain Soph felé fordul, a Da'at feltűnik az Életfán, amikor azonban az alsóbb Sefhirák felé fordul, a Da'at azonnal eltűnni látszik. Felvetődik azonban a kérdés, hogy hová tűnik el, amikor nem látszik. A kabbalah tanítása szerint a Da'at egy másik dimenzióban is képes létezni, így egyszerre lehet jelen a többi Sefhirával együtt, ugyanakkor képes elkülönülni tőlük. A Sefhirákkal való kapcsolatában egy alsóbb világban megjelenő Da'at egyben a felsőbb világ Yesod Sefhirája is egyben. Például Asiyah világának Da'at Sefhirája egyúttal Yetzirah világának Yesod-ja. Így áll elő a lehetősége annak, hogy az Univerzumok, mint egyfajta létrák kapcsolódjanak össze.

A Nagy Talány:

A Da'at a legrejtélyesebb és legtalányosabb Sefhira mind közül. A Keter felfedett aspektusa, a Tiferet elfedett lényege, valamint egy másik dimenzió Yesod-ja. A Da'at kettős természetére utal, hogy ugyanúgy a Yahweh Elohim Istennév köthető hozzá, mint a felette álló Binah Sefhirához. A kérdés tehát az, hogy van-e különbség abban, ahogyan Yahweh Elohim felfedi magát a két különböző Sefhirában. Yahweh az Isteni Atyát, míg Elohim az Isteni Anyát jelképezi, így a Yahweh Elohim összetétel arra utal, hogy az Isteni Anya várandós, a Gyermeke pedig maga Yahweh Elohim, vagyis az Atya-Anyja. Binah szintjén Yahweh Elohim tiszta formájában nyilvánul meg, míg a Da'at esetében már a szivárvány minden színében pompázik, hasonlóan a kozmikus erők sokféleségéhez. Ez az a pont, amikor fény és sötétség különválnak egymástól, utalva Yahweh világos és sötét természetére.

A Da'at világos oldala a Krisztusi Tudatosság, míg a sötét oldalt a kozmikus tudatlanság jeleníti meg. Ez a fajta dualitás már a Binah szintjén megjelenik, de valójában csak a Da'at esetében aktualizálódik. Így tehát Da'at jelképezi azt a területet, ahol a "Jó és Rossz Tudás Fája" életre kel. Úgy is mondhatjuk, hogy az Életfa sötét oldala a Halál Fája, ez ugyanis a Demiurgosz és a tudatlanság fája. Amikor a Da'at összeköttetésben áll a három felső Sefhirával, akkor a Krisztusi

Tudatosságot jelképezi, amikor azonban a kapcsolat valamilyen oknál fogva megsérül, a Da'at az Antikrisztus Lelkét fogja megjeleníteni.

A kabbalában a Demiurgosz uradalmát a tisztátalan emanációk világának nevezik, héber kifejezéssel élve a klippt szóval. A kifejezés maga egyfajta héjat jelent, mint ahogyan a maghéjak is beborítják a magot. A tanítás szerint a klipptnak először le kell hullania, majd idővel az is megtisztíthatóvá és hasznosíthatóvá válhat. Éppen ezért a tisztátalan és gonosz lelkek létének ténye azt sugallja, hogy ezeknek is szerves részük van a Teremtés folyamatában, jelesül hogy betakarják és elrejtik a magvakat, amíg azok megérnek az aratásra.

A Da'at úgy jelenik meg, míg a jóság és a gonoszság legmélyebb rétege egyaránt, azaz voltaképpen az üresség mélységeit jeleníti meg. Se nem jóság, se nem gonoszság, hanem egyfajta tükörtermészettel bír, olyan módon visszatükrözvén a dolgok állapotát, ahogyan az őket megfigyelő elme szemléli őket. Amennyiben valaki képes felülemelkedni a klipptikus erőkön, azaz az önzőségen, büszkeségen, arrogancián, irigységen, mohóságon, félelmen, gyűlöleten és a többin, idővel képessé válhat úgy megtapasztalni a Da'at lényegén, mint a Krisztus Gnóziát. Ellenkező esetben azonban, amikor a személy még a klipptikus erők fogságában él, a Da'at számára mély verem, illetve a sötétségbe vezető kapu.

A Mélység Démona – a Mélység Angyala:

A Da'at Sephirát szokás még a kabbalisták körében a "Nagy Mélység" néven nevezni, ugyanis ez a Sephira jelképezi az Istenségtől való elkülönültség illúzióját. A mélység démonának neve a hagyományban Samael, vagy Sátán. A Samael név jelentése "Isten Mérge", a Sátán szó pedig ellenfelet, vagy ellenséget jelent. Amennyiben az Istenség a tudás, irgalom és bölcsesség, addig az ördög a hamisság és tudatlanság jelképe, éppen ezért az angyalok képviselik a megvilágosodás, míg a démonok a tudatlanság és elkülönülés erőit.

Abaddon, a pusztítás haragvó angyala képviseli a Shekinah kettős természetét, amely a Da'at Sephirában nyilvánul meg. Abaddon, a Feneketlen Verem angyala ugyanis valójában nem démon, hanem az Istenség haragos és indulatos angyala, akinek az a feladata, hogy összerázza és leszaggassa a tudatlanság és eltompultság héjait (klippt), hogy a bennük csapdába ejtett Isteni Szikrák felszabadulhassanak. Abaddon angyalnak ebben a küldetésében nyilvánul meg a haragvó angyal és a démon közötti különbség, jelesül hogy a haragvó angyal végső soron a Megvilágosodás és Szabadulás felé terel, míg a démon ezzel szemben megpróbál minden erejével távol tartani bennünket ezektől.

A négy legfőbb arkangyalról szóló titkos tanítás is a Da'at Sephirához kapcsolódik. Raphael, Gabriel, Michael és Uriel. A kabbalah tanítása szerint a Pokol négy koronahercegének nevei a következők: Lucifer, Leviathan, Satan és Beliel. Ezek azonban végső soron nem egyebek, mint a fentebb megnevezett négy arkangyal kiegészítő és ellenpontosító erői, így tehát az arkdémonok azoknak a kozmikus erőknek a sötét oldalait jelképezik, amelyeknek világos pólusát az arkangyalok testesítik meg. Mindennemű különbségtétel a szándékok és azok kimeneteleinek tekintetében mutatkozik meg.

A Kozmikus Erők játéka:

Habár a legtöbb ember nincsen ennek tudatában, az egész létezésünk a kozmikus erők állandó és végtelen drámájának terein belül zajlik. A Da'at által jelképezett spirituális szint elérésével a személy egyrészt tudatára ébred ennek a dráma jelenvalóságára, valamint képessé válik arra is, hogy tudatosan vegye ki a részét belőle, mintegy állást foglalva valamelyik oldal mellett.

Metafizikai értelemben minden egyes tett, amelyet véghezviszünk, minden egyes körülmény, történés és esemény valamilyen módon magán viseli a meghatározott kozmikus erő támogatását.

Minden a tudatosság mélyebb rétegeiben ölt formát és fejeződik ki első ízben, így tehát amennyiben pozitív érzéseket, gondolatokat és elképzeléseket hordozunk magunkban, azzal valóságos, teremtő módon viszünk végbe változást a Világegyetem működésének menetében. Ezek a változások elsősorban a magasabb dimenziókban történnek, azonban bizonyos körülmények között hatást gyakorolhatnak a fizikális világ terein belül is.

A gondolataink, érzelmeink, érzéseink, szavaink és tetteink azért is számítanak elképesztően sokat, mert ezek által csatlakozunk a kozmikus erők drámájához. Ebben a tekintetben tehát a pozitív gondolatok, érzések, érzelmek, szavak és cselekedetek nem mások, mint a mi belső angyalaink, míg a negatív pólus a belső démonokat jelképezi. Ezek által a belső angyalok és démonok által teremtünk kapcsolatot az ezeknek megfelelő spirituális erőkkel, illetőleg pedig voltaképpen ezeknek az erőknek a képviselőivé válunk ebben a világban.

Az Apokalipszis valódi értelme:

A kereszténység hagyományos formái meglehetősen sajátos módon értelmezik az Apokalipszis témakörét, illetve a Jelenések könyvét is. Ezek a félreértelmezések főként abból a téves elgondolásból erednek, hogy egy múltban történt egyszeri gesztus hozta létre a Teremtést, amely így statikus és állandó, egy jövőbeli, szintén egyszeri történés pedig elvezet majd az Apokalipszishoz, amely szintén statikus és állandó. A kabbalah tanítása szerint azonban a Teremtés és Kinyilatkoztatás dinamikus folyamat, amely állandó jelleggel történik és valósul meg, ugyanez a tanítás pedig az Apokalipszis esetében is igaznak bizonyul.

A Jelenések könyvével kapcsolatban azt mondhatjuk, hogy a János apostol számára feltárt próféciaik lényegében egyfajta üzenetet hordoztak, mégpedig figyelmeztetést arra nézve, hogy a Római Birodalom megpróbálja majd a saját uralma alá vonni a kereszténységet, ez azonban már egy régen lezajlott történés. A keresztény "orthodoxia" elterjedése egyre inkább elnyomni látszott az Élő Gnózis lelkiségét, így tehát a Jelenések könyvében foglalt események már megvalósultak.

A lélek fejlődésének folyamata, amely a Messiási Tudatosság felé vezet bennünket, mint ahogyan azt Yeshua példáján is láthatjuk, voltaképpen mindannyiunkban folyamatosan történik és halad előre. Ebben a folyamatban létezik egy átmenet, amely a szellemi és a "szellem feletti" ember állapota között zajlik, ennek pedig elképesztően hatalmas mértékű jelentősége van a spirituális úton. Mondhatjuk úgy is, hogy ez egyfajta "tedd, vagy ne tedd, de ne próbáld" helyzetet jelent, ugyanis a fejlődésnek egy pontján ennek a tudatváltásnak feltétlenül le kell zajlania. Mivel az emberi lelkek evolúciója tudatos folyamat, egyedül mi dönthetünk arról, hogy milyen sorsot szánunk a nekünk otthont adó világnak.

A végső konfliktus, amelyet az Armageddon mezején megvívott háború jelképez, valójában a mi saját magunk belső harcát jelenti, amelyet a magunk bestiális, materiális természetével szemben vívunk meg. Külső konfliktussá csakis és kizárólag akkor válik, amennyiben képtelenek vagyunk a saját lelkünkben megoldani.

Az Életfa vonatkozásában ennek a kérdésnek azért van jelentősége, mert itt válik el, hogy képesek vagyunk-e felemelkedni a Krisztus-központot jelképező Tiferet Sephia szintjére, avagy megragadunk az alsóbb Sefirák szintjén, elvágva ezzel önmagunkat a bennünk létező Krisztusi Tudatosságtól. Ez ugyanígy a Második Eljövétel kérdése, amikor is a Messiási Tudatosság felébred az emberek szívében, előbb az egyes személyek, aztán pedig az egyes személyek egyre és egyre szélesebb körében megvalósulva.

A Felső Terem és a Menyegzői Kamra:

A Da'at Sephirát gyakorta nevezik Menyegzői Kamrának, mert ezen a szinten valósul meg az egyesülés az Atya (Chokmah) és az Anya (Binah), valamint a Vőlegény (Tiferet) és a Menyasszony (Malkut) között. A gnózikus hagyományokban az Atya jelképezi az Istenség transzcendens voltát, míg az Anya a megtapasztalható aspektust, azaz a "lenni" és "valamivé válni" állapotát, amelyek szintén elválaszthatatlanok egymástól. A Menyasszony és Vőlegény jelképezi az Anya és Atya megnyilvánult aspektusait a kabbalában, ugyanis az Atya az Anyában nyilvánul meg a Fiú megszületése által, míg az Anya a Lányban teljeseedik ki.

A Da'at jelképezi a Felső Termet is, ahol a kabbalista Beavatás három kulcsmotívuma megvalósul, ezek pedig a Legszentebb Eucharisztia, azaz a menyegzős lakoma, a Szent Szellem átadományozása, valamint a Mennyei Létező Ragyogó Tudatosságának befogadása. Mindhárom esemény a menyasszony és vőlegény szimbolikus násza által valósul meg a kabbalában, és az ezekkel a beavatási eseményekkel kapcsolatos tudás jelenti a gnosztikus apostoli átadási vonalak esszenciáját.

Az a Szentségi Fény ugyanis, amely a Feltámadott Krisztus lényegéből árad, a Menyasszonyon keresztül nyilvánul meg a világban, így tehát előkészíti a valódi Apokalipszist, azaz a Fényesség Teljességének feltárulkozását az emberek szívében. A tradíció bölcseinek tanítása szerint mindez a Felső Teremben nyilvánul meg, tehát azok a személyek képesek megvalósítani önmagukban a Krisztusi Létállapotot, akik a Da'at szintjét elérve és meghaladván érnek el a Mennyei Hajlékba.

A Titkos Szent és a Titkos Sephira:

A hagyomány szerint Lázár egyike volt Yeshua legközelebbi tanítványainak, valamint Mária Magdaléna mellett ő volt az, aki a Feltámadás élményével való találkozást megtapasztalhatta. A kabbalah tanítása szerint a halál utáni állomásokra vonatkozóan nehézséget jelenthet, ha valaki zavarodott és felkészületlen állapotban szembesül az elmúlással, avagy ha túlzott ragaszkodással viszonyul a földi dolgok felé. Ugyanígy ahhoz, hogy a Da'at jelképezte spirituális szintet meghaladjuk, feltétlenül szükséges felszámolnunk a névhez és formához való ragaszkodásunkat. Voltaképpen mindennemű ragaszkodásunkat fel kellene számolnunk, amely a világi tényezőkhöz és az egyes gondolatokhoz tapad, és egyedül a saját Valódi Természetünkhöz lenne szükséges kötődünk.

A hagyomány szerint Lázár olyan mértékben alávetette önmagát a tökéletes mester útmutatásainak, hogy képessé vált a feltámadás titkainak megértésére, ezáltal pedig Yeshua titkos apostolává válhatott. Lázár lehetett az első olyan tanítvány, aki a Messiás Lelkét felfedezte és megvalósította önmagában, éppen ezért az ő személye is a Da'at Sephirához köthető.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Ötödik tanulmány – Chokhmah

A Mennyei Alkotó:

Chokhmah Sephirája éppen olyan megközelíthetetlen, mint a Keter. Amikor azt az analógiát használtuk, amely szerint a Keter olyan tartalommal bír, mint a "Nagy Bumm" a Világ keletkezésének kezdetén, akkor eszerint a hasonlat szerint a Chokhmah az eseményhorizontot jelképezi. A Chokhmah a kezdet, amelyet megelőzően nem létezett olyan dolog, amelyről szót tudnánk ejteni. A YHWH tetragrammaton első betűje a Yod, amely további betűkre bontható szét: Yod, Vau és Dalet. A Yod írásban ábrázolva olyan, mint egy pont, a Vau egy vonal, míg a Dalet két vonallal ábrázolható. Ezzel az ábrázolással ragadható meg az átalakulás a Keter és a Chokhmah között.

A Chokhmah Sephirához a Yah Istennév köthető, amely kiválóan ábrázolja a háromdimenziós tér kialakulását. A Yah így betűzhető: Yod és Heh. A háromdimenziós tér jelképezi a Chokhmah teremtő potenciálját, amely a Binah által nyilvánul meg, ugyanis a Chokhmah szintjén a tér és az idő még csupán lehetőség, nem pedig már megnyilvánult realitás. A Chokhmah az időtlen örökkévalóság, míg a Binah az időben létező örökkévalóság.

Ha elgondolkodunk azon, hogy miként válik egy pont vonallá, akkor megérthetjük a folyását annak az energiának, amely a Keter Sephirától áramlik lefelé az Életfán. Úgy is mondhatnánk, hogy a Chokhmah a mozgásba jött Keter, ugyanis a Chokhmah jelképezi a Mennyei Alkotót és minden élet inspirálóját.

Az Erő és a Forma játéka – Átalakulás:

Chokhmah és Binah képezik a Kegyelem és Szigorúság Oszlopainak oszlopfőit az Életfán, ahogyan az Salamon Templomának Jachin és Boaz oszlopainak szimbolikájában megjelenik. A Da'at és a Keter a Könyörület Oszlopán foglalnak helyet, így tágabb értelemben a Templomban őrzött Szövetség Ládáját is jelképezik. A Kegyelem és a Szigorúság Oszlopai misztikus értelemben az erő és a forma archetípusait jelképezik, illetve a kettő között fennálló dinamikus egyensúlyra utalnak.

A Keter a létezés princípiuma, amíg a Malkut a valamivé válás titkait jelképezi, így tehát a középső Oszlop voltaképpen a két szélső, az erőt és a formát jelképező oszlopok közötti dinamikus kölcsönhatások révén válik létezővé. Az átalakulás folyamata során az erő különféle formákba rendeződik, majd ezek a formák folyamatosan fejlődnek és átalakulnak, így a bennük lévő energia végül is visszajut az erő, vagyis a fény kozmikus folyamának áramlásába. A Chokhmah Sephira jelképezi a Teremtésben jelenlevő erőt és dinamizmust, amíg a Binah a formákba szervező elvet. Születés, élet, halál és újrakezdés, voltaképpen az erő és a forma szüntelen játékának élményét teszi megismerhetővé számunkra.

Az élőlények lelke valójában maga az életerő, azaz az Egyazon Életerő (Hayyah) megszemélyesített megnyilvánulása. A lélek mennyei formája a Neshamah, amely pedig ebből a mennyei lélekből egy adott személyben realizálódik, az pedig a Ruach. Az egyes személyek adottságai, jellegzetességei és tulajdonságai, amelyek a földi lét során bontakoznak ki, voltaképpen a Nefesh területéhez tartoznak. A Nefesh, azaz a földi lélek a Chokhmah Sephirához párosítható, hiszen ahogyan a Hayyah elvben végtelen mennyiségű Nefesh létrehozására képes, ugyanígy a Chokhmah is kimeríthetetlen mennyiségét képes felvenni a Keter Sephirából áradó energiáknak.

A Mennyei Atya:

A Keter Sefhira egyszerre hordozza önmagában a férfiúi és a női minőségeket is, azaz egyszerre férfi és nő, azonban ezzel egyúttal se nem férfi és se nem nő. Ezzel szemben a Chokhmah és a Binah már tisztán férfi és tisztán női megnyilvánulási formák, azaz előbbi az Atya, míg utóbbi az Anya archetípusát jeleníti meg. Az Istennevek (Partzufim) közül Chokhmah az Abba, míg a Binah az Aima nevet jelképezi. A kabbalah lelkiségében a férfi és a női minőség a pozitív és negatív pólust képviseli, mint egyfajta elemnek az esetében. A férfiúi minőség képviseli az erőt és az átadást, amíg a női princípium a formát és a befogadást, éppen ezért az egyes nemek a kabbalában rejtett jelentéstartalommal is bírnak.

Az Abba Istennév alapjaiban határozza meg a Chokhmah kapcsolatát az alatta álló Sefhirákkal, illetőleg a mi Fénylelkünkkel egyaránt. A Chokhmah az erő, amely az Atya teremtő és alkotó funkcióját jeleníti meg. Az Evangéliumokban Yeshua állandó jelleggel az Atya (Abba) Istennevet használja, amikor az Istenségről beszél, azaz a Chokhmah Sefhirát jelöli meg a legfontosabb inspiráló Forrásként. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy Yeshua Messiási küldetése a teremtő és inspiráló, életadó erő nevében, azaz a Mennyei Atya fényerejében megy végbe.

A Chokhmah, azaz az Atyaisten teljes mértékben transzcendentális, azaz minden teremtményen és magán a Teremtésen is túlonnan van. Ezzel szemben a Binah, azaz az Anya bennlakozó, azaz áthatja az egész teremtett világot, annak minden lakójával együtt. Összességében a Binah jelképezi az Isteni Méhet, ahogyan a Chokhmah jeleníti meg az Isteni Nemzőszeretetet. Az Istenség Méhe ad helyet a Teremtésnek és a formák létrejöttének, az Istenség Nemzőszerete pedig azt az erőt képviseli, amely a Teremtés kezdetét indítja el. Ebben a megközelítésben a Mennyei Atya bennünk, a Mennyei Anya pedig körülöttünk lakozik, habár a bennünk lakozó Mennyei Atya ezzel egyúttal elképzelhetetlen és áthidalhatatlan távolságra létezik tőlünk. A gyermek születése az Istenség kettős természetéből fakadóan kitűnő példáját szolgáltathatja a lélek megvilágosodással kapcsolatos élményeinek is.

A Hatalmas Istennév:

Atzilut világában Yah és Yahweh a Chokhmah Sefhirához rendelhetőek hozzá. A Yah Istennév két betűből áll: Yod és He. A Yod csúcsa a Keter, amíg a teste a Chokhmah, továbbá a He minden tekintetben a Binah Sefhirát jelenti. Így tehát a Yah Istennév összefogja a teljes Mennyei Triádot, és ezzel egyúttal kifejezi a Chokhmah teremtő erejét is. A Yod és a Heh a Mennyei Atya és Anya, még mielőtt a Gyermeknek életet adtak volna. Amennyiben a Yahweh Istennév Vau és He betűivel kiegészülnek, Yod és He rögvest Abba és Aima, azaz a mi Atyánk és Anyánk lesznek.

Ragyogó Lélegzet, Szó és Bölcsesség:

A kabbalista tradíció tanítása szerint a Teremtés a Chokhmah és a Binah Sefhirákra épül. A Teremtés tehát tíz megnyilatkozásra épül, amelyek a Genezis könyvében megtalálhatóak, így tehát a Chokhmah jelképezi ezt a tíz megnyilatkozást, amely meghatározza a Teremtést, míg a Binah alkotja meg azt a logikai rendet, amely az egészet összeszervezi. Valójában azonban az összes természeti törvény felfogható úgy, mint az Istenség bölcsességmondásai. Minden egyes Sefhira ennek a tíz megnyilatkozásnak a különféle megnyilvánulási szintjeit és formáit jelképezi.

Atzilut világában a Chokhmah Sefhira szintjén az Isteni Szó és az Isteni Bölcsesség nem különül el, hanem egy és ugyanaz. A Szó a Bölcsességből kilépve ölt önálló formát Beriyah világában, mégpedig az egyes Bölcsességmondások alakjában. A Szó valójában az Isteni Bölcsesség kifejeződése, és ennek a kifejeződésnek a valóra váltása a Ragyogó Lélegzet, azaz az Istenség Lelke. A Lélegzet, a Szó és a Bölcsesség lényegüket tekintve háromság az egységben, akárcsak az

Atya, a Fiú és a Szent Lélek misztériuma. A Szent Lélek az Istenség női aspektusa, amely a Szent Anyában és Menyasszonyban (Binah-Malkut) nyilvánul meg.

A Mágia Isteni Ideálja:

Az Isteni Mágia nem csupán a tudatosság magasabb szintekre való felemelésének lehetősége, hanem sokkalta inkább a kozmikus és spirituális erőknek egy magasabb tudatossági állapotban történő irányításának képessége, amikor ezeket az erőket az Isteni Akarattal összhangban tereljük. Többféle lehetősége és szintje létezik az Isteni Mágia gyakorlásának, attól függően, hogy az egyén mennyire magas spirituális színvonalon áll. A Bihan szintjén éri el a személy az Isteni Mágiában való jártasságot, azonban a teljes megvalósítás már a Chokhmah szintjéhez kötődik. Az Isteni Mágia természetéből adódóan nem alkalmas arra, hogy egyénieskedő és önző célokat szolgáljon, hanem önmagunknak az Istenségben való kiteljesítését és megvalósítását mozdíthatja elő.

Prófétai Tudatosság:

Az imádság és a meditáció gyakorlatainak elmélyítése alapvetően szükséges a hiteles Isteni Mágia gyakorlásához, hiszen ezeknek segítségével válhatunk képessé felismerni és kibontakoztatni önmagunkban az Isteni Szent Lélegzetben rejtő hatalmas erőket. A meditatív és misztikus gyakorlatok megfelelő megvalósítása egy másik okból kifolyólag sem elhanyagolható az Isteni Mágia szempontjából, nevezetesen hogy ezek által válik képessé a gyakorló belépni a Prófétai Tudatosság állapotába, amelynek segítségével megtapasztalja az Istenség segítő kegyelmét és vezérlő csillagát a mágia művészetének gyakorlása során. Amennyiben ugyanis nem vagyunk tisztában az Isteni Akarat természetének mibenlétével, egyszerűen nem lehetünk képesek ezzel összhangban végezni mágikus gyakorlatainkat. A kabbalista tradíció szerint azonban minden olyan mágikus gyakorlat, amely az Isteni Akarattal való összhang hiányában történik, voltaképpen a boszorkányság és a feketemágia területének számít.

A Prófétai Tudatosságnak kétféle foka ismert, amelyek a Hod és a Netzach Sefhirákhoz kapcsolódnak. Előbbit szokás a prófécia homályos tükrének, míg utóbbit a prófécia tiszta tükrének nevezni. Ezek az elnevezések azonban félrevezetőek lehetnek azoknak számára, akik nem ismerik kellőképpen az Életfát és az Univerzumokat. Egy alsóbb Univerzum Chokhmah és Binah Sefhirái ugyanis egy felsőbb Világ Netzach és Hod Sefhiráinak a leképeződéseit jelentik, így tehát a mennyei prófécia világokon át vándorol, amíg végül eljut a mi Univerzumunkba, ahol is végül megnyilvánul egy élő prófétán, vagy apostolon keresztül. A prófécia homályos, vagy tiszta tükrének kifejezése a prófécia minőségére utal. A kisebb próféta képes belelátni az Isteni Törvénybe, és ezek ismeretében előre láthatja, hogy mi fog történni. Ezzel szemben a nagyobb próféta képes egységbe kerülni az Isteni Törvényekkel, így nemcsak előre látja a történéseket, hanem képes valamilyen szinten befolyásolni is azokat.

Ragyogó Bölcsesség a Teremtésben:

Beriyah világában a Chokhmah Sefhira Ratziel arkangyal képében nyilvánul meg. Ratziel arkangyal neve nem jelent mást, mint "Isten Titka", éppen ezért a különféle gnosztikus tradíciók úgy tekintenek erre az anyagi entitásra, mint akinek a legmagasabb szintű misztériumokat illető tudás van a birtokában. Úgy mondják, hogy ezeket a misztériumokat maga az arkangyal jegyezte le egy mennyei könyvbe, amelyet sokfelé "Ratizel Könyve" néven emlegetnek. Ezt a könyvet egyes misztikusok különféle magasabb szintű tudatállapotaik megélésével képesek olvasni, leginkább a különféle álmok és prófétai elragadtatások alkalmával.

"Ratziel Könyve" voltaképpen egyfajta metafora, amely lényegét tekintve magának a mennyei angyalnak a tudatát jelképezi, a könyvnek a tartalmát pedig az a tudás képezi, amelyet az Isteni

Jelenléttel való közvetlen kapcsolat által sajátíthatunk el. Amikor meditációs gyakorlatok során Ratziel arkangyalhoz imádkoznak a Gnózikeresők, akkor az általuk elképzelt kép egyszeriben a hatalmasság és gyönyörűség tulajdonságait viseli magán. Legtöbb esetben az égbolt felhőiből formált, szürke csuklyás köpönyegben képzelik el, arca pedig éppen olyan módon ragyog a csuklya alatt, mint ahogyan a Nap fénye tűnik elő a felhők közül. Emiatt a hatás miatt szoktak még a szivárvány minden színében pompázó sugarakat képzelni a képre, ahogyan azok minden irányban kiáradnak az alakból. Ratziel arkangyalt legtöbb esetben Szent Bottal a kezében ábrázolják, amelynek feje sárkányfőt formál, belefaragva pedig a Szent Tetragrammaton betűi láthatóak, tűz módjára lángolva. Mindezek mellett egyes ábrázolásokon jobb kezében még kristálygömböt is tart.

Kerekek a Kerekekben:

A Merkavah Miszticizmus, amely alapvetően Ezekiel könyvének első két fejezetére épül, a kabbalah legkorábbi formáját képviseli. Ezekben a szövegekben írja le ugyanis a Próféta a látomást, amelyben az Isteni Szekeret (merkavah) megpillanthatta.

Yetzirah és Beriyah világában az arkangyalok, Asiyah világában azonban főként az angyalok jelenléte és munkálkodása érhető tetten. Így tehát amennyiben Ratziel arkangyal az emberi evolúció kibontakoztatásáért felel, úgy ugyanezt a célt szolgálják az Ofanim rendbe tartozó angyalok is, alapvetően az Ő vezetése alatt. Ezekiel látomásában az Ofanim rendbe tartozó angyalok úgy jelentek meg, mint kerekek a kerekekben, megannyi szemmel a kerekek abroncsain. A színüket a fénylő berill, vagy az akvamarin színéhez lehetne leginkább hasonlítani.

Az Ofanim rend kapcsolata az emberiséggel a zodiákus jegyekben érhető tetten, amelyek alapvetően a Chokmah Sephira megnyilvánulásai Asiyah világában. A zodiákus tizenkét jegye voltaképpen a tizenkét alapvető emberi személyiségtípust jelenti. Az Ofanim rend angyalai alapvetően Asiyah angyalai, ugyanis a fizikális és spirituális világ közötti kapcsolatot tartják fenn, a zodiákus jegyei pedig a bolygók és holdak és csillagok mozgásaihoz kapcsolódnak.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Hatodik tanulmány – Binah

A Ragyogó Sötétség:

A Chokhmah jelképezi valamennyi Isteni Lehetőség Ragyogó Teljességét, míg a Binah a Ragyogó Sötétséget, amelyben ezek a Lehetőségek aktualizálódnak. A Keter teljességében ugyanis az Isteni Teljesség és az Eredeti Üresség egy és ugyanaz az Isteni Létezés. A Teremtés kezdetén az Isteni Létezés a Chokhmah Sefhirában fedi fel első ízben Önmagát, mint a Ragyogó Isteni Tudatosságot. A Binah szintjén pedig már az Isteni Megértés és Bölcsesség képében jelenik meg. A Binah egyaránt nyilvánul meg a Chokhmah kifejeződéseként, mint Üresség, azonban ezzel párhuzamosan a Keter elsődleges kiadásának is tekinthető, ebben a minőségében pedig tökéletesen egyenrangúnak számít a Chokhmah Sefhirával.

Atzilut világában a Keter-Chokhmah-Binah háromság egységet alkot. A Keter a Tudó, a Chokhmah maga a Tudás, a Binah pedig a Megtudott Dolog, tehát mindaz, ami ebből a Tudásból kifejeződik. Minden teremtmény, illetőleg a Teremtés teljessége egyaránt a Binah Sefhirában létezik, mint egyfajta Eredeti Anyaméhben.

Ahhoz, hogy mindezt megfelelően megértsük, tudatosítanunk kell azt, hogy az Istenség Természete alapvetően eltér az emberekétől abban a tekintetben, hogy a Tudó, a Tudás és a Megtudott Dolog egyáltalán nem különül el benne. Éppen ezért nem létezik a megosztottság a Tudás alanya és tárgya között, tehát az Istenség mindentudó és mindent értő természettel bír.

Amikor a Binah Sefhira a Keter felé fordul, akkor a Chokhmah Sefhirával tökéletes egységet alkot, amelyben Arik Anpin, azaz a Hatalmas Istenarc teljessége nyilvánul meg. Amikor azonban a többi Sefhira felé fordul, hogy életet adjon nekik, akkor Aima, azaz a Mennyei Anya képében nyilvánul meg feléjük, míg a Chokhmah ebben az esetben a Mennyei Atya formáját veszi fel.

Az Archetípusok Világa – A Mennyei Fényesség Világa:

A Chokhmah jelképezi mindazokat a Mondásokat és Szavakat, amelyekre a Teremtés épül, így tehát a Teremtés mögött álló Isteni Bölcsességre is utal. A Binah ezzel szemben az a szervező elv, amely formákba önti a teremtő erőket, ezáltal pedig érthetővé és megvalósulóvá teszi ezeket a Mondásokat. A Chokhmah ereje tehát a Binah Sefhirában az archetipikus formákban és ősképekben nyilvánul meg. A Yahweh Istennév jelképezi a transzcendens Istenséget, az Elohim név pedig azt az ősképet, amelyben a transzcendens Istenség megnyilvánul. A Da'at és a többi Sefhira a Nagy Mélységen túl már a további megvalósulási formákat jelképezik.

Alapvetően tehát a Binah jelképezi az Isten-archetípus legideálisabb formáját, azaz az Ideált amelyből minden más dolognak ősképe fakad. Mindezek az archetípusok egyfajta ideális egységben léteznek az Istenség ősképeiben belül. A legnagyobb arkangyal, az egész emberiség és valamennyi létező voltaképpen egyenlőnek számít, ugyanis mindannyian egyazon Isteni Forrásból áradtak ki. Amennyiben valaki képes lehet felismerni ezt a fajta egyenlőséget a tér-idő kontinuum mentén, már bírhat némi rálátással arra az igazságra, hogy a magasabb szférákban is ez a fajta egyenlőség uralkodik. Ez az egyenlőség azonban csupán abban az esetben nyilvánulhat meg, amennyiben az egyes létezőket az Istenséggel való azonosságuk fényében látjuk. Az Istenséggel való egységben a legkisebb élőlény is sokkalta magasabb rendűnek számít, mint akár a legnagyobb arkangyal önmagában, az Istenségtől való egységén kívül. Az Istenben ugyanis minden egyes létező tökéletesen egyenlő, amennyiben mindannyian egyenlő mértékben képezik szerves részét az Istenségnek.

A Pleroma – Isteni Teljesség:

Az Elohim Istennév képezi azon elképzelés alapján, hogy egyazon Éltető Elv, egyazon Végső Valóság áll valamennyi létező mögött, nyilvánuljanak meg bár megannyi formában. A Pleroma, azaz az Isteni Teljesség a Chokhmah Sefirához tartozik, míg a Binah az Eredeti Üresség, amelyben a Teljesség formákat ölt.

Hogy mindez érthetőbbé válhasson, érdemes megvizsgálunk a Binah Sefirához tartozó Isteni Minőséget, azaz az Aima, vagyis az Anyaméh képét. Az Anyaméh valójában végtelen lehetőségeket hordozó Üresség egészen addig, amíg az Atya magereje által aktívvá nem válik. Amennyiben azonban ez az egység megvalósul, az Anyaméh egyszeriben az Isteni Teljességgé válik, azaz az Atya és az Anya kölcsönösen is megvalósítják egymást.

A férfi és a női minőségek egyesülése is kiválóan kifejeződik az Elohim Istennév által. Ez egy eredetileg nőnemű névalak, hímnemű többszámossal, tehát voltaképpen a várandós anya méhét jelképezi. Számos okkultista ebben a többszámú Istennévben látja a pogány hitvilágok számtalan különféle istenének létezését, ez azonban ebben a formában meglehetősen pontatlan feltételezés. Az Elohim név esetében ugyanis a többszám az isteni minőségek és megnyilvánulási formák sokféleségére utal, mint ahogyan egy nő egyszerre lehet anya, feleség, barát, testvér, leány, szakember és még sok egyéb is egy személyben. Mindegyik szerep és funkció mögött azonban mindenkor ugyanaz a személy áll, mint ahogyan ugyanazon Egyetlen Valóság áll valamennyi Istennév és Tulajdonság mögött.

Ebben a megközelítésben az Univerzumok és a Sefirák természete is érthetőbbé válhat számunkra. Mindegyikük ugyanis Elohim egy-egy megnyilvánulási formáját, tulajdonságát és arculatát jelképezi. A Sefirák alapvetően megszentelt egységben léteznek az Istenségben, és egyikük sem létezik különállóan, sem az Istenségtől, sem pediglen egymástól.

Az Elohim Istennév a következő betűkből áll: Aleph, Lamed, He, Yod, Mem. Az Aleph jelképezi az Istenség Lelkét. A Lamed betű eredeti jelentése "ökör ösztöke", amely az irányító erőt szimbolizálja. A He betű ablakot, vagy kezdetet jelent, a Yod pedig a kezdet, azaz az Istenség Erejét jeleníti meg. A Mem egyfajta "Anyá Betű", valamint a vizet, vagy a tengert is jelenti. Mindegyik betű tehát valamilyen módon összefüggésbe hozható az Anyaméh ősképeivel.

Az Elohim név összesen harminckét alkalommal jelenik meg az Írásokban, utalva ezzel a tíz Sefirára és az őket összekötő huszonkettő ösvényre. Így tehát összességében az Elohim név jelképezi az Isteni Jelenlétet és a Teremtő Erőt.

A Mennyei Anya és a Shekinah:

A Binah Sefirához tartozó Szent Név (Partzuf) az Aima, azaz a Mennyei Anya. Valamennyi Személyiség a Mennyei Anyán keresztül nyilvánul meg, így tehát Aima jelenti azt a kaput, amelyen keresztül azt Istenség megnyilvánulatlan valóságából a megnyilvánuló valóságok formát öltenek. A Mennyei Anya nélkül a Mennyei Atya nem lehetne Apa, valamint a Fiú és a Lány sem ölthetne formát.

Hatalmas titok, hogy miként tapasztalható meg az Istenség egyszerre személytelen és személyes formában is. Az Isteni Lény természete energia és értelem, az értelemnek pedig egyfajta megnyilvánulási formája az öntudat. Éppen ezért az értelem, amely maga a Mennyei Anya képezi a forrását az egyéniség öntudatának és személyiségének.

Az Anya képezi tehát az Istenségnek azon képességét, hogy önmaga korlátozása által kiléphet a saját személytelenségéből, hogy a teremtményekkel való találkozás céljából személyessé és megismerhetővé váljon. Így tehát az Isteni Anya jelenti számunkra a lehetőséget az Istenséggel való egyesülésre, ugyanis Rajta keresztül kapcsolódnak össze maguk a Sefhirák is, mind egymással, mind pedig magával a Forrással is. Továbbá a Mennyei Anyán keresztül kapcsolódhat össze az egyéni ember lelke is a Sefhirákkal, és a Sefhirák az egyéni lélekkel.

Az Isteni Anya és a Shekinah, azaz a mindenben és mindenkiiben megnyilvánuló Isteni Jelenlét voltaképpen egy és ugyanaz. A Binah a Felső Shekinah, azaz a Mennyei Királynője, a Malkut pedig az Alsó Shekinah, azaz a Földi Anya. Ugyanígy a Felső Shekinah az Anya, az Alsó Shekinah pedig a Lány, amelyek így szintén összetartoznak.

A Shekinah és a Szent Lélek szintén hasonlóak egymáshoz. Az Atya, a Fiú és a Szent Lélek háromsága lényegében ugyanaz, mint az Atya, a Fiú és az Anya-Lélek hármassága. A Szent Lélek az Isteni Anya, amely az Atyával összhangban ad életet a Messiásnak. Ugyanígy a Szent Lélek maga a Lány, azaz Alsó Shekinah is, aki egyben a Fiú, a Messiás jegyese, azaz a Menyasszony.

A hexagramm, azaz a Dávid-csillag képezi az egységet az Alsó és a Felső Shekinah között, éppen ezért ez a jelkép a makrokozmosz (az Istenség) szimbóluma is egyben, míg az ötágú csillag, a pentagramm jelenti a Krisztusi Embert, azaz a mikrokozmosz jelét.

A Shekinah Arcai – A Mi Mennyei Anyánk:

Atzilut világában a Shekinah, mint a Mennyei Anya alapvetően elkülönülés nélkül létezik egyazon valóságban a Mennyei Atyával és az Istenfővel együtt. Beriyah világában azonban, főként az emberi tudatlanság és felejtés megnyilvánulása miatt a Mennyei Anya kiszakadni látszik ebből az egységből. Éppen ezért az imádság, meditáció és egyéb spirituális tevékenységek mind azt a célt szolgálják, hogy a Mennyei Anya, és vele együtt az emberiség is visszatérhessen ebbe az eredeti Egységbe. Amikor ugyanis az emberek az Isteni Akarattal való összhang ellenében cselekednek, valójában elválasztják egymástól a Mennyei Anyát és az Atyát.

A Shekinah és az Istenség közötti kapcsolatot sok esetben szexuális természetű hasonlatok formájában képezik le a kabbalisták, így tehát maga a Teremtés aktusa voltaképpen az orgazmikus gyönyör formájában nyilvánul meg. Ebben az élményben fejeződik ki az Isteni Erő és az Isteni Gyönyör, azaz annak a titka, hogy az Istenség számára boldogságot ad a teremtés gesztusa.

A Binah Sefhirát követően az Életfán a Chesed (kegyelem) és a Gevurah (ítélet) következnek, közöttük a Krisztus Központot képező Tiferet (gyönyörűség) Sefhirával, amelynek kiegyensúlyozó szerepe van. Mindez összefüggésben van a Shekinah két arcával, azaz a Ragyogó Anyával (Sophia Stellarum – csillagfényű bölcsesség), valamint a Sötét Anyával (Sophia Nigrans – sötét bölcsesség). Atzilut Világának szintjén a Ragyogó és a Sötét Anya nem különül el egymástól, azaz egy és ugyanaz, azonban az alsóbb világokon már elkülönülten létezve jelképezik az Istenség Kegyelme és Ítéletét.

A misztikus hagyományokban a Shekinah egyaránt hordozza a szűz és a szajha archetipikus sajátosságait, azonban a maga legbensőbb lényegében ettől függetlenül egy és ugyanaz, jelesül tökéletesen tiszta és változékonyság nélküli. Olyan, mint egyfajta tükör, amely egyaránt képes tükrözni világozottságot és sötétséget, gyönyörűséget és rettenetességet, azonban bárminemű formát is vegyen fel, mindez semminemű nyomot nem hagy benne. Éppen azért, mert senkit sem utasít el, és egyaránt minden egyes teremtmény szívében jelen van, legyen az akár jó, akár rossz, akár angyal, akár démon, akár szent és akár bűnös, sokszor nevezik az Isteni Jelenlétet szajhának is.

A Mennyei Anya képe – Korona, Trón és Királyság:

Amíg a Jelenések Könyvét papírra nem vetették, a Szent Írások lapjain szinte semminemű utalást nem érthetünk tetten a Mennyei Anya személyét illetően. A Jelenések Könyvének tizenkettedik fejezetében azonban a Fényből Való Asszony képe egyértelműen a Mennyei Anyára utal, legalábbis a misztikus tradíciók bölcsei így tekintenek rá. Ugyanő jelenik meg a próféták látomásaiban, a "Trónon Ülő" képében is, mint Yahweh dicsőségének emberi alakban történő megnyilvánulása. A Genézis könyve szerint az emberi lények Elohim képére és hasonlatosságára teremtettek meg, ez pedig ugyancsak a Mennyei Anyára utal. A Korona, a Trón és a Királyság olyan tartalmak, amelyek az Istenség Tekintélyére utalnak. A Mennyei Anya, az Isteni Jelenlét, azaz a Shekinah az, aki az Igazak (Tzaddik) számára tekintélyt kölcsönöz. Ez az Isteni Tekintély különbséget enged tenni az Istenség csodatevő embere és a feketemágus, vagy boszorkánymester között. A Szent Emberek ugyanis mindig az Isteni Akarattal összhangban maradva művelnek csodákat, és nem gyakorolnak alantás mágiát a saját, személyes céljaik érdekében. A valódi Beavatott célja ugyanis, hogy akárcsak a Shekinah, gyógyítson, tanítson és megmutassa a Szabadság felé vezető Utat.

Pistis Sophia – Hit és Bölcsesség:

A Binah Sephirát szokás a "Hit Szülője" néven is nevezni, hiszen a hit alapvetően a Neshamah egyik megnyilvánulása, amely a Binah-ban lakozik. Pistis Sophia fogalma a Yahweh Elohim Istennévhez tartozik, amely összeköti a Chokhmah (Bölcsesség) és a Binah (Hit) Sephirákat az Életfán. Amíg a kereszténység mainstream, katolikus-orthodox formái a megszabadulás egyedüli lehetőségének a Jézus Krisztusba, mint Isten Egyszülött Fiába vetett hit által való üdvözülést tekintik, addig a gnosztikus bölcsességhagyomány szerint a megszabadulás a Gnózis, azaz a direkt, személyes és misztikus megismerés, tapasztalás és megvalósítás útján lehetséges. Éppen ezért a Gnózis keresői számára a hit egészen másfajta jelentéssel bír.

A gnosztikus lelkeség arról a fajta ajándékról beszél, amely az egyént a megszentelt élet irányába fordítja, ezáltal pedig lehetővé teszi folyamatos haladását a megszabadulás felé vezető úton. Ez az ajándék nem más, mint a személy felsőbb, angyali lélekrészének (Neshamah) fokozatos megnyilvánulása, amely alapvetően az Istenség Szent Lelkének működése által valósul meg. Az ajándék első megnyilvánulása a Pistis Sophia, azaz valami olyasminnek a megsejtése, amely még nem következett el.

Az Isteni Értelem Hatalmas Angyala – Az Istenség Emlékezete:

Létezik az Isteni Tudatnak egy bizonyos formája, amely megtartja mindazon jellegzetességek mintáit vagy benyomásait, amelyek a teremtésben valaha létrejöttek. Hacsak nem maradtak fenn a korábbi fejlődési és evolúciós mintázatok, az új és magasabb életformák sem jöhetnek létre, mert a teremtés folytonossága semmire sem tudna építeni.

Amikor a Szent Írások az Élet Könyvéről beszélnek, amelyben minden élő lélek erényes és gonosz cselekedeteit egyaránt megírják, avagy arról szólnak, hogy az emberek jótettei és bűnei egyaránt számon vannak tartva az Istenség Színe előtt, akkor főként erre a minden történést önmagába foglaló tudatról beszélnek.

Tzafkiel arkangyal az "Élet Könyvének" őrizőjének számít a gnosztikus hagyományokban. Ratziel és Tzafkiel ideája voltaképpen azokat a ragyogó és sötét angyali entitásokat jelképezi, amelyek az emberi lelkeket kísérik útjukon. Amennyiben azonban mélyebb értelmezésekért kutatunk, idővel beláthatjuk, hogy ezeknek mindegyike valójában isteni princípiumnak számít, amelyeket a közvélekedés könyvel el gonosznak, avagy jónak. Lényegét tekintve a ragyogó, jóságos angyal

jelképezi a lélek isteni küldetését, a sötét és gonosz angyalok pedig a lélek által felhalmozott adósságokat. Ahogyan tehát az angyali entitás megjelenik a lélek szemei előtt, az nagyban függ a személy tudati állapotától és lelki tisztaságától. Azoknak a lényeknek a tekintete előtt, akiknek lelkét számos adósság terheli, Tzafkiel arkangyal gyakorta az átok és a ítélet angyalának képében jelenik meg, a jóakarató és törekvő lelkek szemei előtt pedig a kegyelem hírnökének alakjában.

Tzafkiel arkangyal által a lélek tudomást szerezhet a saját gyógyulásának legfontosabb feladatait és feltételeit illetően, éppen ezért Tzafkiel a megvilágosodás angyala is egyben. Ratziel arkangyallal kapcsolatban azt mondhatjuk, hogy a "kozmikus sugarak" fölött uralkodik, amelyek a zodiákus tizenkét jegyét, valamint a naprendszerünk tíz égitestjét jelképezik. Tzafkiel ezzel szemben a kozmikus létsíkok felett uralkodik, tehát a létezés valamennyi területére hatást gyakorolhat.

Amennyiben meditációs gyakorlataink során vizualizálni szeretnénk az arkangyalt, a következő képet ajánlja fel a hagyomány: Tzafkiel köpönyege az éjszakai ég, csuklyás palástján az égbolt megannyi csillaga tündököl. A Tejútrendszer idéző ruházatú arkangyal mögött azonban sötét üresség rajzolódik ki, mint a végtelen és csillagtalán úr. A köpönyeg csuklyája alól vakítóan ragyogó, fehér fényesség lángol fel, árnyalatnyi kék színnel vegyülve, kezében pedig az "Élet Könyvét" tartja, amely úgy tűnik fel előttünk, mint egy hatalmas tekerics.

A Szent Trónusok és Uralmak:

A héber nyelvben az "Aral" kifejezés Trónust jelent, többes száma pedig az "Aralim". Yetzirah világának szintjén a Binah Sephira ennek az angyali karnak a képében nyilvánul meg. Ezek az angyali lények garantálják az Isteni Erőt és Tekintélyt. Mivel a Trónus szó alapvetően az uralomra is utal, ezért a Trónusokat gyakran hozzák összefüggésbe az angyali Uralmak rendjével is.

A "merkavah" kifejezés alapvetően trónszekeret jelent, így a merkavah miszticizmusban a szekérre való felkapaszkodás képe annak az Istenségtől való hatalomnak és tekintélynek az elérésére utal, amelyet a misztikus személyes beavatottsági foka megenged. A Binah és a Shekinah, mint ahogyan a korábbiak során már olvashattuk, az elsődleges hordozója ennek az erőnek, hatalomnak és tekintélynek, így tehát a felemelkedés lehetősége is Benne nyilvánul meg.

A Szent Mesterek és a Fényesség Temploma:

A Zohár bölcsessége szerint a Sátor és a Jeruzsálemi Templom a Mennyei Templom képére és hasonlatosságára építettett azért, hogy a Felső Dolgok rendje az Alsóbb Dolgokban is megnyilvánulhasson. A Szentek Szentje Atzilut világát szimbolizálja, tehát azt a területet, ahol a Legszentebb Jelenlét (Shekinah) lakozik. A Belső Szentély, amely a papság által bemutatott imádság, meditáció és szolgálat helyét jelentette, elsősorban Beriyyah világára utal. Yetzirah világát jelképezi a Templom külső udvara, amely a megtisztulás és az áldozatok helye. Asiyah világát ebben a megfeleltetésben Jeruzsálem városa, és az azt körülvevő terület jelképezi, ahol is az Istenség Törvényei megvalósulnak.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Hetedik tanulmány – Chesed

A Végső Titok és a Misztérium kinyilvánítása:

Amikor korábban a kabbalisták Életfájáról beszéltünk, akkor úgy mutattuk be azt, mint egyfajta gigantikus Fényfolyamot, amely az Istenség Végtelen Fényességéből (Ain Soph Aur) fakad. Ennek mintájára a Szellemi Triád (Chesed, Gevurah, Tiferet) jelképezi a folyam mélységének áramlatait.

A Da'at és a Nagy Mélység közvetlenül a Mennyei Triád és az alsó hét Sefhira között húzódik, teljes mértékben transzcendens voltot biztosítván a Mennyeieknek. Ez az archetípusok és ideák világa. A Szellemi Triád jelképezi az Isteni Jelenlétnek, és a Mennyei Triád erejének különféle megnyilvánulási formáit. A Cselekedeti Triád (Netzach, Hod, Yesod) pedig alapvetően arra utal, ahogyan ezek a Mennyei Erők a világban aktualizálódnak. Éppen ezért az alsó hét Sefhirát szokás úgy is nevezni, mint a Formálódás Sefhirái.

Ahogy folytatjuk az utazásunkat lefelé az Életfán, a Legszentebb Jelenlétnek (Shekinah) egyre inkább olyasfajta megnyilvánulási formáival találkozhatunk, amelyeket már mi magunk is tapasztalni tudunk. Minél alább szállunk ugyanis az Életfán, annál közelebb jutunk a földi világhoz, ahol is a dolgok többé-kevésbé ugyanúgy festenek, mint ahogyan azokat a magunk emberi érzékelésével is képesek vagyunk megragadni.

Az Istenarc, amely megnyilvánul:

Amennyiben bepillantást kívánunk nyerni abba a titokba, hogy milyen kapcsolat áll fenn a Mennyei Triád és a Formálódás hét, alacsonyabb Sefhirája között, akkor célszerű lenne az Istenség Legszentebb Neveinek (Partzufim) segítségül hívása. Az Arik Anpin Istennév az Abba (Atya) és Aima (Any) egyesített esszenciájából származik, azaz mondhatjuk, hogy Arik Anpin magának a Mennyei Triádnak a kifejeződése. Amikor a "Hatalmas Istenarc" a Teremtésben rejlő lehetőségek felé fordul, akkor a Formálódás Sefhiráinak hétszeres fátylát ölti Önmagára. Neve ekkor Zer Anpin, és összességében a Teremtésben megnyilvánuló Isteni Erőket jelképezi. A "Hatalmas Istenarc" megközelíthetlenségével ellentétben a "Kisebb Istenarc" jellegzetességei felfoghatóak az emberi lények számára is, és alapvetően úgy fejeződnek ki, mint az emberi lelkek számára elérhető fokozatai a Mennyei Fényességnek.

Az Istenség Túláradó Kegyelme:

A Chesed szó jelentése kegyelem, illetve szerető kedvesség. A Chesed Sefhira a Binah első megnyilvánulási formája a Da'at kapuján keresztül, és gyakran nevezik a Vőlegény néven. Mivel ez az első a hét alsóbb Sefhira között, így ennek a feladata, hogy felfogja a felülről érkező Fényerőket, és közvetítvén kiárassza azokat az alatta álló Sefhirák felé. A Chesed a Dicsőség Első Sugara, amely így tartalmazza a soron következő Sefhirák valamennyi Dicsőségsugarának esszenciáját.

Az alsóbb Sefhirákkal való kapcsolatában a Chesed a "Mindent Odaadó", így alapvetően a Chokhmah Sefhira működését reprezentálja a Mélység innenső oldalán. A Chesed oldalról nem létezik ítélkezés, visszatartás, korlátozás, feltétel, avagy határ, ami az Istenség Kegyelme visszafogná. A Chesed a feltétel nélküli szeretet, a határtalan Fényesség és a végtelen kegyelem. Annak az áldásnak a természete, amely a Chesed Sefhirán keresztül áramlik ki ránk, valójában az Istenség Ön magát odaajándékozó gesztusa.

Szükséges azonban, hogy dinamikus egyensúly álljon fenn az Életfán, így a Szigorúság Oszlopán helyet foglaló Gevurah képviseli a Szigor, illetőleg az Ítékezés minőségét. Amennyiben ugyanis nem állna elő valamiféle visszatartás, vagy korlátozás, akkor a Chesed túláradó kegyelme mintegy elárasztaná a Teremtést. Éppen ezért a Gevurah ellenőrző és szabályozó szerepet gyakorol a Chesed fölött. Ennek a dinamikus egyensúlynak a kifejeződése a következőképpen valósul meg: a Teremtést az Isteni Jelenlét és Erő tartja fenn, így annak fennállása teljes mértékben az Istenségtől függ. Amennyiben az Istenség teljességgel kivonná belőle Önmagát, a Teremtés voltaképpen azonnal megszűnne. Azonban mivel az Istenség természetéből fakadóan végtelen és állandó, a Teremtés pedig véges és változó, ezért amennyiben az Istenség nem korlátozná valamilyen módon Önmagát, akkor a Teremtés voltaképpen elpusztulna az Istenség túláradó szeretetének tüzeiben. A jelenlegi állapotában ugyanis a Teremtett Világ képtelen lenne elviselni az Isteni Fényességet a maga teljességében.

Chesed-El tizenhárom sajátossága:

Atzilut világában a Chesed Sefhira az "El" Istennév alakjában nyilvánul meg. Az El név úgy viszonyul az Elohim névhez, akárcsak a Yah a Yahweh névhez. Az Elohim név által hordozott valamennyi lehetőség megtalálható az El névben is. Az El szó az Aleph (az Istenség Lelke) és a Lamed (ökör ösztöke) betűkből áll össze, így valójában az Istenség legszentebb Lelkére utal, amely az egész Teremtés ösztönzője.

Az Istenség irgalmassága elsődlegesen abból áll, hogy minden lélekbe belerejtette a fejlődésre irányuló ösztönözöttséget, amely által minden élőlény lelkének legmélyén megnyilvánul a vágy, hogy az Istenség irányába törekedjen, és végső soron Azonossá váljon Vele. Minél inkább közelebb vonjuk magunkat az Istenség felé, az Istenség is annál közelebb von bennünket Önmagához.

Az igazságosság természete:

A Formálódás valamennyi Sefhirája egyaránt jelképez egy férfiúi és női aspektust, akik bizonyos esetekben a Tradíciók pátriárkái és matriarchái alakjában fejeződnek ki. A tanítások szerint a Sefhira pátriárkája voltaképpen a Spirituális Energiák közvetítője, míg a matriarcha a az istenség Legszentebb Jelenlétének megnyilvánulását hivatott reprezentálni. A Chesed Sefhira pátriárkája Ábrahám, a matriarcha pedig Sára.

Az ő történetük akkor kezdődik, amikor az Istenség elhívja őket, hogy a megvilágosodástól elesett társadalom keretei között megélt, világias lét biztonságából megszentelt küldetésre induljanak a vadonban. Ábrahám és Sára azonnal engedelmeskedtek az Istenség elhívásának, és távoztak eredeti lakóhelyükről. Az engedelmisség olyan minőség, amely alapvetően a Chesed Sefhirához kapcsolódik, azonban fontos megjegyeznünk, hogy ez az engedelmisség egyáltalán nem valamiféle külső, rajtunk kívül álló tényező felé nyilvánul meg, hanem kizárólag egy benső, spirituális impulzus irányában.

Ábrahám és Sára híresek voltak együttérzésükről, nagylelkűségükről és vendégszeretetükről. Gondoskodtak a szükséget szenvedőkről, és az igazságosság vezette őket tetteikben. Amikor idegenek érkeztek Ábrahám lakóhelyéhez, ő minden alkalommal eljűk ment, hogy köszöntse őket, majd készségesen szállást és ételt ajánlott fel számukra. Semmiféle módon nem ítélték meg a vendégeiket, ajtajuk pedig nyitva állott igazak és gyarlók előtt egyaránt.

Amikor az Istenség kinyilvánította az ítéletét Szodoma felett (éppen az együttérzés és vendégszeretet területén megnyilvánuló gonoszságaik miatt), Ábrahám volt az, aki próbát tett az Istenség meggyőzésével és a kegyelem kieszközölésével.

Ábrahám és Sára akkor teljesítették a rájuk kiszabott utolsó próbát, amikor késznek mutatkoztak feláldozni az egyetlen gyermeküket. Ez a cselekedet mintegy elővételezi a Messiás Lelkének áldozatát, aki egy theurgikus cselekmény keretein belül feláldozta Önmagát a világ karmájának eltörlése érdekében. Az Istenség aztán végül egy kost adott számukra, hogy végrehajtsák a kijelölt áldozatot. Ebben a történetben a Chesed megnyilvánulását és gyümölcsözését érhetjük tetten, amikor ugyanis mi magunk késznek mutatkozunk megtenni mindent annak érdekében, hogy kövessük az Istenség Legszentebb Lelkének sugallatát, az Istenség bőségesen megad mindent, amire csak szükségünk lehet ezen az úton.

A Mennyei Anya képe – Korona, Trón és Királyság:

Amíg a Jelenések Könyvét papírra nem vetették, a Szent Írások lapjain szinte semminemű utalást nem érhattünk tetten a Mennyei Anya személyét illetően. A Jelenések Könyvének tizenkettedik fejezetében azonban a Fényből Való Asszony képe egyértelműen a Mennyei Anyára utal, legalábbis a misztikus tradíciók bölcsei így tekintenek rá. Ugyanő jelenik meg a próféták látomásaiban, a "Trónon Ülő" képében is, mint Yahweh dicsőségének emberi alakban történő megnyilvánulása. A Genézis könyve szerint az emberi lények Elohim képére és hasonlatosságára teremtettek meg, ez pedig ugyancsak a Mennyei Anyára utal. A Korona, a Trón és a Királyság olyan tartalmak, amelyek az Istenség Tekintélyére utalnak. A Mennyei Anya, az Isteni Jelenlét, azaz a Shekinah az, aki az Igazak (Tzaddik) számára tekintélyt kölcsönöz. Ez az Isteni Tekintély különbséget enged tenni az Istenség csodatevő embere és a feketemágus, vagy boszorkánymester között. A Szent Emberek ugyanis mindig az Isteni Akarattal összhangban maradva művelnek csodákat, és nem gyakorolnak alantas mágiát a saját, személyes céljaik érdekében. A valódi Beavatott célja ugyanis, hogy akárcsak a Shekinah, gyógyítson, tanítson és megmutassa a Szabadság felé vezető Utat.

A Tzaddik és a tanítvány:

A Tzaddik kifejezés a héber nyelvben az "Igaz Ember" állapotát jelenti, a különféle gnosztikus hagyományvonalak értelmezésében pedig a spirituális tanító elhivatását jelképezi. Bár a tanítványság állapotához társuló negatív élmények és tapasztalatok bizonyára számos személyt elrettentenek, a valóságban azonban ez a kifejezés nem jelent mást, mint közeli, személyes, spirituális barátságot. Számos gnosztikus hagyományvonalban erre a tanítványságra épül az ösvény, hiszen ebben a személyes és lelki barátságban megtapasztalhatjuk a különféle tanítások átadásának lehetőségét, illetőleg a Fénymegosztás élményét is átélhetjük.

Alapvetően a Tzaddik olyan személy, aki képes megtestesíteni valamennyit a Fény Jelenlétéből, a spirituális barátság keretein belül pedig tudatosan megpróbál átadni valamennyit ennek a Fényjelenlétnek az erejéből, hogy az felébredhessen bennünk is. Voltaképpen olyasfajta módon működik, mint amikor egy gyertyának lángjából meggyújtunk egy másikat. A tudatosság magasabb fokozatain a Tzaddik már képessé válik irányítottan átadományozni ezeket a világosságerőket, míg az alacsonyabb fokozatokon mindez spontán módon, például különféle rituálékon és meditációkon keresztül valósul meg.

A Tzaddik és Melchizedek Hármas Teste:

A fizikai testünkön túl létezik egy elvont, úgynevezett finomtest, amely egyfajta energiatest módjára működik. Amikor a kabbalisztikus tanítások a léleklény evolúciójáról beszélnek, akkor valójában ennek a finomtestnek a fejlődését értik alatta. Kezdetben a finomtest homályos és gyenge, azonban minél inkább megtapasztaljuk a magasabb tudatállapotokat, és részesülünk a Fénymegosztás ajándékából, a finomtestünk egyre inkább önmagából válik képessé fényességet sugározni, és egyre ragyogóbb fényel világítani. Ennek a folyamatnak a végeredményeként a finomtest végül fénytestté válik.

A fényttest fejlődésének folyamata a testen túli tudatosság fejlődésének titkára utal, amelynek egy pontján már szükségtelemmé válik az anyagi keretek között való testet öltés. Ezen a spirituális testen keresztül valósul meg ugyanis a feltámadás és a felemelkedés élménye.

Bizonyos gnosztikus bölcsességtradíciók ennek a fényttestnek a fejlődési folyamatát nevezik Melchizedek Hármass Testének, amelynek kialakulása együtt jár a Melchizedeki Rendbe való beavatással. Valójában tehát a Messiási Tudatosság fokozatos elnyerését értjük ez alatt a beavatási folyamat alatt. Ennek az Isteni Testnek a három aspektusát nevezzük Igazságtestnek, a Dicsőség Testének, illetve a Kiáradás Testének, a Keter, Tiferet és a Malkut Sefirákhöz kapcsolódóan.

Az Igazságtest a Christos, azaz a Krisztusi Tudatosság. Ennek a testnek az anyaga tiszta Fény, a tudatosság valódi esszenciája, így alapvetően elrejtett és láthatatlan, kivéve azoknak a Tzaddikoknak az esetében, akik a Messiási Tudatosság állapotára már bizonyos mértékben eljutottak.

A Dicsőség Teste hasonlatos módon nyilvánul meg, mint azoknak az angyaloknak és isteni képeknek a látomása, amelyeket az imádság, meditációk és rituálék során igyekszünk a tudatunkban tartani. Ez a test áttetsző fényből áll, hasonlóan a különféle dicsőséges angyalok és lelkek testéhez.

A Kiáradás Teste az előző kettőnél sokkalta inkább hasonlatos a fizikai testhez, azonban rendelkezik azzal a képességgel, hogy átjárhat a falakon és független a tér és idő kontinuumától. A feltámadás után ilyen állapot jellemezte Yeshua testét is.

A Szivárvány Dicsőségének Hatalmas Angyala – Minden Áldások Átadója:

Beriyah világában a Chesed Sefira Tzadkiel arkangyal képében nyilvánul meg. Nevének jelentése "Az Istenség Igazságossága". A kabbalah tanítása szerint Tzadkiel segítségével áradnak ki az Isteni Áldások, méghozzá minden egyes élőlényre folyamatos jelleggel, aszerint, hogy milyen fajta vágyakozások hajtják őket, és hogy milyen mértékben tudják elfogadni és befogadni azokat. Az elfogadás legalacsonyabb fokú formája, amikor az egyén csakis és kizárólag a saját maga számára képes és hajlandó elfogadni. Sokkalta magasabb forma, amikor is az egyén abból a célból fogadja be a Mindenség Áldásait, hogy azokat megossza és továbbadja, hiszen ezen gesztus által az illető végtelen áldásfolyamot indít el, amely által a Mindenség Áldásai rajta keresztül áramlanak ki a világba.

A Gnózis útján járók számára Tzadkiel arkangyal úgy szólítható meg, hogy meditáció alatt az emlékezetükbe idézik az Istenség által kiárasztott áldásoknak lehető legváltozatosabb formáit. A legnagyobb áldás azonban, amit csak Tzadkiel arkangyal adhat, az a Megszentelt Egység állandó tudata, a transzcendens szerelem és az Élet Gnózisa. Éppen ezért nem léphet Tzadkiel színe elé az, akiben az önmagához való szélsőséges ragaszkodás, és az önmagával szemben való túlzott mértékű szigorúság munkál. Meg kell tanulni elengedni.

Tzadkiel invocációja a következőképpen fest: érdemes kiejteni az El Istennevet, illetve a Maggid Ha-El Elyon Tzadkiel mantrát imádkozni, miközben emlékezetünkben tartjuk a képét. Érdemes úgy elképzelni, mintha teste egy emberi lény formáját öltene, ragyogó és áttetsző szivárványszín alakban, szárnyai pedig ragyogó fehérségű fényt árasztanak.

A Beszélő Csendességek:

Yetzirah világában, azaz az angyalok világában a Chesed Sefira a Hashmalim Rend alakjában nyilvánul meg. Maga a szó nem jelent mást, mint "Beszélő Csendesség". Ezekiel próféta írja le a

könyvében, hogy az Istenség a Csendességből beszélt hozzá, és innen származtatja a hagyomány a kifejezés eredetét. Ahhoz, hogy megértsük az értelmét, érdemes elolvasnunk az Exodus könyvének egy fejezetét (20:18), ahol is írva van, hogy az emberek "látták a hangokat". Ez voltaképpen az úgynevezett synesthesia tapasztalata, amely nagyon mély meditációban érheti leginkább az embert, és alapvetően egy erősen emelkedett tudatállapot elérésére utal. Ilyenkor hangokat láthatunk, illatokat hallhatunk és színeket ízelhetünk.

A tudatállapotoknak ilyesfajta radikális megváltozásának a lehetőségessége a kulcs a Hashmalim Rend lényegének megértéséhez. Ők ugyanis olyan angyalai az Istenségnek, akik segíthetnek bennünket ezeknek a megváltozott tudati állapotoknak az elérésében, hogy ezen az úton segítsék az átalakulásunkat és fejlődésünket. Ez lényegében szerves részét képezi a legfontosabb feladatunknak, jelesül a különféle áldások kiárasztásának. Ahhoz ugyanis, hogy valaki igazán jelentős áldásokban részesüljön, a tudati állapot jelentős mértékű megváltozása szükséges.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Nyolcadik tanulmány – Gevurah

Az Istenség önkorlátozása és az ember:

A Teremtés kezdete előtt még nem létezett más, mint a Végtelen és Határtalan Fényesség, és emiatt nem létezett elkülönült tér ahhoz, hogy az Istenségtől független Teremtés jöhessen létre. A Chesed (kegyelem és áldás) minősége uralkodott mindenütt, és semmi sem létezett az Istenségen kívül. A Teremtés első gesztusa tehát a visszavonódás és önkorlátozás, amelynek keretében az Istenség mintegy visszavonta Önmagát, hogy egyfajta Ósi Ürességet hozzon létre. Ez az Üresség vált aztán az Anyaméh helyévé, amelyben az egész Teremtés formát ölthetett.

Mivel az Istenség a Teremtés folyamatában az önkorlátozás és visszavonódás gesztusát alkalmazta, azoknak az emberi lényeknek, akik közelebb kívánnak kerülni az Istenséghez, szintén az önvisszavonás és korlátozás lehetőségével szükséges élniük. Az Istenség Erejének kiadásával az Istenség transzcendens minősége fokozatosan visszavonta Önmagát, hogy helyet biztosítson az Istenség bennlakozó Jelenléte, a Shekinah számára. Az Istenségnek ez a cselekedete a Gevurah (szigorúság, vagy korlátozás) Sephira minőségében aktualizálódik. Ahhoz pedig, hogy mi magunk is képessé váljunk előre haladni a saját lelkünk evolúciójának folyamatában, nekünk magunknak is a Gevurah (korlátozás) minőségét szükséges gyakorolnunk. Amennyiben a magasabb univerzumok és világok szintjére akarunk fellépni, egyre inkább hasonlónak kell válnunk az Istenhez, elvégre a felsőbb világokon nem létezik más, csak maga az Istenség.

Ez a fajta önkorlátozás és eltávolodás mindattól, ami nem maga az Isten, valójában egyáltalán nem számít megszorításnak, avagy önmagunk korlátok közé szorításának, hanem egyfajta folyamatos megvilágosodási és felszabadulási folyamatként értelmezendő, amely valójában maga a teljes és tiszta Szabadság.

Az Istenség Elképesztő Ereje:

Atzilut világában a Gevurah Sephira az Elohim Givor Istennév formájában nyilvánul meg. Ennek jelentése nem más, mint erős, hatalmas és mindenható Isten. A Gevurah jelképezi azoknak a különféle és sajátos Isteni Erőknek az egyedi kifejeződését, amelyek a Binah Sefirában még csupán archetípusok formájában nyilvánultak meg. Ahogyan ezek az Isteni Erők megjelennek, azaz béke, áldás, vagy átok formájában, az nagyban függ az adott személy, vagy csoport aktuális karmájától.

Ezeknek a különféle Erőknek az eltérő megjelenési formájára kitűnő példa a Vörös-tengernél történtek felidézése. A történet szerint a fáraó és a seregei elindultak Izrael Fiainak megsemmisítésére, és a Vörös-tenger partján utol is érték őket. A Shekinah ezen a helyen végül kettéválasztotta a tengert, hogy Izrael Fiai átjussanak rajta, a fáraó hadainak feje felett azonban ismételtlen összecsaptak a hullámok, a pusztulásukat eredményezvén. Izrael Fiainak szempontjából tehát Elohim Givor a szabadulás, a fáraó számára azonban maga a pusztulás.

Ebben a történetben a fáraó és hadai jelképezik a megvilágosulatlan ember egoisztikus énjét és széttöredezett tudatosságát, főként azokat, akik különféle archonikus és démoni erőkkel kötik össze önmagukat. Ezzel szemben Izrael Fiai jelképezik mindazokat, akik igyekeznek helyreállítani tudatuk széttöredezettségét, és a megvilágosodás reményében önmagukat a Sefhirák által képviselt erőkkel összhangba hozzák.

A gnosztikus tradíciók tanítása szerint az Istenség és az angyalok egyáltalán nem lelték örömeiket a fáraó hadainak elpusztításában, hanem mélyen megrendítette őket a megvilágosulatlan emberek szenvedése. Ugyanakkor örömmel viseltettek Izrael Fiainak szabadulása felett. Amennyiben nem zárjuk ki a lélek halhatatlanságának lehetőségét, illetve azt, hogy egy napon valamennyi lélek üdvösségre jut, úgy könnyen beláthatjuk, hogy míg Izrael Fiainak számára a megvilágosodásnak egy magasabb szintje érkezett el, úgy a fáraó hadai számára újabb lehetőségek tárulnak majd fel, amelyeknek köszönhetően maguk is közelebb kerülhetnek az Istenséghez, és elérhetik a teljes megvilágosodást. A Gevurah ugyanis minden esetben az átalakulás és a fejlődés közvetítőjeként működik.

Elohim Givor egyik legfontosabb sajátossága, hogy az Istenség a maga valójában teljes mértékben változatlan és megváltoztathatatlan, azonban az Isteni Jelenlét és Erők megnyilvánulási formája nagyban függ attól, hogy mi magunk éppen milyen tudati állapotban vagyunk, és mekkora mértékű karmikus adósság nyomja lelkünket.

A Karma és a Tikkune természete:

A kabbalah és a gnosztikus lelkeség úgy tartja, hogy létezik egy magasabb szintje az intelligenciának, és öntudatosságnak, amelynek folyamatos kibontakozása által egyfajta isteni, vagy emberfeletti emberiség bontakozik ki. Ez nem csupán az egész emberiség evolúciójára vonatkozik, hanem az egyes emberek léleklényének fejlődésére is.

Az emberi faj hajnalát megelőző időszakban az élőlények evolúciója a tudat alatti állapotok szintjén zajlott. Az emberi állapot megjelenésétől kezdődően beszélhetünk csak a tudatos evolúció lehetőségéről, ugyanis az ember már rendelkezik azzal a fajta tudatossággal, hogy képessé válhat befolyásolni a fejlődésének irányát. A jelenlegi emberiség is csupán átmenetet képez a tudattalan és tudatos evolúció között.

A karma nem más, mint az evolúció dualitása, előrehaladás és visszaesés kettőssége. Ez az okok és okozatok kozmikus törvénye, amelynek célja a lét magasabb állapotainak elérése. Bármennyire is szokás a karmáról negatív és pozitív értelemben beszélni, mindez csupán azon múlik, hogy az egyes történések előre mozdítják-e a lélek fejlődését, avagy éppen hátráltatja.

Az evolúció folyamata előrehaladások és visszaesések kettősségében nyilvánul meg. Minden újabb előrehaladási szakasz egy kicsivel előbbre vezet, míg minden újabb visszaesés egyre kisebb és kisebb mértékben vet már csak vissza. A folyamat lényege, hogy egyre inkább kibontakozzon az a tudatos evolúció, amelyet a kabbalisták a Tikkune (gyógyulás) néven neveznek. A Tikkune legfontosabb előre mozdítója a Gevurah Sephira, ami maga az evolúció legszentebb törvénye. Minden egyes előrehaladási folyamatot próbára tesz, hogy vajon az elég erősnek, igaznak és tartósnak mutatkozik-e, avagy sem. Amennyiben az adott előrehaladási szakasz befejezettnek tekinthető, a fejlődés átléphet egy újabb, magasabb szintre, amennyiben azonban valamilyen tényező még kiigazításra szorul, akkor egy átmeneti visszaesés formájában adódik lehetőség a kijavítására és megerősítésére. Ennek a folyamatnak a fenntartója és ellenőrzője a Gevurah Sephira.

A Három Látomás:

A tudatosságunk hétköznapi állapotában az ignorancia (tudatlanság, nem ismerés, figyelmen kívül hagyás) állapotában leledzünk, amely voltaképpen egyfajta karmikus illúzió. Emberként mindannyian hordozzuk a személyes karmánkat, amely az életünk történetét tükrözi vissza. Ennek eredményeként mindannyian különféle szokások és korábbi tetteink eredményeinek komplex összességei vagyunk, emiatt pedig mindannyian másfajta világnézeti keretrendszerrel rendelkezünk, mindannyian másképpen, személyre szabottan látjuk a világot. Bár emberként bizonyos mértékben

egymáshoz hasonlóak vagyunk, mégis mindannyian különbözünk a tekintetben, ahogyan az élet jelenségeit szemléljük, tehát összességében mindannyian a magunk személyes világában létezünk. A karmikus vízió ennek megfelelően a magunk szubjektív projekcióján alapul, tehát ahogyan a saját belső világunkat vetítjük ki a külvilágba. Mivel azonban a magunk saját nézőpontja minden esetben erősen korlátozott érvényességű, maga az énképünk is erősen szubjektív, viszonylagos és töredezett. Összefoglalva tehát mindaz, aki és ami vagyunk, voltaképpen egy személyes történet, amelyet mi magunk alakítottunk ki azoknak az értelmezéseknek nyomán, ahogyan a bennünket érő tapasztalatokat feldolgozzuk. Minden belső történetlánc azonban a szeparáció illúziója által terhelt.

A hit víziója valójában a tapasztalás víziója is egyben, azaz az igazság és fényesség feltárulkozása a magunk saját tapasztalatainak világában. Nyilvánvalóan a hit víziójának számos megvalósulási és kifejeződési szintje lehetséges. A gnosztikus bölcsesség-hagyományok keretein belül ezek a megvalósulási szintek a Fényátadás gesztusa által fejeződnek ki, azaz a Fénymegosztási Láncolat személyes megtapasztalásával. Attól függően, hogy mennyiben vagyunk képesek tudatosan átélni és megvalósítani mindezt, egyre inkább belépünk a gnosztikus megtapasztalás területére, amely végső soron a Krisztusi Tudatosság különböző szintjeinek megtapasztalása.

Az Erő Próbája és a Lélek Gyógyulása:

A Gnózis útjának lényege a lélek természetes evolúciójának felgyorsítása. Egy emberi lény fejlődése alapvetően a végtelenségbe vesző folyamat eredményeként valósulna meg, azonban a Gnózis útját járván ez a végtelen utazás valamelyest meggyorsítható, és a felsőbb szintek hamarabb elérhetőek. Ehhez azonban feltétlenül szükséges az, hogy az egyén teljes mértékben odaszánja önmagát ennek az Útnak, és megtapasztalja a Fénymegosztási Láncolat jelenvalóságát.

Ennek a Fénymegosztási Láncolatnak a megtapasztalása voltaképpen kihívja az egyén teljes karmikus világát, így a Tikkune (gyógyulás) folyamata felgyorsulhat. Mindez azonban azzal jár, hogy a Gnózis útja egyáltalán nem a legkisebb ellenállás irányában történő elmozdulás, hanem éppen ellenkezőleg, a lehető legnagyobb mértékű ellenállás felé való haladás. Amennyiben hasonlattal kellene élnünk, akkor azt mondhatnánk, hogy toronyiránt vágunk neki a hegynek ahelyett, hogy spirálszerű úton törekednénk felfelé.

Fontos azonban megjegyeznünk, hogy senkinek sem kellene visszarettennie a Gnózis útjától amiatt, mert tart a teljes karmikus örökségének nyakába szakadásától. A karma teljes ereje ugyanis egyáltalán nem az útnak a kezdetén mutatkozik meg, viszont annál inkább érdemes számítani a különféle Isteni Erők és Áldások megnyilatkozására. Ez az út az egyén teljes életén, sőt mi több, még azon túl is végighúzódik, illetőleg érdemes tekintetbe venni azt is, hogy az egyén sohasem marad teljesen egyedül ezen az úton.

Az Istenség Szeretete és az Istenség Félelme:

Tegyük fel, hogy háromféle egyéniség közelít meg egy vad tigrist. Az egyikük a tökéletes Tzaddik, a Megigazult, akit Yahweh Lelke tölt el, és akinek számára a tigris nem jelent fenyegetést. A másik kettő próbálkozó az örült és a bolond. Amíg a tökéletes Tzaddik képes megszelídíteni a tigrist, és ezért bántódás nélkül távozhat, az örült és a bolond bizonyára a tigris martalékává válik.

A tigris egy hatalmas és erős vad, azonban az Istenség még ennél is hatalmasabb és erősebb. Mindazok tehát, akik valóban közel szeretnének kerülni az Istenséghez, nem árt, ha nem hagyják figyelmen kívül ezt a fajta aspektusát. Az Élet rendkívüli gyönyörűségek és veszélyek együttese, az Istenség pedig maga az Élet Fenntartója.

Az Istenség Félelme azonban egyáltalán nem egyfajta gyerekes, vagy babonás félelem, amely az Istenség büntetése és bosszúja irányában nyilvánul meg, elvégre az Istenség egyáltalán nem zsarnok, vagy bántalmazó szülő. Ugyanígy nem kellene figyelmet tulajdonítanunk az örök kárhozát obszcén gondolatának. A "félelem" ebben az esetben szentséges áhítatot jelent, amely a szeretettel együtt valójában a Két Szeme a Csodának.

Nagyon sok gnózikereső az útjának kezdetén különleges élményként tapasztalja meg, ahogyan a különféle isteni energiák megnyilvánulnak a finomtestben, avagy amikor első ízben élük meg a találkozást bizonyos nem evilági entitásokkal. Amíg ezeket a spirituális és misztikus tapasztalatokat meg nem tanulják a maguk teljességében értékelni és átélni, az újdonsült gnózikeresőket a legtöbb esetben visszarettenéssel és félelemmel töltik el ezek a tapasztalatok. Ez még abban az esetben is igaznak bizonyulhat, ha a Gnózis keresője az útjának későbbi szakaszaiban találkozik csak ezekkel a tapasztalatokkal, nem pedig még az útnak legelején. Az ifjú gnózikereső ilyen esetekben könnyen hiheti azt, hogy valamiféle komoly probléma van vele, a tradíciók beavatottjai és mesterei azonban megnyugtathatják, elvégre a félelem és rettegés a tanítvány részéről éppen a siker és az egészség jele. Ilyen esetekben ugyanis biztosak lehetünk abban, hogy a tanítvány kellőképpen felelősségteljes és nem elbizakodott, hiszen képes felmérni, hogy micsoda hatalmas, félelmetes és legyőzhetetlen erők munkálkodnak a látható világunk terei mögött.

Az Áldozat Igazi Természete:

Az áldozat és a megszentelés (sacrifice – make sacred) voltaképpen egyazon töről fakadó szavak. Emiatt az összefüggés miatt az áldozat felfogható úgy, mint valaminek a megtisztítása, megszentelése és felemelése. Az áldozat tehát valami olyasmi, amelyet felemelnek a materiális, anyagi és hétköznapi körülmények közül. A héber nyelvben az áldozat szó ezt jelenti: közelebb vonni. Nem véletlen, hogy az Istenséghez való közelebb kerülés az ön-visszavonás és önkorlátozás folyamatán keresztül valósulhat meg.

Ezen önkorlátozási folyamat során egyfajta megtisztulás történik, amikor is elmozdítjuk az életünkből azokat a dolgokat, amelyeknek nincsen helye az Istenségben, és amelyek nem az Istenhez tartoznak. Amennyiben például az Istenség természete az Igazság, akkor a Hozzá való közelebb kerülés érdekében szükséges kimozdítanunk önmagunkból mindennemű hamisságot és tudatlanságot. Ha az Isten a Szeretet, akkor nekünk számúznunk kell magunkból a gyűlöletet és haragot. Mondhatjuk tehát azt, hogy az egész misztikus utazás valójában egyfajta megtisztulási folyamat, amelynek során minden olyan tényező elmozdításra kerül, amely az Igazság és Fényesség útjában áll. Ezáltal a született istenségünk egyre inkább sugárzó fényességgel kezd világítani, mi pedig egy ponton rádöbbenünk, hogy valójában sohasem voltunk az Istenségben kívül. Az áldozat tehát valójában valami értéktelennek az elengedése, mégpedig valami igazán értékesnek a kedvéért, így az áldozat valójában tiszta nyereség.

Az áldozat aspektusa elsősorban a Gevurah Sefirához tartozik, így a Gevurah hagyományosan az áldozat helye. A keresztre feszítés és feltámadás kettőssége tehát felfedi az áldozat valódi jelentőségét, ugyanis a Megfeszített képében a negatív karma feloldódik, a Feltámadott által pedig mindannyian közelebb kerülhetünk az Istenséghez, és végső soron egyesülhetünk Vele. Az áldozat tehát valójában a gyógyulás (tikkune) érdekében történik, ugyanis ilyenkor lerázhatjuk magunkról a sötétségnek valamennyi héját, és a bennünk rabságba esett Szent Szikrákat újra egyesíthetjük a Krisztussal.

Az Istenség Megtisztító Tüze:

A Gevurah Sefira Kamael arkangyal képében jelenik meg, akinek neve ezt jelenti: Az Istenség Tüze, vagy az Istenség Égetője. Kamael hagyományos ábrázolása kitűnően jeleníti meg ennek a

névnék a lényegét. Emberi alakban jelenik meg, intenzív hőség és lángolás kíséretében, nem köpönyegben, hanem páncélzatba öltözötten, mint az Istenség Legszentebb Jelenlétének Őrizője. Kamael mindezen felül az Ítélet Angyala is. Amikor Kamael arkangyal segítő erejét kívánjuk segítségül hívni, akkor az Elohim Givor Istennevet kell emlékezetünkbe idéznünk, mantrája pedig: Ah Ya Ko Ma Kamael.

Annak, akit eltölt Yahweh Legszentebb Lelkének lángolása, és aki az Istenség Legszentebb Lelkére várakozik, annak Kamael arkangyal jelenléte tiszta Áldás, azonban annak számára, aki eltávolodott az Istentől, és aki nem az Ő nevében jár-ke, annak Kamael látogatása félelmet és rettegést hozhat. Emésztő tűz, amely eléget és felemészt. Kamael megjelenési formája tehát az egyén karmájának függvényében változik.

Kamael az Isteni Erőket közvetíti a választottak felé, hasonlóan Tzadkiel arkangyal áldásosztó jelenlétéhez. Úgy is mondhatjuk, hogy Kamael segít eltávolítani azokat az akadályokat, amelyek az Istenség Áldásainak szabad áramlását gátolják.

Az Istenség és az Emberiség Ellensége:

Samael arkdémon (azaz a Sátán) a hagyomány szerint ugyanígy a Gevurah Sephira megnyilvánulása Beriyah világában. Nevének jelentése: Az Istenség Mérge. Alapvetően a rosszindulat és önpusztító erőszak megtestesítője a misztikában. Amikor a gonosz kozmikus jelenlétéről beszélünk, akkor elsődlegesen a bennünk jelenlevő tudatlanságot és rosszra való hajlamot értjük alatta.

A büszkeség és arrogancia, bujaság és kapzsiság, irigység és fukarság, harag és gyűlölet, bizonytalanság és kételkedés, tehát a negativitás minden formája valójában méreg, és kétségtelenül negatív karmát generál, amely végső soron halálhoz és pusztuláshoz vezet. Fontos látnunk tehát, hogy valójában ugyanaz az elme képes előállítani a negatív gondolatokat és érzelmeket, mint amelyik a pozitív gondolatokat és érzelmeket generálja. Amennyiben megértjük ennek a gondolatnak az értelmét, úgy kétségtelenül nyilvánvalóvá válik számunkra az is, hogy miért is tekinthető Kamael arkangyal és Samael arkdémon egyazon Sephira különböző megnyilvánulásainak.

Az Istenség Erejének és Dicsőségének Angyalai:

Yetzirah világában a Gevurah Sephira a Seraphim Rend képében nyilvánul meg. A szeráf eredeti jelentése "tüzes kígyó", vagy "lángoló angyal". Isaiáh próféta látomásában a szeráfok olyan angyalok, amelyek állandó jelleggel az Istenség Jelenlétében tartózkodnak, feladatuk pedig az Ő szüntelen dicsőítése. Ezek a szeráfok úgy tűntek fel, mint a sugárzó napfény, amely Yahweh Lelkének Tüzevel keveredik, és a leírások szerint három pár szárnyuk van. A feladatuk, hogy elrejtsek a Trónon Ülőt az avatatlan szemek elől, illetve hogy a megfelelő helyen és időben feltárják az Istenség Dicsőségét az arra érdemeseknek.

Az Istenség Szent Lelke a Mennyek Fénye és a Poklok Tüze egyben. A Szent Lélek ereje ömlik át a Szent Szerafimokon keresztül, ezért a Szerafimok a Szent Lélek angyalai, és az Isteni Megvilágosodás és Hatalom szimbólumai. Ugyanúgy, ahogyan a Hashmalim Rend garantálja az Isteni Áldást, illetve ők maguk is egyfajta áldások, úgy a Seraphim Rend hatására áradnak ki az Isteni Megvilágosodás és Hatalom erői.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Kilencedik tanulmány – Tiferet

Az Ösvény, amely összeköt:

A kabbalisták Életfa modellje nemcsak Sefhirákból áll, hanem az azokat összekötő ösvények is szerves részét képezik a rajznak. Összesen huszonkettő ösvényt különböztethetünk meg, ezeket pedig a héber ábécé huszonkét betűjével jelöljük. A Tiferet Sefhira az Élefa központja, ezért az Életfa Szentséges Szívének is nevezzük. Eltérően a mi testünkben működő szívtől, a Tiferet nem vérrel látja el az Életfát, hanem a shefa (áramlás) és a ruhaniyut (ragyogó lélegzet) keringetése a feladata.

A kabbalah tanításában a Tiferet ugyanazt az Istennevet viseli, akárcsak a Chokhmah, azaz a YHWH tetragrammaton tartozik hozzá, azonban más magánhangzókkal kiegészítve ejtik ki. Mindez annak a jelképe, ahogyan az Atya képmása megnyilvánul a Fiúban.

A héber betűk nemcsak szavak, hanem számok is egyben. Amennyiben a betűket számokként értelmezzük, akkor arra juthatunk, hogy a huszonkettő betűből valamennyi Istennév névértéke kifejezhető. Ezek a betűk valójában huszonkettő energia-intelligenciaformát jelképeznek, tehát összességében olyan konkrét formák, amelyeket a shefa és a ruhaniyut vesz fel. A Tiferet alapvetően mindezeknek az erőknek az egyensúlyát jelképezi, ezért gyakorta nevezzük úgy, mint Harmónia, vagy Gyönyörűség.

A héber nyelvet az Istenség és a Szent Angyalok nyelvének nevezzük. Amennyiben megismerjük a betűk által jelképezett huszonkettő energia-intelligenciaformát, akkor tudomást szerezhethetünk azoknak az erőknek a természetéről, amelyeken a Teremtés alapul. Ezáltal bepillantást nyerhetünk az Isten Szavának titkába. A Szó kiáradása ez a huszonkettő intelligenciaforma, és ezeknek a kombinációi újabb és újabb energia-intelligenciaformákat alkotnak. Adam Kadmon az ősi Szó-Bölcsesség (Logos-Sophia) birodalma, a Tiferet Sefhira pedig a Szó, az Isteni Ige kifejeződését jelképezi a Teremtésben, méghozzá a lehető legharmonikusabb módon.

A Nap egyfajta mennyei test, amely fényt és energiát ajándékoz mindazoknak a világoknak, amelyek körülötte keringenek. A Nap ezért a Tiferet Sefhira attribútuma is egyben, ugyanis a Tiferet tekinthető a kabbalah tanításában az egész Teremtés életadó középpontjának. A Tiferet ugyanakkor az Istenség Kegyelmének és Áldásainak kiegyensúlyozó ereje is, amely a Szeretet és a Szigor közötti egyensúlyt hivatott megteremteni és fenntartani.

Az Úr a Te Istened, azaz a Lélek Útja:

Atzilut világában a Tiferet Sefhira a Yahweh Elohenu Istennév formájában nyilvánul meg. Ennek jelentése nem más, mint "Az Úr, a Te Istened. Az "Úr" kifejezés az Istenség elvont, transzcendens aspektusára utal, amíg a "Te Istened" szóösszetétel a megnyilvánuló, leplezetlen vonatkozását próbálja megragadni. Ezen két aspektusban foglalható össze az Istenségnek az a fajta élménye, amely számunkra megnyilvánulhat: személytelen és személyes. A Gnózis útján járók hasonlóképpen érzékelhetik az angyalok jelenlétét is, azaz ők is megjelenhetnek személyek (személyes aspektus), illetve különféle energiák és spirituális erők (személytelen aspektus) formájában is.

A Tiferet esetében a Yahweh Elohenu Istennév azt jelképezi, hogy a maga valójában ismerhetjük meg az Istenséget, illetve láthatjuk át azokat a spirituális erőket, amelyek a Teremtésben és azon túltonnan megnyilvánulnak.

A kabbalah tanításában a Tiferet Sefhira neve egyben Yeshua neve is. Az arám kiejtés szerint ez a név a következőképpen fejezhető ki: Yehoshua (Joshua), görögül pedig Jézus. Yeshua neve maga a Tetragrammaton, kiegészítve egy Shin betűvel (Yod Heh Shin Vav Heh), jelentése pedig: Az Istenség Üdvözít. Yeshua annak a Fénynek és Igazságnak az élő testet öltése, amely valóban képes felszabadítani az embert. Voltaképpen hasonló a keleti spiritualitás Buddha állapotához, illetőleg a Megvilágosodott entitások lényegiségéhez.

Ahogy tehát a Yahweh Elohenu Istennév előre vetíti, az Istenség Jelenléte és Ereje valójában bennünk és rajtunk túlonnan van jelen. A Tiferet Sefhira így alapvetően a Bennlakozó és a Kozmikus Krisztus Gnózisát jelképezi. A Yeshua név ennek megfelelően a mi saját, benső és magasabb énünk neve is egyben, azaz a Krisztus-Énünk neve. A Messiás a lélek Isteni Természete.

Yeshua Isteni Élete:

A gnosztikus hagyományvonalak fontos különbséget tesznek a Krisztus Hordozó (Yeshua személye) és a Krisztusi Jelenlét (a Messiás lelke) között. Habár az ember Yeshua lelke a leghatalmasabb fénylelkek közül való, mégsem született eredetileg Krisztusként, hanem mint minden ember, ő maga is megtapasztalta a kozmikus tudatlanság kötőerejét. Sokak szerint a gnosztikus tradíciók ezzel a tanítással mintegy lefokozzák a Mester személyét, azonban a valóságban ezen a módon sokkalta inkább felmagasztalják a Szentet, mint a hagyományos teológiák. Mivel a gnosztikus hagyomány szerint Yeshua eredetileg embernek született, és élete során jutott el a Teljes és Totális Megvilágosodásra, ezért Ő maga válhatott az Isteni Megvilágosodás Igazi Jelképévé.

A gnosztikusok valamennyi történetet, így a kanonikus Evangéliumok születéstörténeteit is egyfajta metaforák értékén értelmezik, így alapvetően azt tartják, hogy Yeshua a Jordánban való megkeresztelkedése által vált Messiássá.

A tradíciók szerint Yeshua már gyermekkorában hihetetlen mértékű spirituális mélységeket valósított meg, és egyaránt beavatást nyert a judaizmus hitvilágának orthodox formáiba, és a kabbalah bölcsességébe is. Amikor Yeshua számára első alkalommal adatott meg a találkozás Yohannan, a Bemérintő személyével, már pontosan tudta, hogy az igazi és valódi Tzaddik alakjával találkozhatott.

A kabbalista tradíciók szerint a mester és tanítvány viszony korántsem volt új keletű Yeshua és Yohannan számára, elvégre úgy tartják, hogy Yohannan személyében Eliyah próféta lelke testesült meg, míg Yeshua lelkének egy darabja Elisha próféta lelkéből fakadt. A Királyok második könyve pontosan leírja azt a történetet, amelyben Eliyah ígéretet tesz Elisha számára, még mielőtt a Mennyekbe emelték volna. Eliyah megkérdezte a tanítványától, hogy mit tehetne még érte, mielőtt végleg eltávozik. Elisha azt kérte, hogy hadd örökölje meg Eliyah lélekerejének kétszeresét. Habár Eliyah kifejezi, hogy Elisha kérése elképesztően nagy, mégis ígéretet tesz arra, hogy megadja számára mindazt, amit kért. Az ígéret azonban nem teljesült Elisha aktuális életében, hanem voltaképpen Yeshua személyében vált valóra, akiben Elisha lelke a hagyomány szerint továbbra is munkálkodik.

A Kigyó és a Megmentő – A Nagy Seth:

Yeshua nagyon ritkán utalt magára az "Isten Fia" kifejezéssel, hanem elsődlegesen az "Ember Fia" szót használja. Amikor így fogalmaz, akkor voltaképpen arra gondol, hogy Ő maga a Nagy Seth. Miután Káin lemészárolta Ábelt, az Istenség megáldotta Ádámot és Évát, hogy új gyermekük születhessen. Ő volt Seth, aki a hagyomány szerint Ádám eredeti képére született. Ez az eredeti kép a misztikus tradíciók tanúsága szerint androgyn volt, azaz férfiúi és női minőségekkel is rendelkező,

akárcsak az Eredeti Ember, még mielőtt férfire és nőre esett volna szét.

A Seth név azért is fontos, mert a héber ábécé két utolsó betűjéből áll, jelesül a Shin és a Tau betűkből. A Shin hagyományosan a Szent Lélek és a Shekinah betűje, a Tau pedig a kereszt, amely a tökéletességet, megvalósítottságot és a beteljesedést szimbolizálja. A kereszt egyaránt előre vetíti a férfiúi és női állapot egyesülését, azaz a Logos-Sophia teljességét. A Seth szó jelentése tehát: A Kereszt Fénye. Mindezen felül utal a Logos és Sophia együttes megnyilvánulása, egyetlen Fénytestben.

A héber betűk egyúttal számok is, így minden egyes héber szó egyben számértékkel is bír. Amennyiben két különböző szó ugyanazzal a számértékkel rendelkezik, a kabbalah tanítása szerint egyazon tudatosságerő munkál mögöttük. A Messiás szó, amely felkentet jelent, ugyanazzal a számértékkel (358) bír, akárcsak a Nechash, azaz a kígyó szó. Így tehát a Messiás és a Kígyó mögött ugyanaz a spirituális energia áll, azaz a Messiás a Megváltott Kígyó.

Az a tény, hogy a Messiás és a kígyó ugyanazt a számértéket képviselik, azt jelenti, hogy a Messiási Tudatosságban megnyilvánuló Tüzes Intelligencia megnyilvánulhat úgy is, mint egyfajta megvilágosulatlan állapot. Ugyanaz az erő ver bilincsbe, mint amelyik felszabadít.

A Kereszt és a Feltámadás Titka:

A gnosztikus lelkeség tanításában az Istenség megjelenésének célja a Fényátadási Láncolat láthatóvá tétele, és a Tüzes Intelligencia felébresztése az emberekben. A keresztalál és feltámadás egyaránt részét képezte annak a misztériumdrámának, amelyet Yeshua Mester hajtott végre, hogy a Fényátadási Láncolat teljességét feltárhassa előttünk.

Egy dolog beszélni a testen túli tudatosság fejlődéséről és a felsőbb világok megismerésének lehetőségéről, azonban az már egy másik kérdés, hogy miként lehetséges a Gnózis valódi tanítását a maga teljességében feltárni és kinyilvánítani.

Krisztus, a Fényjelenlét a maga teljes valójában nem feszíthető keresztre. Csakis a Krisztus Hordozó, az ember feszíthető meg. A keresztre feszítés idején egyértelmű elkülönülés érhető tetten a Krisztus és a Krisztus Hordozó között. A gnosztikus látomások mindezt úgy jelenítik meg, hogy a Megfeszített Yeshua felett lebegő Fényjelenlét maga a Krisztus. Abban a pillanatban, amikor Yeshua meghalt a kereszten, a lelke felemelkedett ebbe a Fényjelenlétbe, és végül teljes mértékben egyesült a Krisztusi Lénnel. Mivel azonban ezt az egyesülést az egész emberiséggel azonosulva vitte véghez, ezért mindannyiunk számára adottá vált a lehetőség arra, hogy mi magunk is így tegyünk, azaz a személyes valónkban egyesüljünk a Krisztussal.

Miközben hajlamosak vagyunk úgy beszélni a megfeszítésről és a feltámadásról, mint a lélek felemelkedéséről a Mennyei Fénybe, valójában ezzel egyúttal a Mennyei Fény leereszkedéséről is érdemes beszélni, ahogyan az a Feltámadáson keresztül a világra árad. A keresztalál és feltámadás tehát valójában az Istenség Megjelenése ezen a világon.

A Vőlegény és a Menyasszony:

A gnosztikus tradíciók bölcsői szerint a Messiás Lelke a Vőlegény és a Menyasszony képében testesült meg, azaz Yeshua és Mária Magdaléna alakjában. Mária Magdaléna tehát voltaképpen ugyanolyan Isteni Minőségek birtokában volt, mint maga Yeshua, és ugyanolyan mértékű tanítói feladatokat vállalt. Voltaképpen tehát Ők ketten egyfajta lélektársak voltak, azaz a Sophia Krisztus és a Logos Krisztus megnyilvánulásai.

Ahogy Yeshua esetében a Yohannan által való bemerítés, úgy Mária Magdaléna életében a Kánai menyegző során ébredt fel a Krisztusi Tudatosság.

A Szent Háromszoros Szentély – a Külső, a Belső és a Rejtett:

Amikor Yeshua és Miriam (Mária) személyében a Fényátadási Láncolat a maga teljességében megnyilvánult a Földön, ezzel egyúttal A Hit és Gnózis Legszentebb Szentélye is formát öltött. Ez a Szentély egyfajta spirituális menedékként szolgál mindazok számára, akik a klipptikus erők ellen küzdenek. Ez a menedék azonban nemcsak védelmező és rejteket adó funkcióval bír, hanem az Istenség Áldásainak megnyilvánulási helyszíne is egyben. Ezek az Áldások háromféle formában valósulnak meg: Külső, Belső és Titkos formában.

A Külső Szentély: A Külső Szentély három fő oszlopra épül, ezek pedig Yeshua Messiás (Krisztus) személye és tanítása, az Evangéliumok (Gnosztikus és Tradicionális Írások), valamint a Gnózis keresőinek köre, azaz a Tanításra alapított közösség.

A Belső Szentély: A Belső Szentély szintén három alappilléren nyugszik. Ezek a Tzaddik (a gnosztikus bölcs), a Szent Angyal (A Fényátadási Láncolat letéteményese), valamint a Legszentebb Menyasszony (a Lángoló Intelligencia).

A Rejtett Szentély: A Rejtett Szentély valójában Melchizedek Háromszoros Teste, azaz a Messiási Tudatosság felé vezető út különböző állomásai.

Az Istenség Gyógyító Ereje:

A Tiferet Sephira Beriyah világában Raphael arkangyal képében jelenik meg, akinek neve ezt jelenti: Az Istenség Gógyító Ereje. Raphael arkangyal jelképezi a Tudás és a Megismerés Útját a gnosztikus kabbalah tanításában, ugyanis a gyógyítás művészete is a tudáson és megismerésen alapul.

A gyógyítás feladata az egészség, az egészlegesség visszaállítása, azaz a személy összetöredezett egységének helyreállítása. A fizikális világban a gyógyítás célja, hogy elősegítsék a test továbbélését és megfelelő működését, azonban valójában a különféle betegségek igazi forrása a finomtestben és a lélekben keresendő. Az igazi gyógyítás tehát fizikális és spirituális természetű egyben. Yeshua csodálatos gyógyító ereje jól ismert, és a gnosztikus tradíciók tanítása szerint a legnagyobb gyógyító volt, aki csak valaha élt a Földön. Az Evangéliumok történeteiben valamennyi gyógyulás spirituális és testi szintű egyben.

A gyógyítói tevékenység folyamatában mindazok, akik képesek a kabbalah tanítását felhasználni, alkalmassá válnak a shefa és ruhaniyut levezetésére a Sephiráktól a finomtestbe. Ezáltal egyfajta csatorna, vagy közvetítő szerepét töltik be, akik a szükségben lévő ember finomtestét életerővel képesek eltölteni.

Ennek ellenére azonban meg kell értenünk, hogy a szükséges gyógyulás korántsem biztos, hogy a léleknek ebben az életében fog megvalósulni, ugyanis megeshet, hogy mindez csupán a földi világ elhagyása után történik majd meg.

Az Istenség Hírnökei:

Yetzirah világában a Tiferet Sephira a Malachim Rend formájában nyilvánul meg. A Malach szó jelentése hírvivő. A hírvivő üzenetet közvetít, amely éppen úgy szólhat a szimbólumok nyelvén, írásban vagy szóba, de minden esetben szükséges hozzá valamiféle kifejező eszköz, illetőleg

bizonyos mértékű intelligencia a befogadó részéről. A Malachim Rend angyalai az Isteni Intelligencia és Szó angyalai, akik az Istenség Akaratát és Bölcsességét közvetítik. Imádságos életünk és meditációink során mi magunk is tapasztalhatjuk ezeknek az angyaloknak a jelenlétét, ugyanis amennyiben az Istenség közvetíteni kíván valamit a választottai felé, az esetek legnagyobb részében egy Malach személyében küldi el a gondolatait az emberekhez. A Malachim Rend angyalai mindezen felül segítségükre lehetnek abban, hogy jobban megértsük a lélek misztériumait.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Tizedik tanulmány – Netzach

A Cselekvés Titkos Birodalma:

Létezik egyfajta fátyol, amely elválasztja egymástól a Szellemi és Cselekedeti Triádot. Ennek a függönynek a neve: A Paroket Fátyla. A kozmikus illúzió ereje alapvetően a Da'at Sefhira szintjén fejeződik ki, illetőleg a Gevurah közvetítő ereje szükséges a megmutatkozásához. Ez azt jelenti, hogy a karmikus mátrix kötőerejének gyökere a Da'at. A Paroket Fátyla tehát az okok és okozatok világát fejezi ki, ahol is ez a kozmikus illúzió megvalósul.

Az okok és okozatok világa, tehát a kauzális sík egyfajta választóvonal, amely a magasabb vitális és spirituális síkok között terül el. Mivel a Paroket Fátyla az illúzió mátrixának aktuális kifejeződése, ezért tulajdonképpen a legtöbb alsóbb világ a karmikus víziók hálójában létezik.

Mindezek olyan területei a létezésnek, amelyek a kozmikus illúzió hatása alatt állnak, tehát alapvetően megtévesztőek, és az Eredeti Fénynek csupán tünékeny leképeződései foghatóak fel a kozmikus ignorancia által gúzsba kötött tudatosság számára. Ez nem azt jelenti, hogy ezek a világok teljes mértékben hamisak, vagy valótlanok lennének, hanem mindösszesen azt, hogy mi magunk csakis a saját szubjektív felfogásunk által vagyunk képesek érzékelni ezeket, a szubjektív észlelés pedig minden esetben az adott egyén karmikus örökségének befolyásoló hatása alatt áll. Az elme ugyanis nem képes érzékelni a Mennyei Szférákat a maguk teljességében, hiszen képtelenség leírni őket a lineáris logika szempontjából.

Netzach, Hod és Yesod alkotja a Cselekedeti Triádot. Ezekről a Sefhirákról képtelenség beszélni önmagukban, a többiek nélkül, ugyanis a három minden esetben egyetlen működési egységet alkot. Mindez valamennyi Sefhirára igaz, ugyanis alapvetően teljes egységben léteznek az Istenséggel és a Teremtés egészével. A Netzach a tudatosság energetikus minősége, amely a különféle érzelmeket, gondolatokat, érzéseket és képeket generálja. A Netzach a kreatív lélekenergia, amely az aktuális létezés szubtilis, megfoghatatlan síkjait teremti meg.

A mi saját felfogásunk szintjén a Netzach a kreatív erők, képességek és minőségek formájában jelenik meg, azaz mindenféle ösztönök, érzések, érzelmek, gondolatok és a fantázia szintjén. A Netzach szintjén mindez még pusztán csak körülhatárolatlan és formátlan kreatív energia, amely a Hod és a Yesod közvetítésével nyer meghatározott gondolati formákat és képmásokat. A Netzach szintjén az individualitás még nem nyilvánul meg a maga teljességében, hanem inkább egyfajta csoportlelkek formáiról érdemes beszélnünk.

Annak megértése, hogy a dolgok először a belső szférák és dimenziók terein belül fogannak, formálódnak és alakulnak ki, mielőtt a materiális világ keretein belül megnyilvánulnának, voltaképpen a kulcs a prófécia és isteni mágia titkainak átlátásához. Annak, aki képes átlátni a különféle erőknek és formáknak mozgását a belső, felsőbb szférákon, egyúttal előre láthatja, hogy ezek miként fognak majd megvalósulni az anyagi világban. Ugyanígy annak, aki képes ezeknek az erőknek és formáknak a mozgását a belső síkokon befolyásolni, végső soron hatása lehet azok materiális megvalósulására is, azaz képessé válhat csodákat tenni. A prófécia a Netzach, a mágia pedig a Hod Sefhirához tartozó minőségek. A Netzach a Prófécia Tiszta Tükre, a Hod pedig a Prófécia Homályos Tükre.

Mindenből a fajtája szerint:

Atzilut világában a Netzach Sefhira a Yahweh Tzavaot Istennév formájában nyilvánul meg. Ennek

jelentése nem más, mint "A Seregek Ura". A Netzach szintjén ez az Istennév utal a különféle fajtájú teremtményekre, azok csoportlelkeinek formájában, azaz az egyes állatfajok, angyali rendek, démoni légiók és lelkek csoportlelkeire.

Amikor a lélek a megtestesülést megelőzően elkezd az útját a Mennyei Síkokról lefelé, a spirituális és kauzális síkok felé, összességében annak korábbi fejlődéstörténete (azaz karmája) határozza meg, hogy milyen típusú lény születik majd belőle. Az emberi lélek esetében megtörténik az áthaladás a zodiákus jegyeinek valamelyikén, amely által nyilvánvalóvá válik, hogy milyen típusú ember válik majd belőle. A Netzach Sefhira szintjén válik el, hogy milyen fajtájú élőlény lesz az adott lélekből a materiális világban, azonban a Hod Sefhira szintjén válik belőle fajtájának egy meghatározott egyéniségű, egyedi példánya.

Próbáljuk meg ezt az emberi megtestesülés példáján keresztül valamivel jobban megérteni. Adam Ha-Rishon az emberiség csoportlelke, ugyanakkor létezik tizenkétféle különböző személyiségtípus, amelyekben az emberi létező megnyilvánulhat. Ezek a zodiákus jegyei által kerülnek szemléltetésre az asztrológiában. A megfelelő zodiákus jegy szerint alakul ki tehát az aktuális Nefesh, azaz a földi lélek, amely kezdetben tiszta energia. Amikor a lélek a Netzach felől a Hod felé halad, ebből a tiszta energiából egyfajta koncentrált sugárnyaláb alakul ki, amelyből aztán végül formát ölt egyetlen egyedi, individuális lélek, amely bizonyos alapvető tulajdonságaiban hordozza az adott zodiákusra jellemző minőségeket.

Az emberi elme és képzelet hatalma elképesztően nagy, de még ennél is nagyobb erőt képvisel több elmének az egyesített hatalma. Azoknak az erőknek tehát, amelyeket a magasabb szférákon generálunk a gondolataink, képzeletünk és érzelmeink segítségével, rendkívüli ereje lehet a materiális szférákon megvalósulva. Emberként képesek vagyunk spirituális erőket megnyilvánítani, amelyeknek minősége nagyban függ az őket létrehozó érzelmektől, illetve a számukra formát adó gondolatoktól. Amikor egy ilyesfajta spirituális létező megnyilvánul az asztrális szférákon, képessé válik más emberek érzelmeinek, gondolatainak és cselekedeteinek befolyásolására aszerint, hogy milyen természettel rendelkezik. Ezek szerint lehet isteni, kevert és démonikus. Néhány ezek közül a spirituális létezők közül csupán csak néhány pillanat erejéig léteznek, míg mások akár egész generációkon átívelő hatással is bírhatnak (lásd Robert Ambelain tanulmányát az egregore természetéről – ford.: Nemiél C Logismord).

Az elménk működése által minduntalan ilyesfajta spirituális létezőket, tehát lényegüket tekintve asztrális élőlényeket hozunk a világra, amelyeket aztán a gondolataink, érzelmeink, szavaink és cselekedeteink nyomán táplálunk. Ezek a többé-kevésbé önálló életet élő gondolati entitások aztán visszahatnak ránk, táplálnak minket és befolyással vannak ránk, így tehát valójában a kozmikus erők játékanak részesei vagyunk (erről a tárgyról sokat olvashatunk Franz Bardon műveiben – fordítói megjegyzés).

Amikor emberi életünk során egy ponton rádöbbenünk a Fényjelenlét valóságos voltára, és képessé válunk kiismerni ezeknek a kozmikus erőknek a játékát, egy ponton túl rájövünk, hogy ezeknek a kozmikus erőknek a befolyásolása igenis lehetséges az emberi lény számára, aki a teremtő Isten, Yahweh Elohim képére és hasonlatosságára teremtett.

A Teremtés Műve és az Isteni Diadalszekér:

A Ma'aseh Bereshit kifejezés a Teremtés és a lélek misztériumára utal. A Ma'aseh Merkavah szóösszetétel az Istenség misztériumát fejezi ki, valamint az isteni kinyilatkoztatás és prófécia természetére is utal. Ezekre a kifejezésekre úgy is tekinthetünk, mint a spirituális önkitaljesítés során alkalmazott gyakorlatok kifejlődésének eltérő lépcsőfokaira.

Amikor belekezdünk egy spirituális gyakorlatnak (imádság, meditáció, rituálé) a felépítésében és gyakorlásába, a gyakorlat kezdetben csupán az elménk terméke. Hangokat, színeket, fényeket és képeket generálunk az elménk által, így a spirituális gyakorlat kezdetben voltaképpen a fantáziánk szárnyalása, habár természetesen valamilyen szinten kontrollált formában. Kezdetben nincsen jelen benne másféle erő és energia, csakis amennyit mi magunk behelyezünk. A spirituális előrehaladásunk folyamán azonban egyre inkább kialakíthatunk egyfajta "diadalszekeret", azaz valamiféle közvetítő eszközt, amely által az isteni erők és energiák eltölthetik a gyakorlatainkat. A Ma'aseh Bereshit kifejezés a spirituális fejlődésnek azon állapotára utal, amikor is a különféle szertartásaink már egyre inkább ennek a közvetítő eszköznek a kialakítására válnak alkalmassá.

Ennek a folyamatnak során egy ponton túl a meditatív és imádságos gyakorlataink, szertartásaink már nem csupán a saját elménk termékei maradnak, hanem a bennük leképezett, elképzelt és megszólított spirituális erők lassacskán valóban elkezdik eltölteni a szertartást, isteni erőkkel itatván át azt. A Ma'aseh Merkavah állapotában aztán ezek a gyakorlatok alkalmassá válnak spirituális erők aktiválására, és természetesen arra is, hogy jó gyümölcsöket teremtsenek különféle sikokon egyaránt. Ezen a ponton a gyakorlataink az Isteni Jelenlét és Erő igazi közvetítőivé válhatnak.

Az Isteni Elragadtatás Útja:

A misztika szíve az Istenséggel való belső egység élményének megélése. A misztikus kabbalah szíve egy olyasfajta viszonyulás, amelyet a devekut névvel illetnek. Ez az Istenséghez való kötődés és törekvés, amely az Isteni Elragadtatás felé vezet.

A tradíciók bölcseinek tanítása szerint a Shekinah nem száll le lehangolt és kétsége esett emberekre, ugyanis az Isteni Lélek nem lakozhat olyan helyen, ahová a sötétségnek szabad bejárása van.

Az Istenség Prófétái és Apostolai:

A proféták tekintetében a tradíciók kétféle állapotot különböztetnek meg, jelesül a nagyobb és a kisebb profétákat. A kisebb proféta képes beletekinteni az Isteni Törvényekbe, így ezeknek ismeretében előre láthatja, hogy mi is fog történni, ezzel szemben a nagyobb proféták azok, akiket egyedül megillet a "Baal Shem" kifejezés, azaz ők a "Név Urai". A Szent Nevek használata által ugyanis ezek a proféták képesek önmagukat az Istenséggel egyesíteni, ez által pedig egyé válni a Törvénnyel.

A különbség tehát a nagyobb és a kisebb proféta között az, hogy míg előbbieket direkt, intuitív tudással rendelkeznek, utóbbiak főként indirekt spirituális látomások útján tájékozódnak.

Zsoltárok, Prófétálás és Csodatevő Erők:

Mind a zsidóság, mind pedig a kereszténység exoterikus, azaz mainstream formáiban a zsoltárimádság elsődleges céljának az Istenség dicséretét tartják. Megfigyelhetjük azonban, hogy az Írások lapjain számos olyan esetre derül fény, ahol is a különféle meditatív állapotok a tudatosság magasabb szintjeinek eléréséhez vezetnek, a zsoltárok legtöbbje pedig ilyenfajta meditatív, magasabb tudatállapot elérésére szolgáló lehetőséget teremt. A meditatív és profetikus állapotok elérésében a zsoltárok nagyon fontos szerepet tölthetnek be.

A zsoltárok héber neve a halál szóból ered, amely szónak többféle lehetséges értelmezése is adott. Az egyik ezek közül a fényesség, vagy ragyogás, a másik pedig egy olyasfajta tudatállapotot jelent, amelyet egyesek akár már tébolyultnak is tartanának. A különféle misztikus és profetikus tudatállapotok ugyanis gyakorta fejeződnek ki olyan látható tünetekben, mint a megrészegültség, vagy az isteni bolondság.

Kimondhatjuk tehát, hogy a zsoltárok éppen azt a fajta közvetítő eszközt biztosítják számunkra, amelynek jelentőségéről korábban már beszéltünk, és amely az isteni megvilágosodás és prófétai tudatosság állapotába emelhet fel bennünket. A gnosztikus tradíciók szerint a zsoltárok imádkozása elsődlegesen a prófétálás lelkének meghívását elősegítő gesztus. Azok a zsoltárok, amelyeket a hagyomány "Dávid zsoltára" néven nevez, a prófétai tudatosság irányába való vágyakozást jelenítik meg, míg a "Dávidtól" elnevezésűek azok a darabok, amelyeket Dávid már a prófétai tudatosság állapotában alkotott.

A gnosztikus tradíciók szerint a zsoltárok a Netzach Sefirához tartoznak, ugyanis alapvetően ez a Sefira jelképezi a prófeciát és a misztikát.

Semmi új nincs a Nap alatt:

A felfedezés ideája alapvetően rámutat a Cselekedeti Triád természetére. Ebben a Triádban ugyanis már semmiféle újdonság, semmi újfajta minőség nem érhető tetten, hanem csakis és kizárólag a felsőbb szférákban megjelenő dolgok kifejeződéseit jelképezik. Azoknak a spirituális potenciáloknak a megnyilvánulásai, amelyek a Szellemi és a Mennyei Triádhoz tartoznak.

Az Írások szerint Ádámnak, tehát az emberiségnek adatott a feladat, hogy nevet adjon a dolgoknak. A névadás a felismerés és a felfedezés alkalmával valósul meg, azaz a már jelenlévő minőségek és potenciálok aktualizálására utal a névadás gesztusa. Az, aminek nevet adunk, igazság szerint már létezett a névadás gesztusát megelőzően is, azonban a felismerés előtt még nem mondható aktualizálódottnak és realizáltnak.

Ennek a példáját láthatjuk meg abban a tanításban, amely a lelkek evolúciójának folyamatát fejt ki. A felsőbb lélekrészek, azaz a Neshamah és a Felső Ruach minden egyes emberi lény esetében létezik, azonban csupán a fejlődés magasabb szintjein, a felismerés és felfedezés alkalmával válik aktualizálttá és realizálttá. Addig ugyanis, amíg a Bennlakozó Krisztus és az Isteni Intelligencia fel nem ébred az adott emberben, ezek a felső lélekrészek voltaképpen nem ismerhetők meg a számára. Annak ellenére tehát, hogy minden ember esetében léteznek a felsőbb lélekrészek, a felismerésük az aktualizálásuk előtt mégis olyan, mintha nem is léteznének az adott személy belső világában.

Az Isteni Anya és a Természet Síkjá:

Nem mindegyikünk születik művésznek. Mindannyiunk különféle tehetségeket és képességeket hordozunk önmagunkban, azonban mindez nem jelenti azt, hogy ne fejthetnénk ki különféle kreatív irányú tevékenységeket annak érdekében, hogy az Istenséggel való kapcsolatunkat elmélyítsük. Mindannyian nyerhetünk ihletet a Világ legnagyobb művészeről, aki maga az Istenség, és a legcsodálatosabb művészi alkotása maga a Természet, a Teremtett Világ. Ugyanígy képesek vagyunk a Netzach Sefirához tartozó kreatív erőket segítségül hívni ahhoz, hogy az Istenséghez való közelebb kerülésünket a művészi önkifejezés eszközei által valósítsuk meg. Bár a Teremtés végső megvalósulása, az Anyatermészet alapvetően a Malkut Sefira síkján valósul meg, a Föld ereje, a természeti erők és a kreatív energiák a Netzach Sefirához tartoznak. Minden egyes alkalommal, amikor áhítatot és csodálatot érzünk a természet iránt, avagy az Istenséghez való tartozás érzését a természetben éljük meg, voltaképpen a Netzach Sefirával való kapcsolatunkat érezzük kifejeződni.

Azt, hogy pontosan hol is végződnek a Mennyei Atya angyalai, és hol kezdődnek a Földanya angyalai, senki sem tudhatja. Mindannyian ugyanis kölcsönösen is kötődnek egymáshoz, függő viszonyban állnak egymással és közösséget alkotnak. Ennek ellenére minden esetben különállóként érezzük az égi és a földi angyalokat, és valamennyi különféle lelket egyaránt.

Az Isteni Múzsza:

Beriyah világában a Netzach Sephira Haniel arkangyal alakjában jelenik meg, akinek a neve azt jelenti: "Isten Dicsősége". Haniel arkangyal a tradíciók tanítása szerint közeli kapcsolatban áll Uriel arkangyallal, akinek a neve "Isten Fényességét" jelenti. Uriel a Földhöz kapcsolódó arkangyal is egyben. A tanítások szerint Yeshua, a Messiás hét arkangyal erejét testesítette meg, ezek pedig a Binah és a Yesod között álló hét Sephira arkangyalai.

Haniel és Uriel két különböző arkangyal, azonban mindkettejük esszenciája a Fény, amelynek tükrében megpillanthatjuk Istent. Amíg Uriel a Földet jelképezi, addig Haniel a "Nogah", azaz a ragyogás arkangyala. Ez a ragyogás az a fajta fényesség, amely a prófétai víziókban nyilvánul meg.

Haniel képe a lehető leggyönyörűbb androgyn lény képe, áttetsző smaragdszín fénybe öltözött. Az arca aranyló fényel világít, a szívéből pedig tiszta, fehér fény tör elő, a gyémánt valamennyi színében ragyogva. A szárnyai tiszta átlátszóság, ezért a látomásokban ritkán figyelhetőek meg, a hangja pedig a tiszta és hamisítatlan inspiráció dallama. Amennyiben Haniel arkangyal áldását kérjük, úgy célszerű a Netzach Sefhirához tartozó Istennevel használnunk, valamint a "Hal Al Ha Na Haniel" mantrára támaszkodnunk.

Uralmak, Erősségek és Hatalmasságok:

Yetzirah világában a Netzach Sephira az Elohim Rend formájában nyilvánul meg. Amikor az elohimokat kisbetűvel és többes számban írva használjuk, úgy olyan angyali rendet jelölnek, amelybe az Uralmak, Erősségek és Hatalmasságok tartoznak.

Az Uralmak rendje olyan angyalokat foglal magában, amelyek különféle spirituális erőket és hatalmakat közvetítenek. Valójában az elohimok spirituális lények, amelyek azokat a síkokat és világokat jelképezik, amelyek a Teremtés során megnyilvánulnak. Ők azok a spirituális erők, amelyek munkálkodnak a világok terei mögött.

Az Uralmak lehetnek relatíve kisméretűek, de lehetnek óriásiak is. A különféle pogány hitvilágok istenei és istennői feltehetően az elohimok angyali rendjeiből kerültek ki. Az elohimok lehetnek angyalok, de lehetnek archónok is. Az archón elohimok olyan lények, amelyek különféle okok miatt elfeledkeztek a Teremtő Istenről, és magukat hiszik isteneknek. A kozmikus illúzió ugyanis nem csupán élőlényeket sújt, hanem angyalokat és más spirituális erőket is.

Vannak olyan elohimok is, amelyek Haniel arkangyal vezetése alatt állnak, Haniel ugyanis a múzsák karának a vezetője is egyben. Ezek az angyalok lehetnek a Mennyei Atya és a Földanya angyalai is.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Tizenegyedik tanulmány – Hod

Az Ember és az Istenség kapcsolatáról:

A Sefhirák és az Univerzumok alapvetően egyfajta közvetítő közegeket képeznek, amelyeken keresztül az Istenség kapcsolatban lehet a Teremtéssel, és amelyeken keresztül így az ember is kapcsolatba léphet a Teremtővel. Az Istenség legszentebb Nevei, az arkangyalok, az angyalok kórusai, és valamennyi mennyei lélek mind-mind azért létezik, hogy a végtelen Istenség és a véges Teremtés között kapcsolat állhasson fenn. Éppen ezért ezek az entitások mind-mind az Istenség és az ember kapcsolatának előmozdítóiként léteznek.

A Szellemi Triád azt a fajta kapcsolatot jelképezi, amely természetéből fakadóan nem kölcsönös. A Chesed a mindent odaadó, a Gevurah pedig a mindent elfogadó. Ez a kapcsolat voltaképpen a hagyományos mester-tanítvány viszonyrendszeren alapul, ahol is a tanítványnak teljes önmérsékletet érdemes tanúsítani ahhoz, hogy a mester átadhassa számára valamennyi tudását.

A Cselekedeti Triád viszont már mindenképpen olyan kapcsolatot jelképez, amely a viszonyoságon alapul, hagyományosan egy jól működő és teljes férfi-női kapcsolathoz. A Netzach Sefhira neve a héber "meghaladás", vagy "meghódítás" szóból származik, hasonlóan azokhoz a kapcsolatokhoz, amelyekben valamelyik fél úgy gondolja, hogy feltétlenül övé kell legyen az irányító szerep, a közös életnek valamennyi területén. Egy ilyesfajta kapcsolatban azonban nem létezik valódi kölcsönösség, hiszen az egyik fél minden esetben alárendeli önmagát a másik fél akaratának.

A Hod ennek teljes ellentéte, ugyanis neve nem jelent mást, mint "ragyogás". A héber nyelvben azonban a ragyogás szó rokonságban áll az "alárendelőds" szóval. A Hod karakterű kapcsolatokban az egyik fél úgy gondolja, hogy neki magának teljes mértékben el kell veszítenie önmagát, és a teljes lemondás állapotára helyezkedni a kapcsolatban, hogy a másik fél igényei maradéktalanul teljesüljenek. Természetesen sem a Netzach, sem pedig a Hod típusú kapcsolatok nem egészségesek, hanem a Yesod Sefhirában megvalósuló kiegyenlítődés oldja fel a konfliktust.

Az emberi kapcsolatok analógiájára azt mondhatjuk, hogy a Netzach és a Hod egymáshoz való viszonya határozza meg azoknak a fizikális és spirituális erőknek a természetét, amelyek megnyilvánulnak a kapcsolatban. A Yesod jelképezi a kapcsolat belső, pszichológiai vetületeit, míg a Malkut a kapcsolat külső, látható kifejeződésére utal.

Az Istenséggel való kapcsolatunk alapvetően a Szellemi Triád mintájára alakul, ugyanis az Istenség a mindent odaadó, mi pedig a mindent elfogadó fél szerepét töltjük be. Ez egy tipikusan egyirányú kapcsolat, amelyben nincsen jelen valódi kölcsönösség. A Cselekedeti Triád azonban ezzel ellentétben azt a viszonyt ábrázolja, amelyet emberként egymással és a Teremtés egészével kellene fenntartanunk. Mégis azonban az Istenség úgy alakította a Teremtést, hogy rajta keresztül az ember képes visszaadni valamit az Istenségnek a kapott javakból. Az elszakíttóság kozmikus illúzióján és a belőle fakadó szabad akaraton keresztül mi magunk kereshetjük a kapcsolatot az Istenséggel, hogy önmagunkat újra egyesítsük Vele. Ezen az úton pedig valójában önmagunkat adjuk vissza az Istenségnek. Amennyiben az Istenséget keressük, hogy Vele egyesülhessünk, valójában egyfajta önmegismerési és önkiteljesítési folyamatban veszünk részt. Ezáltal pedig amit az Istenségnek visszaadunk önmagunkból, az valójában önmagunk kiteljesített énje. Ebben a gondolatban magunk is megérthetjük, hogy valójában kölcsönösségen alapuló kapcsolatban vagyunk az Istenséggel, amely által istent adunk vissza az Istennek, ezáltal betetőzve a Teremtés folyamatát.

Az Istenség és a Teremtés Seregei:

Atzilut világában a Hod Sefhira az Elohim Tzavaot Istennév formájában nyilvánul meg. Ennek jelentése: "A Seregek Ura", csakúgy mint a Netzach esetében. Ez az Istennév utal arra, hogy az Istenség különféle közvetítő erőkön, mint például az arkangyalokon keresztül uralkodik a teremtett világokon. Korábban már említettük, hogy a Netzach a Prófétálás Tiszta Tükre, a Hod pedig a Prófétálás Homályos Tükre. Ezzel összhangban azt mondhatjuk, hogy amikor egy kisebb prófétát látogat meg az Istenség, azt a leggyakrabban valamilyen arkangyalon, vagy angyalon keresztül teszi.

A leglátványosabb prófétai látomások egyikének számít, amikor a próféta a Prófécia Homályos Tükrén keresztül bepillantást nyer a különféle mennyei lények világába. Minthogy ezek a látomások írják le a legteljesebb részletességgel a mennyei szférák felépítését, általánosságban ezek azok, amelyek a leginkább megragadják az emberek képzeletét.

A gnosztikus tradíciók tanítása szerint Krisztuson keresztül valamennyi létező az Istenséghez kapcsolódik, így valójában Krisztus az Ösvény, amely mindeneket összeköt. A Tzavaot Istennév utal erre a Bennlakozó Krisztusra, amelynek esszenciája mindenben és mindenkiben jelen van. Elohim Tzavaot belső titka annyit tesz, hogy valójában minden egyes lény önmagában hordozza az Istenség Jelenlétét és erejét, ki-ki a maga fejlettségi állapota és képességei szerint. Az emberiség helyzete ebből a szempontból nézve is kivételezett, mi ugyanis mindannyian az Istenség gyermekei, fiai és leányai vagyunk, azaz a Világosság Gyermekeinek népét alkotjuk.

A Mentális Lény és a Mennydörgő Elme:

A Netzach – uralom a magasabb vitális síkokhoz kapcsolható, amíg a Hod – együttérzés a mentális síkokhoz. Ezeken a magasabb vitális és mentális síkokon keresztül valósítható meg a spirituális erőknek az irányítása az asztrális síkon. Az asztrális síkot a Yesod Sefhira jelképezi. Éppen ezért a prófétálásra való képesség, és a különféle mágikus képességek kifejlesztése a materiális és vitális lényünk állandó fejlesztése során válhat csak lehetségessé. Mindez tehát azt jelenti, hogy az elménk, szívünk és életünk állandó formálása szükséges ezeknek a képességeknek az elnyeréséhez.

Az elme felfogása a kabbalisztikus tudományokban messze túlmutat mindazon, ahogyan az átlagos intellektuális elmét vizsgálják a tudósok. Az intellektuális és kauzális elme ugyanis csak a felszín, amely alatt a magasabb elme, a megvilágosult elme, az intuitív elme, valamint az univerzális elme, vagyis a kozmikus tudatosság állnak.

A mentális lény alapvető jellegét a Hod Sefhira testesíti meg, habár a csúcsa kétségtelenül a Binah területén bontakozik ki. Az univerzumok szintjén a mentális lény Beriyah világához tartozik, amíg a vitális lény Yetzirah területéhez. Atzilut világában ölt jelleget a mennyei lény.

A magasabb elme csupán felvillanó pillanatokra mutatkozik meg számunkra, a megvilágosodott elme azonban ennél több, elvégre az inkább inspirációt jelentő pillanatok folyamában nyilvánul meg. Az intuitív elme működését akkor tapasztaljuk meg, amikor egész információtömegek és tudáshalmazok válnak számunkra nyilvánvalóvá és átláthatóvá néhány pillanat alatt. Az univerzális elme azoknak az esetekben működik, akiket a köznyelvben génuszoknak nevezünk. Ilyenkor az elme képes átlátni számos tudásterületet és információáradatot.

Kontempláció és Meditáció – Tudatos Evolúció:

A héber nyelvben számos kifejezése ismert a kontempláció és meditáció különféle szintjeinek és állapotainak. A kavvanah kifejezésben foglalható össze valamennyinek az értelme, elvégre ez valamiféle olyasmit jelent, mint koncentrálni, érezni és odaadással viszonyulni. Így azt mondhatjuk, hogy a kavvanah olyan koncentrált állapot, amelyben a szív és az elme egyaránt egymással összehangoltságban létezik.

A kavvanah kifejezés az imádság és imádás szavakkal is leírható. Ez az összetett jelleg a kavvanah esetében azt jelenti, hogy az imádság-imádás és a meditáció-kontempláció közötti választóvonal voltaképpen meglehetősen vékony, és mindezek így akár össze is olvadhatnak egymással. A gnosztikus gyakorlatokban számos olyan módszer létezik, amelyek által magasabb tudatállapotok érhetőek el.

A kavvanah mindemellett még különféle jó cselekedetekkel is összefüggésbe hozható, például az adakozással és a jószívűséggel. Ez azt jelenti, hogy minden olyan cselekedet, amelyet a kavvanah állapotában viszünk végbe, voltaképpen igazi imádság és az imádat kifejeződése a Szeretett Isten felé.

A kavvanah összekapcsolható a meditáció és kontempláció másik kifejezésével, a hitbonenut szóval. A szó jelentése önismeret, vagy önmegértés. A hitbonenut kifejezést főként olyan meditációkra alkalmazzák, ahol is a teremtett világról és a benne jelenlevő Istenségről elmélkedünk. Amennyiben valaki ezekről a dolgokról elmélkedik, gyakorta tapasztalhatja az Istenség intenzív jelenlétét az életében, illetőleg elérhet arra az állapotra, hogy bepillantást nyerhet a magasabb világok titkaiba.

A kavvanah kifejezéssel egy másik szó is rokonítható, amely a hitbonenut értelmén is túlmutat. Ez a kifejezés a hitbodedut, amely én-elkülönítést jelent. Ez lehet külső és belső egyaránt. A külső izoláció olyan esetekben nyilvánul meg, amikor valaki részben, vagy egészben visszavonul a külvilágtól, hogy az Istenséggel legyen. A belső hitbodedut során elvonjuk az elménket mindenfajta külső impulzustól, ideértve akár a magunk saját érzéseit és gondolatait is. Ez az elme teljes kiürítése, és az érzések és gondolatok szintje fölé való emelkedés állapota.

A Fény Mágusa és a Mágikus Kabbalah:

Az Isteni Mágia művészete a Hod Sephirához tartozik. Főként igaznak bizonyul mindez a ceremóniális és rituális mágia esetében. A mágia legmagasabb formája a csendes akarás által valósul meg, tehát a beavatott elméjében létrejövő gondolati forma által. A mágia második legmagasabb formája az úgynevezett belső síkon való munka. Ilyenkor a beavatott a saját tudatosságát egyfajta fényttest formájába önti, így pedig képesnek bizonyul a belső síkok valamelyikén mozogni és munkálkodni. Az Isteni Mágia legalacsonyabb szintje a ceremóniális mágia, amely különféle eszközök és rituális felszerelések segítségével történik.

A kavvanah a kulcs valamennyi mágikus cselekményhez, és a ceremóniális mágia célja, hogy erősítse a kavvanah erejét. Alapvetően minden, ami a ceremóniális mágia megszentelt terét képezi, voltaképpen abban segít bennünket, hogy a kavvanah állapotát elmélyítsük.

A kavvanah magasabb fokozataihoz és szintjeihez tartoznak azok a cselekmények, amikor a fényttestünk segítségével a belső tereken munkálkodunk, avagy amikor az akaratunk ereje által idézünk elő mágikus hatásokat.

A Szentséges Anya és a Messiás Hatalmas Angyala:

A Hod Sephira Beriyah világában Michael arkangyal alakjában jelenik meg, akinek neve valójában egy kérdés: "Ki olyan, mint az Isten"? A tradíciók tanítása szerint Metatron a legnagyobb az angyalok között, ugyanis Énoch, az ember angyali képe ő, aki a legmagasabb mennyekig emelkedett, és ezáltal angyallá magasztosult. Azonban az eleve angyalnak teremtett lények közül Michael számít a legnagyobb rangúnak, és az ő feladata az, hogy az emberiség őrizője legyen.

Michael az angyal, aki megjelent Mózesnek az égő csipkebokorban, és őt tartja a hagyomány a Shekinah követének is. Bár Michael alapvetően a hetedik mennyekben lakozik a Messiással együtt, illetőleg a harmadik mennyekben a Messiás dicsőségeként jelenik meg, a valódi birodalma a negyedik mennyekben van.

A megszentelt körben Michael áll délen, illetőleg ő a tűz elem angyala is. Michael volt az Istenség küldötte akkor, amikor A Legszentebb Anyát kellett védelmeznie a várandósság idején, illetőleg ő volt Yeshua őrangyala is a küldetése során. Ugyanő volt Mária Magdaléna őrzője is, amikor a Szent Földet elhagyta.

Michael arkangyal képe Kamael arkangyaléhoz hasonló. Emberi alakban jelenik meg, vértet és lándzsát, vagy kardot viselvén. A teste ragyogó fényből formálódik, amely olyan erős, akárcsak a Nap fénye. Az arca fehér fényben világít, a szárnyai pedig rubinvörösek, némi smaragd árnyalattal. Mantrája így hangzik: Ya Mi Ha Michael.

A Világosság Fiai és a Sötétség Gyermekai:

Yetzirah világában a Hod Sephira a Beni Elohim, azaz az Istenség gyermekeinek képében nyilvánul meg. Bár közülük sokan angyalok, akiket a Világosság Fiainak is neveznek, mások közülük azonban a Sötétség Gyermekeihez tartoznak. Sokan közülük a harag angyalai, míg mások démoni erőket szolgálnak.

A legenda szerint a Beni Elohim azon tagjai, akik alászállottak a mennyből, alapvetően mind bukottak. A bukott kifejezést démonokra szokták alkalmazni, de ezzel utalnak a Beni Elohim Rend angyalaira is, amelyek a földi szférákra szállottak alá. Ennek a Rendnek a tagjai között azonban démonok is vannak.

A Beni Elohim Rend tagjainak sajátossága, hogy képesek emberi testet is öltetni, illetve birtokba venni bizonyos emberek testét. A legtöbb démoni, avagy angyali erő nem tud ennyire direkt formában hatni az emberi lényeken keresztül, csupán a befolyásolás ereje által képesek őket manipulálni. A Beni Elohim azonban valóban képes embereket, avagy állatokat megszállni.

Annak az oka, hogy a Beni Elohim Rend hatalmában állnak ezek a fajta gigantikus erők, abban rejlik, hogy a materiális világ valamennyi rejtett titkának az ismeretében vannak, így képesek manipulálni ennek a világnak a törvényeit és sajátosságait.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Tizenkettedik tanulmány – Yesod

A Teremtés Alapja:

A Yesod Sefhira nevének jelentése alapot, avagy alapozást jelent, a természete pedig a reciprocitásban nyilvánul meg. A Yesod a középső oszlopon foglal helyet az Életfán, a Tiferet és a Malkut között. Hasonlóan ahhoz, ahogyan egy ház alapja összeköttetést képez a talaj és az épület között, ugyanúgy az Életfán a Yesod képezi az alapot, a Malkut és a többi Sefhira közötti közvetítő közeget.

A Yesod fogadja be a ruhaniyut és a shefa erejét a többi Sefhirától, és továbbítja azt a Malkut felé, ez által életerővel töltve el a Teremtést. A Yesod ennek megfelelően egyfajta szűrőként is szolgál, amely mintegy tompítja ezeket az életenergiákat, hogy a Malkut végül anélkül fogadhassa be őket, hogy túlárastás alakuljon ki. A többi Sefhira felől érkező erők és energiák ugyanis annyira intenzívek, hogy a Malkut nem tudná őket befogadni anélkül, hogy károsodást szenvedne, így a Yesod éppen annyi erőt és energiát enged át a Teremtésbe, amennyire annak éppen szüksége van.

A Yesod az asztrális tereket jelképezi, közelebről nézve annak is a finomabb lényegiségét, azaz az asztrális fényt. Ez egyfajta igazán különleges dolog, amely egyaránt önmagán viseli az elme és az anyag minőségeit. A tudatosság valójában olyan minőség, amely az anyag és az elme egyes sajátosságait is magában hordozza, áthatja ugyanis az anyagi világnak valamennyi szegletét. Az asztrális sík az a fénymátrix, amelyre az egész anyagi világ alapul, tehát a tudatosságnak azon szintje, ahol elme és anyag összeolvad.

Az asztrális síkon öntenek formát a magasabb világokról származó lények, amelyek ezáltal megjelenhetnek a belső szférákon. Ezt követően aztán több tényező függvényében fejeződnek ki az anyagi világ terein belül is. Minden dolog, amely csak az anyagi világban megjelenik, először az asztrális világban ölt formát, ezáltal pedig minden materiális létező rendelkezik asztrális reprezentációval. A Zelem kifejezés, azaz a mi lelkünknek mennyei képmása, valójában a Neshamah lélekrészre utal, és ezáltal a mi igazi, ideális természetünket jeleníti meg az asztrális világban.

Az asztrális terek feloszthatóak felső, középső és alsó szférákra. A felső szférákon az isteni erők és energiák uralkodnak, illetőleg a mennyeknek első két szintje is ebbe a szférába tartozik. Ezen a területen lakoznak a szenteknek és az angyaloknak a lelkei, illetőleg mindenfajta olyan, jó szándékú lélek, amelynek célja az Isteni Akarat szerint való szolgálat.

Az asztrális világ középső területén is fényesség honol, bár ez a fényesség messze nem annyira tökéletes, mint a felsőbb világok esetében. Ez a szféra a kevert, avagy titáni erőknek a területe, azaz azoké az entitásoké, amelyeket a pogány és természetvallások isteneknek és istennőknek neveznek. Különbféle mágikus lények lakoznak ezeken a síkokon, például bolyongó lelkek, elementálok és mindenféle más entítások. Ezeknek az erőknek a jelleme általában semleges, tehát se nem jó, sem pedig rossz, és a többségük semleges módon viszonyul az Isteni Akarathoz. Nem ellenzik, de nem is szolgálják a magasabb célokat, hanem általában a saját érdekeik nyomán cselekednek.

Az asztrális sík alsó területei a különféle sötét és démoni erők világa. Gonosz és tisztátalan lelkek, illetőleg sötét és ellenséges erők lakóhelye. Ők a legendák gonosz démonai és ördögei. A káosz világa és a Poklok szintén az alsó asztrális világ területén helyezkednek el.

A Kabbalah tanítása szerint a spirituális erők egyensúlya az emberi lények gondolatai, érzései, érzelmei, szavai és cselekedetei szerint valósul meg. Így tehát az asztrális terek elsősorban az emberi elme és tudatosság szférái, ahol az emberi kreatív és teremtő erők és energiák megnyilvánulhatnak.

Az, Aki Él:

A Yesod Sefirához háromféle Istennév variáció tartozik: Shaddai (Mindenható), El Shaddai (Mindenható Isten), illetőleg Shaddai El Chai (Mindenható Élő Isten). A Shaddai szó a héber ábécé három betűjével írható le: Shin, Dalet, Yod. A Shaddai Istennév a Yesod Sefirához kapcsolódóan azt jelenti, hogy a Yesod egyfajta kapu, amelyen keresztül az Isteni Jelenlét és Erő megnyilvánulhat a teremtett világban. Ennek az Isteni Jelenlétnak a minősége a Sefirákon keresztül leáramló Fényesség erejétől függ. A Yesod feladata, hogy az asztrális tereken keresztül a Mennyei Fényességet az anyagi világra vetítse. Azonban a Yesod csak akkor képes elvégezni ezt a feladatát, amennyiben a hozzá kapcsolódó Malkut megszentelt edényei képesnek mutatkoznak befogadni azt. A Malkut megszentelt edényei az egyes emberi lények lelkei, tehát a Yesod Sefira megjelenési formája az emberiség aktuális lelki állapotának függvényében változik.

Az Életfa három oszlopa azt a háromfajta minőséget képviseli, ahogyan az Isteni Jelenlét megnyilvánulhat: Kegyelem, Könyörület, Szigorúság. Ezeket a tulajdonságokat három Sefira reprezentálja, jelesül a Chesed, Tiferet és a Gevurah. A háromféle Isteni név is ezekhez párosítható: Shaddai – Szigorúság, El Shaddai – Kegyelem, Shaddai El Chai – Könyörület.

Az Álmodók Csodái:

A Yesod Sefira az Életfa álmokközpontja, ugyanis a Da'at Sefirával kapcsolódik össze misztikus módon. A Yesod ugyanígy az emberi energiarendszer gyönyörenergiait is jelképezi, azaz a nemi szervek környékét. Így tehát az álom az intelligenciánk megnyilvánulási formáinak egyike, illetőleg képes kifejezni a különféle vágyainkat és kívánságainkat, kreatív képek formájában.

Az álmok természete sokrétű titkokat hordoz magában. Mindenkinek vannak álmai, bár nem mindegyikünk emlékszik mindig a saját álmaira. Az álmok jelentős része teljes mértékben személyes, és legtöbbször a mindennapi élet különféle élményeivel, történéseivel, örömeivel és félelmeivel kapcsolatosak. Ennek ellenére mindegyik álomnak van kapcsolata az asztrális világokkal. A rémálmodoknak nevezett álmaink az asztrális világ alsóbb területeihez kapcsolódnak, míg a valamivel fényesebbek a középső régiókhoz. A spirituális természetű álmok, illetőleg a nagyon részletes, szinte már megtévesztően élő álmok a felsőbb asztrális szférák területeihez kapcsolódnak. Amennyiben az álmok képesek átlépni az asztrális tereken, és belépni a magasabb világokba, akkor látomásoknak nevezhetjük őket.

A Kabbalah tanítása szerint alvás közben a lelkünk ugyanúgy eltávolodik a testünktől, mintha halottak lennének. A különbség annyiban ragadható meg, hogy alvás közben megmarad egyfajta kötelék, amelyen keresztül a lélek szabadon visszatérhet a testbe, azonban a halál állapotában ez a kötelék végérvényesen megszakad.

A lélekrészek közül a Felső Ruach (Isteni Intelligencia) az, amely képes belépni a magasabb mennyekbe és a spirituális világokba, illetőleg hosszabb-rövidebb ideig ott tartózkodni, a Neshamah pedig képes belépni a Mennyei Fényességbe, és az Istenség Legszentebb Jelenlétét elképesztő mélységekben megtapasztalni. Amennyiben képesek vagyunk az Alsó Ruach és a Nefesh lélekrészeit összekapcsolni a Felső Ruach és a Neshamah lélekrészekkel, akkor a Krisztusi Énünk és az Istenség szólíthat meg bennünket az álmainkban, valamint képessé válhatunk a szent tzaddikok és maggidok lelkeivel való kommunikációra.

Haldoklás, Halál és Túlvilági Élet:

A Da'at esetében már beszéltünk az Apokalipsziszról, amely valójában nem más, mint feltárás, avagy kinyilvánítás. Az Apokalipszis a haldoklás folyamatát is nagyon jól példázza, ugyanis amikor a tudatosság alsóbb szintjei feloldódnak, a lelkünknek igazi valója fokozatosan megmutatkozik. Összefoglalva tehát úgy halunk meg, ahogyan éltünk, a túlvilági tapasztalataink pedig nagyban függenek attól, hogy a léleknek ebben az életben milyen élményekben és tapasztalatokban volt része. Ugyanakkor ez nem igazán az életünk külső tényezőit illeti, hanem inkább azzal van összefüggésben, hogy milyen állapotban volt a belső életünk, a lelkünk a mindennapjaink során, milyen gondolatok és érzések, szándékok és viszonyulások határozták meg az életünket, illetőleg hogy a tudatosság milyen magas szintjén álltunk. Gyakorlatilag a halál konkrét pillanatáig lehetőségünk van a tudatossági szintünk felemelésére, ez által pedig a ránk váró túlvilági tapasztalatok minőségének megváltozására. A halál pillanatában tetten érhető lelki állapotunk sokkalta nagyobb súllyal esik latba a túlvilági életünk szempontjából, mint minden más, amit életünk során valaha tettünk (ezért tartja a hagyomány: Memento Mori – emlékezz mindig a halálra. Betoldás tőlem: Nemiel C Logismord).

Az az elképzelés, hogy a halál az élet vége, és utána már semmi nem várható, eleve elhibázottnak tekinthető, mint ahogyan annak feltételezése is, hogy valamennyi lélek egyaránt magától értetődően belép a Fényességbe. Valójában a halál nem más, mint egy újfajta fejlettségi szint elérése, tehát gyakorlatilag egy új állomás, amelyhez az út vezethet fényességen, de sötétségen keresztül is. Mindez azon múlik, hogy milyen lelki állapot volt ránk jellemző életünk során.

A Kabbalah tanítása szerint a haldoklás folyamata abban a pillanatban veszi kezdetét, amint első ízben szembesülünk a halálunk leendő okával. Ez a folyamat a halál okától függően lehet hosszú, de egészen rövid is. A baleseti halál nagyon rövid idejű haldoklás során valósul meg, míg a hosszú betegség miatt beálló haldoklás az életünknek hosszabb időszakát kötheti le.

A haldoklás első fázisában alapvetően a testet alkotó négy alapelem feloldósása veszi kezdetét. Ezek az alapvető elemek pedig a föld (forma), víz (érzések), tűz (érzékelés), levegő (intellektus), és lélek-tér (tudatosság). A föld a vízbe oldódik bele, a víz a tűzbe, a tűz a levegőbe, a levegő pedig a lélek-térbe. A lélek-tér végül önmagába oldódik fel.

A külső feloldódás során elsőként a föld elem oldódik bele a tűzbe. Ilyenkor a test elveszíti a tartását és az életerejét. Nagyon nagy nehézségek árán érhető csak el a mozgás, az egész test sűrűnek és nehéznek érződik. Az illető már nem lesz képes egyedül ülni, vagy mozogni, illetőleg a szemek nyitása és zárása is nehézségekbe ütközik. Az elme egyre irritáltabbá válik, majd beáll egyfajta delírium. A föld elem ugyanis elhagyja a testet, így már nem szolgálhat a tudatosság alapjául. A lélek látomásokat él át, és az sem ritka, hogy különféle lelkek jelennek meg előtte.

Amikor a víz elem a tűzbe oldódik, a testnedvek keringése zavart szenved. Különböző görcsök és remegések állhatnak be, illetőleg a testi érzékelés élményei elhalványulnak. Az ember ilyenkor hirtelen változását élheti meg a testi érzeteknek, rövid időszakokon belül megtapasztalhat intenzív fájdalmat és örömet, hideget és meleget, az elme pedig szorongóvá, frusztrálttá, ködössé és irritálttá válhat.

Amikor a tűz elem a levegőbe oldódik, a szárazság érzése elhatalmasodik, és intenzív meleg és forróság áradhat el a testen. Ebben az állapotban már nem lehetséges az evés, vagy az ivás. Az emlékeink és a memóriánk elhalványul, a hangok és a zajok pedig távolivá válnak, mi pedig már nem leszünk képesek többé észlelni, hogy mi is történik körülöttünk pontosan. Néhányan ilyenkor látni vélik, ahogyan a lélek szikrái távoznak, mintha csak egy kioltott tábortűzből kipattanó szikrákat látnának.

Amikor a levegő elem a lélek-térbe oldódik, a légzés rendkívül nehézé válik. Úgy érezzük, mintha a levegő is menekülne el belőlünk. A belégzés rövidebbé, a kilégzés pedig sokkalta hosszabbá válik. Az elme már nincsen többé tudatában a külső világnak, mindennemű kapcsolat elenyészik, az elmét pedig látomások árasztják el. Amikor ennek a folyamatnak vége szakad, lényegében beáll a klinikai halál állapota, azonban spirituális síkon a folyamat még nagyjából húsz-huszonöt perccel tovább tart.

A belső feloldódás a gondolati és emocionális állapotok megszűnését jelenti. A mentális és vitális lény elmúlása is követi a materiális lét megszűnését. Ennek a fordítottja történik meg a fogantatásunk pillanatában, amikor is a lélek a karmikus törvényeknek megfelelően leszáll az anyagba.

A túlvilági élet során a lélek végigjárja a sötét ösvényt, amely hasonló ahhoz az ősi térhez, amelyben a világ annak idején formát öltött. A túlvilági élet állapotai ezen oknál fogva hasonlóak ahhoz a kiáradási úthoz, amelyen keresztül Ain Soph Aur megnyilvánul a Teremtésben. A tradíciók tanítása szerint a lélek három-négy földi nap ideje alatt barangolja be ezt az utat, mielőtt a túlvilági élet kiteljesedne számára. Az átlagos emberek lelkeinek számára a legfinomabb szférák bejárása gyakorlatilag öntudatlan állapotban történik meg. Amennyiben a személy élete során nem tett szert néminemű spirituális tudásra a különféle gyakorlatok és imádságok által, a túlvilági barangolás során képtelen lesz felismerni ezeket a dimenziókat és mintegy álomállapotban járja be őket. Azok a beavatottak, akik a meditáció és lelki elmélyülés gyakorlata által szert tettek már néminemű rálátásra a magasabb világok tereinek vonatkozásában, a halál utáni időszakban is képesek lesznek nagyobb mértékű tudatosság fenntartására.

Az első és legtisztább állapot, amely a halál után feldereng, nem más, mint a Mennyei Fényesség legbenső esszenciája, azaz Adam Kadmon, az Eredeti Ember Univerzuma. Ez a Keter Sefirához tartozó terület a Fénylélek legbelső lényege. Ennek a fényességnek a jelenléte pontosan addig tart, amíg a személy képes megőrizni a tudatosságát ebben a tiszta állapotban, és nem vonja el semmi sem a koncentrátságát ebből a Tiszta, Eredeti Tudatosságból. Ez Melchizedek Igazságtestének esszenciája, a megvilágosodás legmagasabb állapota, amely a feltámadás és mennybemenetel élményével rokon.

Amennyiben a személyt valami eltéríti ettől az állapottól, akkor azonnal kimozdul ebből a Fényből, és a túlvilági élet alacsonyabb dimenziói mutatkoznak meg. Az áttetsző fényesség ragyogó, fehér fényé válik, amely később a szivárvány színeivel telik meg, illetve a végtelen hangok és színek kavalkádja hatja át. Amennyiben a személy ebben sem képes elmélyedni, akkor újfajta állapotok tárulnak fel. Az átható Fényesség fényformákká válik, és lehetőség nyílik az Istenség Legszentebb Neveinek megismerésére, és a Partzufim (Személyiségek) színről színre látására. Ezeknek az Isteni Látomásoknak a megtapasztalása elképesztő élményekkel jár a túlvilágon barangoló lélek számára. Olyan, mintha milliárdnyi Napnak fénye olvadna össze tízezernyi mennydörgésnek hangjával. Amennyiben a lélek nem képes az azonosulásra, ennek az élménynek a szent rettenete tudattalan állapotba taszítja. A Fényjelenlét látomása Sötét Ragyogássá válik. Ez a Halál Fájának látomása, és a Haragvó Isteni Jelenlét megtapasztalása. A Haragvó Angyalok és a Pokol vermei tárulnak fel, az itt jelenlevő valamennyi légióval együtt.

A Sötét Ragyogás víziója rettenetes lehet, és amikor a lelket már elborítaná a megsemmisülés élménye, a Végtelenség látomása hirtelenjében megvalósul. Az Isteni és a Démoni Világok egyszerre jelennek meg, minden létező tér és létsík egyszeriben láthatóvá válik a lélek előtt, aki így képessé válik teljes mértékben átlátni a Teremtés nagyságát.

Amennyiben a lélek a korábbi élete során valamennyit megvalósított a Fényszentély lelki felépítéséből, ezek az Isteni Látomások a megvilágosodás lehetőségét hordozzák magukban

számára. Amennyiben képes felfogni, hogy az egész vízió a Fénylélek ragyogásából fakad, és a felismerés által egyesíteni önmagát Krisztussal, akkor a lélek azonnal kiszabadul az élet körforgásából és a Mennyei Fényességbe emelkedik. Ugyanígy az Isteni Kegyelem által is megvalósulhat ez a hirtelen rádöbbenés és belátás, a lélek pedig így az Isteni Elragadtatás által a Mennyei Fénybe léphet.

Az átlagos ember számára mindezek a túlvilági látomások azonban csupán egy pillanat ideje alatt játszódnak le, ugyanis a lelke még nem elég fejlett ahhoz, hogy a túlvilági életből túlon túl sokat felfogjon. Amennyiben az egyén élete során előrehaladt a spirituális életben, ezek a tapasztalatok magasabb szinten és nagyobb tudatosodási szinten fogják elérni.

Yetzirah világában veszi kezdetét a túlvilági élet a legtöbb személy számára. Az asztrális dimenzióban, amikor a lélek kiemelkedik a Sötét Ösvényről és a ragyogó fehér fénybe lép, valószínűleg elveszíti a tudatosságát. Az asztrális síkon válik csupán ismételt tudatossá, ahol is az asztrális testét birtokolja. Ennek az élménye nagyjából az alvás során tapasztalt álomtevékenységhez hasonló, amikor is az illető nincsen tudatában annak, hogy álmodik. Általában az emberek ilyenkor nincsenek is tudatában annak, hogy már halottak.

A Fénytestnél kevésbé energetikus és fényes ez az asztrális test, az egyén pedig addig birtokolja, amíg az Ítéletnek nevezett állomás meg nem történik. Ez egy többé-kevésbé formát öltött Fényjelenlét színe előtt történik meg, aki kedves, elfogadó és szeretettel teli. Ezen a ponton a személy korábbi életének valamennyi élményét és tapasztalatát megérti, és képessé válik a tanulságok levonására és a bölcsesség elnyerésére. Amennyiben valóban történik Ítélet, az sohasem a Fényjelenlét részéről hangzik el, hanem az egyén maga von le értéktételeket a saját tettei felett.

A Próféta és a Fény Apostola:

A hagyomány szerint valamennyi valaha élt szent próféta átadta a lelkének (Neshamah) egy szikráját Beméritő Jánosnak (Yohannan), de leginkább Illés (Eliyah) próféta lelkéből kapta a legnagyobb részt. Éppen ezért Yohannan a Baal Shem (a Név Ura) valamennyi adottságával és képességével jött a világra.

Yohannan hat hónappal volt idősebb, mint Yeshua, és már egészen fiatal korában egy idősebb Baal Shem vette védőszárnyai alá, hogy tőle tanulhasson a láthatatlan dolgokat illetően. Mindvégig a vadonban tartózkodott, teljes mértékben távolságot tartva a hétköznapi élettől, és a Heródes által való bebörtönzése idejéig nem is tette a lábát városba. Bármiféle tanítást is kapott, voltaképpen azonnal megjegyezte, és a misztikus létélmény megélése is oly módon érte őt, akár egy gyermeki játék.

Amikor Yohannan és Yeshua a Jordán vizében álltak, Metatron és Sandalfon arkangyalok is ott álltak velük, valamint a Krisztusi Létállapot hét arkangyala vont kört körülöttük. A külső kört az ezen arkangyalokhoz rendelt karok angyalai alkották, míg a tzaddikok és próféták lelkei körülöttük gyülekeztek.

A Mindenható Ereje:

A Yeshod Sefhira Beriyah világában Gabriel arkangyal alakjában jelenik meg. Nevének jelentése: "Isten Ereje", avagy "Isten az Erőm". Gabriel feltárja számunkra az angyalok rejtélyes természetét. Az emberek hajlamosnak mutatkoznak arra, hogy saját elképzeléseiket és ideáljait vetítsék rá az arkangyalokra és az angyalokra, illetőleg számos esetben meglehetősen szentimentális gondolatok és vélemények válnak elterjedtté a mennyei lényekkel kapcsolatban. Valójában azonban az

angyalok távolról sem emberszerűek, hanem teljes mértékben másvilági entitásoknak számítanak.

Gabriel úgy is ismert, mint a Paradicsom Hercege, és ő a Paradicsom őrzőinek vezetője is. Ugyanígy a Hold ciklusai, és a víz elem felett is uralkodó erővel bír. Mindezek mellett az álmok és látomások előfordulása felett is hatalmat gyakorol. Gabriel az Őrző, aki a Szakadék kapuit védi, és aki Abaddon vermének kulcsait tartja.

Gabriel arkangyal segítségül hívására számos kép létezik. A legrégebbi talán ezek között a fehér ruhába öltözött ember képe, akinek testét tiszta tűz képezi. A Gabriel arkangyalhoz tartozó Istennév a Shaddai El Chai.

A Kapu Őrzői:

Yetzirah világában a Yesod Sephira a kerubok képében nyilvánul meg. A kerub szó a héber Merkavah kifejezéshez is kapcsolódik, így tehát egyfajta szállító eszközt is jelent, illetőleg valami olyasfajta dolgot, amelyet meg lehet lovagolni, illetve amelyen utazni lehet.

A két kerub alakja megjelenik a Szentek Szentjében álló Szövetség Ládájának tetején is. A kerubok kaput képeznek, amely az egyik dimenzióból a másikba nyílik. Ezekiel látomásában a kerubok hasonló alakban és módon jelentek meg, mint a Hayyot Ha-Kodesh, azaz a Szent Élőlények, amely tény a két angyali rend között fennálló szoros kapcsolatra utal.

Amikor valamiféle váltópont jelenik meg a tudatban, és lehetségessé válik egy magasabb tudati állapot feltárulkozása, a kerubok segítő jelenléte szükséges ehhez. Mivel ez az angyali rend áll őrt a különféle tudati világok és dimenziók között, ezek a lények a titkos misztériumok mély ismerői is, csakúgy, mint az Aralim, azaz a Trónus Rend angyalai.

A magasabb rangú kerubokon kívül, akik alapvetően kapuként és őrzökként szolgálnak, léteznek olyan kerubok is, akik az Isteni Közbenjárás hordozói, illetőleg ennek a Rendnek egy része folyamatos imádságba merülten van jelen az Isteni Jelenlétben, és ennek az Egységnek nyomán képesek különféle csodatettek megtételére is. Mindezek felül léteznek olyan kerubok is, amelyek meglehetősen sötétek és haragosak képesek lenni. Mint ugyanis a legtöbb angyali rend, a kerubok is igencsak változatos formában jelennek meg, és az egyes formák hajlamosak jelentős mértékben különbözni egymástól.

Tau Malachi

Útmutató a kabbalah tanulmányozásához

**Fordította:
Nemiel C Logismord**

Tizenharmadik tanulmány – Malkut

A Szent Királyság:

Az összes Sephira, a Ketertől a Yesodig azért léteznek, hogy a Malkut Sefhirát megvalósítsák, hiszen végső soron ez az a Szent Edény, amely valamennyi másik Sephira spirituális energiáját felfoghatja. A Malkut tehát mindegyik felette álló Sephira szellemi energiáját tartalmazza, és ezekből az energiákból épül fel, így tehát azokat az erőket jelképezi, amelyek összességében áthatják a Teremtést.

A Malkut a Tetragrammaton utolsó Heh betűjének reprezentációjaként az Isteni Jelenlét uralmát és erejét jelképezi, és az elfogadás és befogadás aktusával áll kapcsolatban. Korábban már láthattuk, hogy a Tetragrammaton első Heh betűje a Binah-Aima és a Felső Shekinah jelképezője. Mivel mindketten ugyanazt a Szent Betűt képviselik, így a Binah és a Malkut Sefhirák misztikus módon összekapcsolódnak. A Malkut másik neve Nukva, azaz a Leány, és végső soron benne jelenik meg az Alsó Shekinah. A Binah-Aima jelképezi a transzcendens, archetipikus formában megjelenő erőket, a Malkut-Nukva pedig mindazt, ahogyan ezek az erők aktuálisan és észlelhető módon megnyilvánulnak. Ebben az összehasonlításban tehát az Anya képezi az ideálist, míg a Leány az aktuálist.

Mivel a Malkut csakis és kizárólag az elfogadás minőségének megnyilvánítására képes, úgy is mondhatnánk, hogy "nincsen fénye önmagától", hanem valamennyi fényt és erőt a felette álló, és vele összeköttetésben álló Anyától kap, mégpedig a közöttük helyet foglaló többi Sefhirán keresztül. A Shekinah megvalósulhat akár fényesség, akár sötétség formájában is. Az pedig, hogy vajon kegyelem, avagy ítélet formájában nyilvánul meg számunkra, csakis és kizárólag az általunk megidézett és meghívott isteni erőknek és energiáknak milyenségén múlik.

A Malkut Sephira egyfelől Nukva, a Leány, ám ugyanakkor Kallah, a Szentséges Menyasszony reprezentációja is. Vele szemben a Tiferet Sephira a Szentséges Völegény jelképe. Amikor a Szentséges Fényesség belép a Malkut Sephira területére, amely pedig így eltelik a Tiferet ruhaniyut és shefa minőségeivel, akkor ezzel egyúttal a Malkut és a Tiferet egyesülnek a Nászban. Az egyesülés révén a Tiferet a Völegény, míg a Malkut a Menyasszony szerepét ölti fel.

Összességében tehát a Malkut jelképezi mindazt az erőt és áldást, amelyet az Istenség nekünk, embereknek kíván adni, illetőleg azt a gondolatot, hogy az emberiség és a Teremtés valójában az Isteni Kegyelemek szent Edénye.

A Malkut Sephira a maga legteljesebb formájában Adam Kadmon univerzumában nyilvánul meg. Ebben a Világban a Sefhirák egységben, a Mindenható tiszta, áttetsző Fényességében állnak. Ez a Fényesség valójában a Messiás lelke, Adam Kadmon Malkut Sefhirája pedig az Eredeti Ember testi valója.

Atzilut világában az áttetsző fényesség fehér ragyogássá válik, amely egyfajta spirituális nukleáris tűzként képzelhető el. Ez a ragyogás jelképezi azt a dicsőséget, amely a Messiás misztikus testéből áramlik elő.

Beriyah világában a fehér ragyogás a szivárvány színeire oszlik szét, amelyek a Messiás kisugárzásait és a Kozmikus Krisztus erejének kiáramlását szimbolizálják. Beriyah világának Malkut Sefhirája valójában a Mennyei Királyság képében nyilvánul meg.

A Mennyei Királyság Yetzirah világának a fénye, amelyről az Istenség így nyilatkozik: "Én teremtettem a fényt, és én alkottam a sötétséget." Ebből a fényességből formálódtak meg a Szent Angyalok, valamint az igazságosság valamennyi lényé. A Yetzirah világának Malkut Sephirája az angyalok világának képében nyilvánul meg.

Asiyah világában a Malkut Sephira az anyagi világnak, és magának a Földnek a képében ölt alakot, és benne nyilvánul meg a Teremtés folyamatának betetőződése.

Az Úr Jelenléte:

Atzikut világában a Malkut Sephira az Adonai Istennév formájában nyilvánul meg, amelynek a jelentése: Úr. A zsidó tradícióban a Tetragrammaton egyedül a főpap által nyerhetett kiejtést, amikor az a Szentek Szentjében tartózkodott, illetőleg akkor, amikor egy próféta az elvonultságban a próféta tudatosság állapotát kívánta önmagában felébreszteni. Az Adonai nevet tehát azért alkották, hogy a Tetragrammaton kimondása helyett az Istenséget néven tudják nevezni.

A Binah Sephirához a Yahweh Istennév tartozik, Elohim alakban kiejtve, míg a Malkut Sephira esetében az Adonai Istennév ejtendő ki a Yahweh név helyett. Ez a kapcsolat a teremtett és a teremtetlen bölcsesség példájára értelmezendő. Mind az Elohim, mind pedig az Adonai Istennevek arra alkottattak, hogy az Istenség valódi, Szent Nevének a külső edényei legyenek (Yahweh), amely valójában nem teremtett, hanem kiárasztott Istennév.

A Malkut a Teremtetlen Fény legvisszafogottabb reprezentációjának számít. Ezen oknál fogva a Malkut Sephirát a Gonoszság Mélységének is nevezik. Ahogyan ugyanis már láthattuk, a tzimtzum (visszahúzóds) miatt a gonoszság és sötétség lehetősége is felvetődhetett. Az Adonai Istennévben tehát az Isteni Jelenlét és Erő az Istennevek közül a lehető legkorlátozottabb és legdiffúzabb formában nyilvánul meg.

Adonai az élet neve, amelyhez hasonlóan maga az élet is egyaránt jó és rossz, fényes és sötét is lehet. Az Adonai név négy héber betűből áll elő: Aleph, Dalet, Nun és Jod. Aleph a szellem igája. A Dalet az élet ajtója. A Nun a Dalet ellentétéként a halál ajtója. A Jod a Szent Szikra, avagy Fénymag, amely a születés, élet és halál folyamataiban realizálható. Így tehát az Adonai Istennév jelképezi azt a fajta megvalósítási folyamatot, amelyet az egyén az élete során járhat be.

A Szivárványfátyol:

A Mélység Fátyla választja el egymástól a Mennyei és a Szellemi Triádot, a Paraket Fátyla pedig a Szellemi és a Cselekedeti Triádot határolja el. Ezek a fátylak tükröződnek vissza a Qeshet Fátylán, amely a cselekedeti Triád tagjait választja el a Malkut Sephirától. A Qeshet szó szivárványt jelent a héber nyelvben, és így ez a fátyol jelképezi a Mennyei fényének megtörését, amíg az áthalad a különféle asztrális síkokon.

Ezek a fantázia fénye, a hamis álmok és a látomások, amelyek az asztrális világba sugározódnak, azonban nem rendelkeznek a megfelelő feltételekkel és energiákkal ahhoz, hogy valóban valóra is váljanak. A Qeshet Fátyla tehát az, amely hátráltatja és akadályozza a misztikus és spirituális tudatosság kialakulását.

A Qeshet ugyanakkor nem csupán a kozmikus ignorancia és illúzió fátyla, hanem egyben az ígélet szimbóluma is. A szivárvány annak a szövetségnek a jelképe, amelyet az Istenség Noéval és a családjával, azaz magával az emberiséggel kötött. A Qeshet dualisztikus természete paradoxonnak tűnhet, ugyanis egyfelől a karmikus víziók fátyla, másfelől pedig a megszabadulás reményének szimbóluma is egyben. Azonban aki képes megérteni annak a lényegét, hogy ez a fajta kozmikus

nemtudás és illúzió a szabad akarat és a megvalósítás jegyében áll fenn, idővel beláthatja azt, hogy a karma ugyanúgy a megvilágosodás eszköze, mint a nemtudás kötőereje.

A Fekete Menyasszony – Sophia Nigrans:

A Szent Menyasszony a Fényesség Leánya, Királyi Vér Anyja és a Kortalan Bölcsesség Öreganyja. Ő az Éjszaka Úrnője, a Démonok Királynője és a Káosz Boszorkánya. Bizonyos kabbalista tradíciók szerint az Istenség eredetileg egy Lilith nevű nőt szánt Ádám feleségének. Ádám jelképezte az Istenség nappali arcát, míg Lilith az Istenség éjszakai arcának a reprezentációja volt, ám ugyanakkor maga is az Eredeti Fényből való lény.

Lilith volt az Istenség női aspektusának kiáradása, egyszerre lenyűgöző és rettenetes. Ádám azonban képtelen volt megbékélni vele, és mindenáron alárendelt pozíciót kívánt ráerőltetni. Lilithnek aztán végső soron elege lett Ádám zsarnokoskodásából, és az Istenség Titkos Nevének kimondása által megszökött a Paradicsomból. Ekkor az Istenség Ádám kettéosztása által teremtette meg Évát, hogy Ádám párja legyen.

A kabbalisztikus hagyomány szerint Éva a Fényesség Menyasszonya, Lilith pedig a Sötétség Menyasszonya.

A Választottak Közössége – a Gnosztikus Kör:

A spirituális közösség a Malkut Sephira megnyilatkozása a materiális világban. A zsidó kultúrában legalább tíz felnőtt férfinak jelen kellett lennie a zsinagógában ahhoz, hogy az imádságuk érvényes legyen, amennyiben ugyanis a jelenlevők nem érték el ezt a számot, akkor az általuk bemutatott szertartás tökéletesen semmisnek számított.

Yeshua körül tanítványok társasága formálódott, amely spirituális közösség lehetővé tette a Szentségi Fény Megosztását, és az igazi Beavatások bekövetkezésének előmozdítását. Ahhoz ugyanis, hogy a Szentségi Fény a világba léphessen, mindenképpen szükség van olyan lelkekre, akik egymással összefogván úgynevezett Szent Edényt formálnak, amely képes lehet felfogni ezt a Fényességet. A Messiás lelkének teljessége ugyanis rendszerint túlságosan is hatalmas ahhoz, hogy egyetlen egyén hordozza, egyes esetekben azonban lehetségessé válhat, hogy embereknek egy közössége képessé válik felfogni, hordozni és megnyilvánítani ezt a messiási fényességet és erőt. Ezekben a közösségekben a Szentségi Fényjelenlét képes generációról generációra öröklődni és ismét és ismét megnyilvánulni, mégpedig az Igazi Apostoli Folytonosságon keresztül.

Az Imádság ereje – egyszerű Mágia:

Az imádság a legegyszerűbb és egyben a legfontosabb gyakorlat a gnosztikusok számára. Az imádság legáltalánosabb definíciója szerint nem más, mint egyfajta párbeszéd az Istennel. Sokakban él azonban az a fajta félreértelmezés és tévedés, hogy az imádság célja voltaképpen az Istenség befolyásolása, illetőleg annak elérése, hogy az Istenség bizonyos kérdéseket illetően mintegy gondolja meg magát. Ennek azonban éppen az ellenkezője igaz, ugyanis az imádság valóságos célja éppen az, hogy a mi szívünkben és lelkünkben idézzen elő változásokat, hogy életünk így az Isteni Akarattal összhangba kerüljön. Az Istenség Igazi Akarata és a mi Igazi Akaratunk ugyanis voltaképpen egy és ugyanaz.

A Hűségesek Hatalmas Kereke:

Beriyah világában a Malkut Sephira Sandalfon arkangyal képében nyilvánul meg. Sandalfon

egyfajta közvetítő szerepét tölti be az Isteni Királyság és a Föld között, így az ő személyes küldetése, hogy egyesítse a Földet a Mennyekkel. Az Exodus könyvében úgy írják, hogy Izrael népe előtt nappal egy füstoszlop, míg éjszaka egy tűzoszlop haladt. A hagyományok úgy tartják, hogy ezek az oszlopok valójában Metatron és Sandalfon angyalok voltak. Ugyanígy tartják, hogy a Szövetség Ládájának tetején álló két kerub képében is ez a két angyal van megjelenítve.

A Szent Szellemmel egységet alkotván Sandalfon a Föld angyala, illetőleg ő a spirituális közösségek angyala is. Sokszor tűzoszlop képében ábrázolják, illetve olyan angyali lényként, akinek az egész testén és szárnyain szemek nyílnak, és aki a szivárvány dicsőségét sugározza ki.

Az Ashim Rend:

Yetzirah világában a Malkut az Ashim Rend képében nyilvánul meg, amely szónak jelentése: lángoló angyalok. Ezek az angyalok olyan erők, amelyek egyfelől a materiális értelemben vett anyag egyben tartásáért felelősek, másfelől azonban akarnak közöttük olyanok is, akik az élet egyre magasabb szinten való megvalósulásáért felelnek. Magasabb rangú tagjai ennek az Angyali Rendnek azért is felelősek, hogy az Isteni Gondviselés akadálytalanul megnyilvánulhasson, illetőleg ők a Sors és a Végzet Angyalai is. Az Ashim Rend egyik legmagasabb rangú angyala Azrael, aki a Halál Angyalaként a lelkek hazatérését segíti elő a Mennyei Világokba.